MISTERUL DIN PAGO-PAGO

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gerard de Villiers

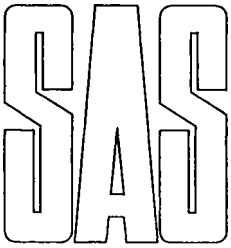

Misterul din Pago-Pago

V.1.0

ISBN:
973-9138-59-4

Malko Productions – Paris,
Escale o Pago-Pago
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1998

Gerard de Villiers

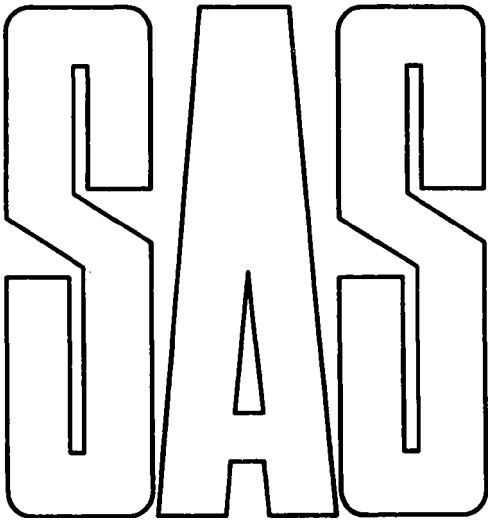

Misterul din Pago-Pago

În româneşte de Cristina Szabo

Tineretului

1998

Capitolul I

Şarpele subţire cu dungi negre şi galbene se răsucea disperat în mâna lui Stephan, încercând să-l muşte pe acela care îl ţinea de coadă.

Bărbatul, blond şi extrem de bronzat, cu un nas acvilin şi trăsături fine, păşea alene pe nisipul orbitor de alb ce mărginea Illot Brosse, strângând reptila între degetul mare şi arătător şi ţinându-l la o oarecare distanţă de corp. Era un şarpe coraliu, lung cam de patruzeci de centimetri, cu muşcătura mortală, mai ales într-un asemenea loc uitat de lume: nu era nici picior de doctor pe Insula Pinilor, aflată la jumătate de oră de mers cu vaporul şi clinica cea mai apropiată era la Noumea. Chiar în cazul în care chemai un avion-taxi prin radio, până ar fi reuşit să ajungă mureai de zece ori.

— Oh! *look.*

Susann, tânăra americană care îl mânca din ochi pe Stephan de la începutul plimbării, se ridică brusc de pe nisip şi o luă la fugă. Atraşi de ţipăt, ceilalţi membri ai micului grup de turişti, împrăştiaţi unii pe malul apei de culoarea smaraldului, alţii căutând umbra, se îndreptară la rândul lor spre Stephan.

Acesta, surâzând cu superioritate, îi aştepta lângă focul pregătit pentru a frige peştii prinşi pentru prânz.

— E veninos? întrebă tânăra americană.

— Mortal.

În ochii lui Susann luci frica. Sub privirile admirative ale celorlalţi, Stephan îşi bombă pieptul.

Unul dintre americani începu să filmeze reptila care se unduia cu mişcări bruşte. Pentru el era o altă dovadă a depeizării. Noua Caledonie era la capătul lumii, dar confortabilele aparate DC-8 ale Companiei UTA făceau cu uşurinţă legătura cu Europa sau cu Los Angeles. De la Noumea, un Heron de şaptesprezece locuri ajungea pe Insula Pinilor, situată la optzeci şi cinci de kilometri spre sud, în împărăţia coralilor şi a abisurilor marine. Un adevărat paradis.

La jumătate de oră de mers de la pista de aterizare, călătorul descoperea un ansamblu de treizeci de colibe, amplasate pe

malul celei mai frumoase lagune a Pacificului, cu un nisip orbitor de alb şi o apă de smarald, în care nu se aventurau rechinii: Popasul Kanumera, un han tropical unde se găsea chiar şi vin franţuzesc! După trei zile, turiştii erau negri precum canacii de pe insulă.

În acea dimineaţă, pentru schimbare, Stephan, instructorul de schi şi de pescuit subacvatic, îi luase cu el pe cei mai curajoşi într-un tur al nenumăratelor insuliţe care înconjurau Insula Pinilor.

Urmăriseră încântaţi enormele broaşte ţestoase care înotau leneş în apa transparentă. Sub privirea uimită a lui Susann, singura celibatară prezentabilă, Stephan plonjase pentru a aduce o ţestoasă la bord. O ţinuse în braţe până când cei doi canaci proţăpiţi lângă motor îi aruncaseră o frânghie cu care o legase de înotătoarea din faţă, reuşind să salte pe punte animalul de şaizeci de kilograme.

Imobilizată pe spate, ţestoasa dădea disperată din labele împodobite cu gheare ascuţite, în timp ce turiştii o filmau cu conştiinciozitate. Apoi Stephan îi forţase pe cei doi canaci îmbufnaţi să o arunce în apă: inima acestor amfibieni era o delicatesă pentru indigeni.

După aceea, turiştii făcuseră baie în apa călâie şi limpede, parcă prea caldă totuşi. Susann plutise voluptuos în jurul lui Stephan, ocupat să vâneze cu puşca subacvatică ceea ce urma să fie dejunul: în douăzeci de minute prinsese şase peşti mari. Marea era atât de plină de peşti încât era greu să nu te ciocneşti de ei înotând… Mişunau în jurul tuturor recifelor, la doi, trei metri de fund.

Cam pe la prânz, Stephan se îndreptase spre Illot Brosse, locul obişnuit de picnic. La soare, temperatura urcase la 45°! Marea lucea de căldură, cu toate că era noiembrie!

Illot Brosse îşi merita numele. Era un recif de coral plat, de formă alungită, a cărui latură estică era acoperită de pini sfrijiţi. Latura vestică era lipsită de vegetaţie, ceea ce îi dădea efectiv aspectul unei perii. Stephan trăsese şalupa pe o limbă de nisip alb, cu faţa spre latura împădurită, pentru picnic şi odihnă. Doar Susann, venită de la Chicago, avidă să se bronzeze, se întinsese la soare pe nisip. Cam la intervale de cinci minute se arunca în apa călduţă, ca să nu se prăjească prea tare. Era o fată frumoasă, cu carnaţie de piatră, cu părul scurt, exact pe gustul lui Stephan, sătul de atâtea indigene.

În această ambianţă care amintea de Robinson Crusoe, însoţitorii ei exultau de fericire. Pescuitul hranei era ceva nemaivăzut! Cei din Middle West fremătau de încântare.

După ce făcuse focul, Stephan se îndreptase spre partea neîmpădurită a insulei. Illot Brosse era supranumită şi insula şerpilor. Colcăiau prin scobiturile coralilor, la mică distanţă de apa din care îşi obţineau hrana.

Erau uşor de prins, aşa adormiţi cum erau, încolăciţi câte doi în aceeaşi scobitură şi cuprinşi parcă de o amorţeală de moarte, dar la cel mai mic semn de pericol, alunecau în apă şi se îndepărtau cu viteza fulgerului.

Stând în apă până la genunchi, Stephan reperase mai multe cuiburi. Îl alesese pe cel mai mare şi cu o mişcare rapidă îl scosese din ascunzătoare. Întorcându-se pe plajă, cu liana bicoloră şi însufleţită, îi surâdea cu subînţeles tinerei femei. Dacă nici aşa nu-i cădea Susann în braţe!

Dacă nu era fata nu s-ar fi ostenit să caute şarpele coraliu pentru idioţii pe care îi plimba. Acum Susann stătea în faţa lui, cu chipul încremenit de frică şi de stupefacţie.

Privirile li se încrucişară şi ea lăsă brusc ochii în jos. Stephan îi simţi tulburarea. Uitând de şarpe, privirile îi căzură pe sânii bronzaţi şi simţi că o doreşte.

Stephan se simţea minunat. Asta era viaţa lui: soare tot timpul, apă călduţă, fete frumoase şi extraordinara vegetaţie tropicală: ultimul paradis pierdut.

În joacă se apropie de Susann, care se trase înapoi strigând. Uitând de soarele puternic, turiştii îl sorbeau din ochi pe Stephan. Numai o americană în vârstă stătea nemişcată în apă făcând pluta.

Stephan apucă reptila de coadă, surâzându-i încurajator lui Susann.

— Am să-l fac să vomite. Priviţi…

Brusc, începu să rotească din ce în ce mai repede şarpele în jurul capului, ca pe un lasou. Precipitându-se, spectatorii se îndepărtară, inclusiv tânăra americană.

— Nu e periculos, îl ţin bine, strigă Stephan.

Furios, şarpele coraliu, scotea din când în când limba bifurcată şi ascuţită. Deodată din gura lui apăru ceva cilindric de culoare cenuşie. Stephan îl mai învârti puţin, apoi îl izbi de nisip. Pe jumătate ameţită, reptila rămase nemişcată. Stephan se aplecă pentru a scoate din gura lui ceva şi îl aruncă pe nisip.

Era un peşte mort, lung de douăzeci de centimetri. Ţinut de ceafă, şarpele se zbuciuma disperat. Îi întrerupseseră digestia! Stephan îşi apropie chipul la câţiva centimetri de limba ascuţită ca o suliţă. Susann scoase un «oh!» plin de repulsie. Tânărul instructor îşi continuă numărul de senzaţie, încolăcind şarpele pe după gât şi întrebă:

— Vrea cineva să facă o poză cu el aşa?

Tăcere prudentă. Susann fu cuprinsă de frisoane: prietenii ei de la Chicago păreau nişte amărâţi pe lângă Stephan, închise ochii, imaginându-şi o scenă plină de voluptate, care o făcu să se înfioare.

Lui Stephan începuseră însă să-i amorţească degetele. Auditoriul fusese impresionat îndeajuns. Luă şarpele din nou de coadă, îl mai încolăci o dată şi îl dădu drumul în mare. Reptila înotă o vreme la suprafaţă, apoi se înfundă în nisip şi dispăru. Recreaţia se terminase.

— Acum mâncăm, anunţă Stephan. Trebuie să facem focul. Susann, haideţi să căutăm lemne.

Susann nu aşteptă altă invitaţie. Plaja era îngustă, întreruptă imediat de o lizieră de arbuşti. Stephan se strecură cu abilitate şi începu să mărunţească crengile uscate, pe care i le întindea apoi fetei. Se atinseră de mai multe ori şi instructorul făcu în aşa fel încât să lovească din greşeală cu cotul sânii bronzaţi. Susann nu reacţionă, dar în momentul în care pieptul lui musculos îi atinse uşor coapsele, rămânând lipit de ea pentru o clipă, la contactul cu tricoul umed, fata avu un frison şi spuse visătoare:

— Ce n-aş da să trăiesc aşa ca dumneavoastră. Este atât de excitant!

Stephan puse mâna bronzată pe coapsa grăsuţă. Mireasma vegetaţiei luxuriante îl făcu să ameţească. Însoţitorii lui Susann se răspândiseră pe plajă în căutarea umbrei, sau făceau baie. Stephan simţi cum i se usucă gura de dorinţă. Degetele puternice i se înfipseră în carnea elastică. Ideea de a face dragoste cu el nu-i displăcea lui Susann, dar avea un principiu: niciodată în aer liber. Se desprinse uşor de el.

— Ce fel de peşte era acela pe care l-aţi scos din gura şarpelui?

Stephan înţelese că runda era pierdută. Trebuia să-şi continue numărul şi să facă pe Tarzan până la capăt.

— Aceşti şerpi nu mănâncă decât peşti, explică el. Înoată foarte repede în apa care este foarte limpede pe aici. Nu acceptă

decât o singură specie: murenele, care sunt la fel de feroce ca rechinii.

Lipită de un pin, Susann îi sorbea cuvintele. Zumzăitul miilor de insecte, căldură umedă şi mirosurile neobişnuite o ameţiseră şi pe ea. Îl dorea pe Stephan şi se sili să-şi ascundă tulburarea:

— Cum se poate ca un peşte atât de mic să fie atât de rău?

Stephan terminase de adunat lemnele. O luă pe Susann de mână şi se întoarseră pe plajă. Sub tălpile lor goale, nisipul ardea.

— Este un peşte carnivor. Murenele au dinţii ascuţiţi ca acele. Când sunt rănite, pot ataca şi oamenii.

— Oh!

Teroarea pe care o încerca Susann avea în ea ceva plăcut. Făcu un ocol pentru a-şi răcori picioarele, distanţându-se astfel de Stephan. Brusc, dădu cu ochii de murena vomată de şarpele coraliu. Învingându-şi dezgustul, se aplecă asupra peştelui. Prin gura întredeschisă se zăreau dinţii minusculi şi albi. Mai multe muşte roiau pe pielea maronie. Vru să se îndepărteze, dar fu frapată de un amănunt: corpul murenei era deformat ca şi când ar fi înghiţit ceva mai mare ca ea. Intrigată, Susann se ridică.

— Stephan, veniţi să vedeţi ceva!

Tânărul lăsă jos braţul de lemne şi se apropie de Susann.

— S-ar părea că a înghiţit ceva, spuse ea.

Stephan apucă murena de coadă şi clătină din cap:

— Nu-i de mirare, sunt atât de vorace încât înghit peştii cu totul, fără să-i mestece. Asta trebuie să fie.

Puse murena în podul palmei şi cu ajutorul pumnalului cu mâner de plută, care îi servea la tranşarea prăzii lovite de harpon, despică murena pe lung. Mirosul de putrefacţie o făcu pe Susann să se dea înapoi cu dezgust. Degetele dibace ale lui Stephan scotociră prin măruntaiele peştelui şi scoaseră un obiect violaceu şi lunguieţ, cam de şase, şapte centimetri, acoperit de nişte aderenţe maronii. Aruncă peştele şi se aplecă să spele în mare obiectul necunoscut. Când se ridică, avea privirea fixă şi în ciuda bronzului, pălise.

— Pentru numele lui Dumnezeu! spuse el cu o voce sugrumată.

Brusc, Stephan nu mai simţi nici soarele muşcător, nici apa călduţă care îi scălda picioarele. Descoperirea îl făcuse să încremenească de oroare.

Intrigată, Susann aruncă o privire peste umărul lui. Avu

senzaţia că nu mai are aer. În ciuda culorii violacee, se putea recunoaşte cu uşurinţă un deget omenesc, cu o verighetă atât de intrată în carne încât tăia aproape degetul în două. Unghia neagră era pe jumătate smulsă.

— *My goodness!*

Încremenită de oroare, Susann scoase un strigăt sugrumat şi se dădu înapoi. Părea o farsă de prost gust pusă la cale de comitetul de primire din Noua Caledonie.

Cuprins de simţăminte asemănătoare, Stephan contempla şi el obiectul găsit, având un chef nebun să-l arunce în mare. Îl puse cu grijă pe nisip şi îşi şterse sudoarea care îi intrase în ochi. Atraşi de strigătul lui Susann, ceilalţi veneau în fugă.

*

* *

Nimeni nu mai simţea căldura. Ghemuiţi în jurul macabrei descoperiri, clienţii popasului Kanumera uitaseră de masă şi de ambianţa paradisiacă a insulei. Degetul fusese aşezat pe o batistă pusă la dispoziţie de un american.

— Ce facem cu el? întrebă Susann cuprinsă de oroare.

Toată lumea îşi punea aceeaşi întrebare. Ce se putea face într-o ţară tropicală cu un deget omenesc în plină putrefacţie? Putea fi păstrat, înfăşurat în batistă, dar în ce scop şi cui trebuia predat?

Dacă l-ar fi aruncat în mare, americanii l-ar fi linşat... Nu rămânea decât să-l îngroape... ceea ce şi sugeră, pe un ton încurcat.

Se simţea uşor ridicol, aplecat asupra bucăţii de carne pe jumătate putrezită. Blestema curiozitatea lui Susann. Afurisit deget!

— Cui i-ar putea aparţine? întrebă un american masiv şi roşu ca un somon.

Fusese printre puţinii care nu manifestaseră nici un fel de emoţie. În timpul războiului din Pacific văzuse altele şi mai şi.

Fericit de diversiunea creată, Stephan se ridică.

— N-am nici cea mai mică idee. Nimeni nu s-a înecat aici zilele astea... N-am auzit de nici un naufragiu. Murena nu era destul de mare ca să fi venit de departe; nu mai mult de zece, cincisprezece mile.

— Poate a murit demult, remarcă o femeie.

Stephan simţi cum îi revine superioritatea. Ridică din umeri.

— În acest loc un corp e curăţat în două zile de rechini. Asta în

cazul în care nu a fost înfulecat de viu. În fiecare noapte rechinii vânează în lagună. Li se pun momeli cu calcan şi le înghit cu cârlig cu tot.

Americanii care priveau temători apa de culoarea smaraldului fură cuprinşi de oroare. Stephan încercă să le abată atenţia. Degetul începea să-l plictisească îngrozitor.

— Poate e doar o glumă proastă.

Americanul solid rânji:

— Vreţi să mă faceţi să cred că cineva şi-a tăiat de bunăvoie un deget ca să-l dea de mâncare la peşti?

Stephan făcu un gest vag, dând de înţeles că nu-i păsa. Începuse să-i fie foame şi cald. Muşte mari, din ce în ce mai numeroase, năvăliseră pe deget. Dacă mai aşteptau mult, nu mai aveau ce îngropa, decât un oscior bine curăţat.

Stephan simţi că trebuie să dea lovitura.

— Am să îngrop chestia asta, spuse el. Voi face un raport jandarmului de pe Insula Pinilor, dar nu cred că va fi de mare ajutor dacă îi duc degetul. N-are nici măcar un frigider la jandarmerie… Vreţi să-mi lăsaţi batista?

Evitase la timp cuvintele „drept giulgiu”.

— O.K.! spuse americanul. Nu cred că putem face altceva, dar mâi înainte trebuie să luăm inelul…

— Inelul?

— Da, verigheta…

Moment de şovăială. Simţind cum i se usucă gâtul, Stephan se aplecă asupra degetului. Din cauza perniţelor de carne în descompunere, metalul galben aproape că nu se mai vedea. Stephan nu era un fricos, dar nu se prea simţea în stare să jupoaie rămăşiţa în putrefacţie.

— Credeţi că este într-adevăr de folos? protestă el.

— Nu putem să o lăsăm, replică ferm americanul. Aşa ceva nu se face.

Alt adept al protocolului…

Dacă asta nu se făcea…

Stephan îi aruncă interlocutorului său o privire dezgustată. Acesta surâse protector.

— Săpaţi o groapă la rădăcina copacilor şi daţi-mi cuţitul.

Uşurat, Stephan îi întinse pumnalul cu mâner de pluta şi se îndepărtă. Calm, americanul apucă degetul înfăşurat în batistă şi îl aşeză în palmă. Fascinaţi, tovarăşii de excursie nu-l scăpau din ochi.

Încercă mai întâi să facă verigheta să alunece, după ce o degajase cu vârful pumnalului, dar nu reuşi. Metalul se lipise de carnea în descompunere. În picioare, sub soarele arzător, americanul asuda din belşug. O bucăţică de carne se desprinse şi căzu pe nisip; toată lumea se dădu rapid înapoi.

— Nu vă muşcă, mormăi el.

Timp de o clipă privi marea de smarald. Se întorsese cu gândul în timp, cu douăzeci şi cinci de ani înainte, pe vremea când plajele Pacificului erau pline de capcane mortale… Voia acea verighetă şi avea să o aibă…

— Lăsaţi-o baltă, sugeră, un băiat cu ochelari cu rame de baga. Afacerea nu ne priveşte… Nimeni n-o să vină să dezgroape un deget ca să recupereze verigheta.

Americanul nu se obosi să răspundă. Strecurase vârful pumnalului pe sub inel şi încerca să-l desprindă cu o mişcare circulară. Nici măcar nu mai simţea duhoarea. Încet, încet, fâşiile de carne putredă se desprindeau şi îşi dădu seama că în curând din deget nu vor mai rămâne decât nişte oscioare…

Respiră adânc şi apucă verigheta cu mâna stângă, trăgând cu dreapta de extremitatea degetului, apoi începu să tragă încet şi constant.

Asistenţa îşi ţinea respiraţia, de parcă ar fi operat degetul unui pacient. Un soi de sacrilegiu… Susann întoarse privirea. O dureau parcă şi pe ea degetele. Gândul îi zbură la nefericitul ciopârţit de rechini, de crabi şi de toţi acei peşti multicolori şi feroce din mările tropicale.

O fracţiune de secundă, americanul crezu că n-o să reuşească, apoi carnea putredă cedă cu brutalitate şi verigheta, de care mai atârna o fâşie violacee, îi alunecă în palma stângă.

Preferă să nu se uite la deget şi îl înveli cu grijă în batistă. Acum putea fi îngropat.

— Îl puteţi înhuma, îi strigă lui Stephan.

Puse degetul înfăşurat în batistă pe nisip şi se îndreptă spre apă, aplecându-se să cureţe inelul cu vârful pumnalului. Din fericire, carnea se desprindea uşor şi plutea spre fund, pe nisipul alb… Un adevărat festin pentru crabi.

Nimeni nu mai avea chef de baie…

După ce termină de curăţat, americanul frecă inelul cu nisip. Verigheta era ca nouă.

Stephan se apropie.

— Gata. Sper să nu dea gângăniile peste el.

Americanul clătină din cap.

— Am făcut bine că am luat verigheta, spuse el. Priviţi.

Tânărul apucă inelul şi îl apropie de ochi pentru a descifra inscripţia din interior. Literele şi cifrele se distingeau cu claritate. Silabisi cu voce tare: „Thomas şi Marylin. 8 iulie 1956. Kansas City.”

— Un american? murmură el. Ce o fi învârtit pe aici? Nu-mi dau seama.

Celălalt îi şi luase verigheta.

— În trei zile ajungem la Pago-Pago, spuse el. Este teritoriu american. Am să o predau poliţiei. Cel puţin vor afla ce s-a întâmplat cu el.

Incidentul era închis, dar nimănui nu-i mai era foame, Stephan se întreba cine era necunoscutul care îşi găsise sfârşitul pe Insula Pinilor.

N-avea de unde să ştie că era vorba despre un anume Thomas Rose, membru marcant al Central Intelligence Agency, dispărut la o mie o sută treizeci şi opt de mile de Noua Caledonie.

Capitolul II

Dodge-ul care îl aştepta pe Malko la capătul pistei era visul imposibil al unui rege negru: aurit din cale afară, cu capota din imitaţie de crocodil şi interiorul din plastic alb. Extrem de discret pentru un funcţionar al CIA...

David Radcliff avea însă scuze. Se plictisea de moarte la Pago-Pago şi această fantezie pe patru roţi era singura lui bucurie, o bucurie gratuită atâta timp cât pe insula lungă de douăzeci de mile nu exista practic nici o şosea.

Se îndreptă cu mâna întinsă spre Malko. Acesta era singurul pasager de la clasa întâi. N-avea cum să greşească.

— Bun venit la Pago-Pago.

Era un omuleţ rotofei, plin de pistrui, cu faţa rotundă, lucind de transpiraţie. Prevăzător, lăsase mergând aerul condiţionat din maşină şi se grăbi să-l poftească pe Malko înăuntru.

Privi pieziş la costumul albastru de alpaca al lui Malko. El nu purta decât o cămăşuţă de nailon şi un pantalon uşor.

— O să crăpaţi de cald, remarcă el. Aici e anticamera iadului... 35° tot anul.

Complet moleşit, Malko scoase un mormăit. După douăzeci şi opt de ore de zbor, chiar şi într-un confortabil DC-8, era cam agitat. Sigur că dormise în fotoliul de la clasa întâi, dar visa la un pat cumsecade, aşa cum un câine visează la un os. Privea distrat cocotierii care defilau pe marginea drumului ce urmărea coasta, mărginită de cealaltă parte de o colină înverzită.

De altfel, verdele era culoarea dominantă în Pago-Pago. Văzută din avion, insula semăna cu o jucărie, aidoma unei enorme păstăi de fasole, încolăcite în jurul unui cerc mai închis la culoare, care era portul.

În realitate, Pago-Pago, aflată la opt sute şaptezeci de mile sud de Honolulu, trecută pe hartă drept „Samoa americană”, teritoriu controlat de SUA, era o minusculă insulă muntoasă, îngrozitor de umedă, cu cel mai frumos port natural din Pacific: un vechi crater vulcanic a cărui adâncime nu era cunoscută. Cu doi ani înainte, un tanc petrolier arsese şi se scufundase fără să lase nici o urmă.

— Am ajuns, îl anunţă David Radcliff.

Malko deschise un ochi. În faţa lui se afla o clădire joasă, înconjurată de cocotieri, asemănătoare cu un motel din Florida.

— International Pago-Pago, preciză pompos oficialul CIA. Singurul hotel din oraş. Vor sosi şi bagajele dumneavoastră, mă ocup eu de asta.

Trezit brusc, Malko se întrebă de ce oare îl expediase CIA în acel colţ uitat de lume, la 15° nord de Ecuator. Era o bucăţică din America. Samoanii plăteau asigurări sociale şi îşi păstrau satele la fel de curate ca un cartier rezidenţial din California.

Coborî din maşină şi se întinse. Ochii îi erau roşii de oboseală. Până în hol nu erau decât câţiva paşi, dar transpiră din cap până în picioare. Umiditate o sută cincizeci la sută.

Se gândi că în Austria, la Liezen, castelul era înconjurat de zăpadă, dar dacă dorea să îl vadă terminat trebuia să lucreze în continuare cu CIA pentru a-şi putea plăti antreprenorii. Din fericire, aripa principală era terminată şi complet mobilată. Mai avea nevoie de câteva misiuni şi se putea retrage.

— Ne vedem la bar peste o jumătate de oră, îi strigă David Radcliff din maşină.

Americanul fremăta de nerăbdare. Nu avea des vizitatori la Pago-Pago. Nu-i păsa că Malko dormea pe el. Şi el avea să-i spună lucruri importante.

*

* *

Malko fu bucuros că nu-şi scosese sacoul. Temperatura din International Pago-Pago era una polară. De altfel, îi plăcea să fie întotdeauna pus la punct şi îi admira pe englezii adevăraţi care chiar şi atunci când cinau singuri în junglă se îmbrăcau în smoking.

— Aveţi mult de lucru? îl întrebă Malko pe David Radcliff.

O ospătăriţă samoiană, purtând un imens coc şi mergând de parcă dansa, le adusese două whisky-uri «J & B». Oficialul CIA o aşteptă să se îndepărteze şi îi răspunse surâzând destins.

— N-am mai făcut nimic de când a dispărut de Gaulle…

Era o aluzie delicată la activitatea desfăşurată de CIA în Pago-Pago: spionarea experienţelor atomice franceze. În Pacificul de sud, cu ajutorul avioanelor U2 deghizate în aparate meteo… Lucru care îi adusese lui David Radcliff cea mai mare nereuşită din carieră: unul dintre avioanele U2 rămăsese fără combustibil şi aterizase forţat la Faa, aeroportul din Tahiti. Complet aiurit,

pilotul acceptase kerosenul francez, în timp ce spionii de la SDEC îi demontau camerele de luat vederi…

Căldura făcu tăcerea şi mai apăsătoare. David Radcliff continuă:

— Nu acesta este motivul pentru care vă aflaţi aici. Într-un fel, hazardul v-a adus. Povestea este cam stranie.

Luând un aer misterios, scoase din buzunar o cutiuţă din carton alb şi o împinse spre Malko.

— Uitaţi-vă la asta.

Malko luă o gură de whisky „J & B” şi deschise cutia, aşteptându-se să dea peste cine ştie ce oroare. Cele trei ospătăriţe samoiene, flecărind din lipsă de ocupaţie, îi observau.

Înăuntru nu era decât o verighetă obişnuită din aur. Uşor ironic, Malko îl întrebă:

— M-aţi făcut să înconjor pământul ca să mă cereţi în căsătorie?

Chipul rotofei al lui David Radcliff devenise serios. Inspectă barul pustiu şi întunecat. În acel anotimp, la Pago-Pago noaptea se lăsa la şapte şi jumătate.

— Thomas Rose, spuse el, cel căruia i-a aparţinut această verighetă, era unul dintre cei mai buni specialişti ai noştri. Ultima dată a fost văzut la Vita Levu, insula principală a Arhipelagului Fidji.

— Era în concediu?

David Radcliff clătină din cap.

— Era în misiune. O anchetă de rutină privind zonele în care s-ar fi putut amplasa baze în caz de nevoie. Ştiţi schema: oportunităţi sportive, starea de spirit a populaţiei, eventuala infiltrare a adversarilor.

Ochii aurii ai lui Malko se făcură mari.

— Există spioni în Fidji?

— Este mai degrabă un paradis turistic decât un cuib de spioni, zise americanul. Guvernatorul este englez, iar populaţia este jumătate fidjiană, jumătate hindusă!

— Hinduşi?

Eră ceva neaşteptat în mijlocul Pacificului. David ridică din umeri şi făcu semn ospătăriţelor să umple din nou paharele.

— Mor de foame la ei acasă şi se duc unde văd cu ochii. Englezii preferă să-i ţină în Fidji decât să-i vadă la Liverpool.

— Nu credeţi că ne-am îndepărtat de subiect?

— Adevărat, recunoscu americanul. Pe scurt, după o

săptămână petrecută la Suva, capitala Arhipelagului Fidji, Thomas Rose a dispărut. Uite aşa, s-a volatilizat… A plecat într-o seară de la Hotelul Travelodge şi nu a mai dat nici un semn de viaţă. Consulul a fost anunţat două zile mai târziu şi a bănuit că avuse un accident sau că plecase într-o excursie, dar poliţia engleză a cercetat minuţios Vita Levu şi insula geamănă Vana Levu, fără să dea de urma lui Thomas Rose…

— Poate că a părăsit discret insula.

David Radcliff clătină din cap.

— Se vede că n-aţi fost niciodată în Fidji. E la capătul lumii. Avioane puţine, doar Panam şi UTA au câte un zbor pe săptămână şi câteva vase de croazieră. Insula cea mai apropiată, Noua Caledonie, se află la peste o mie de mile depărtare…

— Nu există avioane particulare?

— Vreo şase, dar au fost verificate, iar el poate că ar fi dat un semn de viaţă după un timp.

— Poate s-a rătăcit în junglă, insistă Malko, a fost muşcat de un şarpe, sau a fost pur şi simplu atacat de un hoţ şi a fost asasinat… sau poate s-a înecat. Peste tot în lume se întâmplă asemenea lucruri, fără ca cei implicaţi să fie spioni.

— Desigur, admise americanul. Aceasta este şi concluzia la care am ajuns în momentul în care am găsit această verighetă.

— Unde anume?

David Radcliff tăcu o clipă, pentru a da mai multă greutate cuvintelor. Luminile din portul Pago-Pago se reflectau în oglinzile barului.

— La o mie o sută treizeci şi opt de mile sud de Noua Caledonie…

Oficialul CIA povesti cum fusese descoperită verigheta şi conchise:

— A fost o întâmplare fericită care a permis reluarea anchetei asupra morţii lui Rose.

Malko strănută. Ciudat cum reuşise să răcească la sud de ecuator! Pica de somn şi exaltarea interlocutorului său îi părea un pic exagerată.

— Ce vă face să credeţi că Thomas Rose nu s-a înecat şi că trupul lui nu a fost dus de curent? întrebă el.

David Radcliff clătină din cap.

— Nici un curent nu duce un corp pe o asemenea distanţă. Nu uitaţi că murena care i-a devorat degetul era foarte mică, genul de peşte care nu înoată mai mult de zece mile. Nu, corpul lui

Thomas Rose a fost, pentru un motiv rămas necunoscut, transportat în Noua Caledonie, unde a fost aruncat în apă. Fără acel peşte lacom n-am fi aflat niciodată…

— Nu ar fi putut să se ducă de bunăvoie acolo?

— Imposibil. Pe de o parte, paşaportul i-a rămas în valiză, iar pe de alta, am verificat toate plecările posibile între data dispariţiei şi momentul în care i-a fost găsit corpul. Nici o urmă. Nu uitaţi că Thomas Rose nu avea nici un motiv să se ascundă.

Bizar, chiar foarte bizar acest incident. Malko reflecta.

— În privinţa anchetei sale nu se cunoaşte nimic?

— Nu-şi prezentase încă raportul. Consulul nostru nu ştie nimic. Avea impresia că Thomas Rose era în siguranţă…

— Cu toate acestea, după părerea dumneavoastră, a fost asasinat… De către cine?

David Radcliff ridică neputincios privirea.

— Dacă am fi ştiut nu v-ar fi trimis aici. În orice caz, nu-i bănui pe fidjieni. Au mintea ca de găină… Mai rămân două trei mii de albi din insule şi hinduşii.

— Hinduşii?

Pentru Malko, aceştia erau echivalent cu pacifismul. David Radcliff făcu o mutră dezgustată.

— Se pâre că printre ei sun unii care au nişte relaţii dubioase cu nişte indivizi. Din Indii. De aici până la a-şi exporta ticăloşia nu e drum lung… Fiindcă veni vorba, odată ajuns acolo, va trebui să fiţi foarte atent cum acţionaţi, pentru că hinduşii şi fidjienii se urăsc într-un mod aproape cordial, iar englezii sunt de o susceptibilitate… Lohan vă va explica.

— Lohan?

— Vice consulul. Corespondentul nostru la Suva. Un tip simpatic, cu o soţie fermecătoare.

Construind un plan de anchetă în sinea lui, Malko îşi continuă întrebările.

— Nu înţeleg ce motiv ar fi avut să-i transporte corpul peste Pacific până în Noua Caledonie, insistă el.

— Dacă am şti… Să sperăm că nu a fost o lovitură dată de cei de la SDEC. Uneori sunt foarte afurisiţi. O să aflaţi mâine când veţi ajunge acolo.

Era ceva dacă nici în aliaţi nu se mai puteau încrede!

Malko avea un chef nebun să-i tragă vreo câteva palme americanului de să-i dispară pistruii.

— Dacă înţeleg bine, trebuie să traversez Pacificul ca să mă

întorc la Fidji, unde am aterizat ieri cu UTA. De ce am venit până aici?

Încurcat, David Radcliff roşi: nu îndrăznea să-i mărturisească lui Malko că avusese pur şi simplu chef să stea de vorbă cu un nou venit. Putea foarte bine să-i trimită verigheta împreună cu un raport lui Dan Lohan la Suva, scutindu-l pe Malko de o călătorie de o mie cinci sute de mile... şi atunci minţi:

— Este o problemă administrativă. Sun şeful sectorului Pacificului de sud şi Dan Lohan îmi este subaltern.

Malko nu dădea doi bani pe asemenea subtilităţi administrative.

— Singurul mod în care v-aş putea ierta, spuse el plin de demnitate, ar fi dacă mi-aţi face rost pe această insulă pustie de o sticlă de şampanie Moet et Chandon, de preferat din 1962 şi aţi bea-o cu mine astă seară. M-ar ajuta foarte mult să-mi ordonez gândurile, pentru că am impresia că micile mele celule cenuşii vor fi puse la grea încercare pe o asemenea căldură.

— Unde aş putea găsi aici şampanie franţuzească? gemu David.

— Cereţi-i guvernatorului, îi ordonă Malko triumfător şi spuneţi-i că de asta depinde salvarea patriei. Dacă îmi va fi dat să sfârşesc precum Thomas Rose în burta unui rechin, aş vrea măcar să plec cu o amintire plăcută... Apropo, nu mă duc la Nandi. Plec la Noumea şi de acolo pe Insula Pinilor. Vreau să verific dacă nu a mai rămas vreo bucăţică din Thomas Rose. Pe curând şi vă aştept cu şampania.

Plăti totuşi nota. În orice împrejurare voia să-şi dovedească buna creştere. Holul care ducea spre camera lui era o galerie exterioară. Căldura umedă îl învălui imediat. Privi cerul. Crucea Sudului strălucea deasupra portului din Pago-Pago. Malko se simţi deodată la capătul lumii. Spera totuşi că David avea să găsească şampanie franţuzească.

Cu cât se apropia mai tare de moarte, cu atât aprecia mai tare micile plăceri ale vieţii.

*

* *

Aşezat în faţa bungaloului, pe plajă, Malko privea morocănos şi în acelaşi timp visător apa de culoarea smaraldului ce scălda laguna Insulei Pinilor. Paradisiacul popas Kanumera era construit pe o limbă de pământ aşezată între două lagune. Soarele îi arsese umerii şi reuşea cu greu să stea întins. Timp de două zile

cercetase împreună cu Stephan metru cu metru zona care înconjura Illot Brosse, se scufundase la baza fiecărui recif, pe o rază de o milă în jurul lagunei, apoi cercetaseră cu ajutorul şalupei coasta Insulei Pinilor. Găsiseră doar cadavrul unui caşalot pe trei sferturi devorat de rechini.

Nici urmă de Thomas Rose. Nu puteau să prindă toate murenele şi să le despice burta ca să dea de vreun indiciu.

Dacă Thomas Rose ajunsese pe Insula Pinilor, nu putuse să locuiască decât la Popasul Kanumera, dar numele lui nu figura în registru. Singurul acces oficial pe insulă era cu ajutorul micului avion Heron de la ora 16. Împreună cu Stephan, Malko stătuse de vorbă cu singurul jandarm din zonă. Nimeni nu văzuse picior de alb…

S-ar fi părut că Thomas Rose ajunsese acolo adus de un delfin. Descurajat, Malko se pregătea să se întoarcă în Fidji.

În lipsă de altceva mai bun, Malko se mulţumea să stea la soare. Mai bronzat ca niciodată, Stephan se apropie de el. Malko se prezentase drept funcţionar al consulatului din Suva. Plimbările sale cu tânărul instructor îl convinseseră că Stephan nu avea nici o legătură cu dispariţia lui Rose. Un al şaselea simţ care nu-l înşela aproape niciodată.

— Până la urmă aţi găsit ceva? întrebă Stephan.

Malko strivi cu o lovitură precisă un enorm gândac ce se căţăra pe peretele bungaloului. Clădirile erau de două feluri: obişnuite şi „de lux”. Acestea din urmă se deosebeau esenţial de cele din categoria inferioară prin mărimea gândacilor, nişte insecte nemaivăzute. În ciuda faptului că mai fusese de multe ori la tropice, Malko nu mai văzuse unii atât de mari… Cu toate acestea, nu ei îl devoraseră pe Thomas Rose.

După ce termină „execuţia” îi răspunse tânărului:

— Nu. Se pare că acest deget a ajuns aici printr-o minune. Sunteţi sigur că nu a putut fi desprins de corp la câteva sute de kilometri de aici?

Stephan îl ocoli pe Malko şi se aşeză lângă el.

— Imposibil. Trăiesc de zece ani în zona Pacificului. O murenă atât de mică nu se îndepărtează la mai mult de câţiva kilometri, maxim zece.

— Oare ce s-a întâmplat cu corpul?

— S-au ocupat rechinii de el.

— A căzut de pe un vas?

— Nimeni nu vine pe Insula Pinilor. Este prea departe de

Noumea şi este un loc periculos. Chiar şi mineralierele care transportă nichel trec mai pe la vest. Singura copaie care mai vine este *Fidjian-Princess*.

— Fidjian-Princess? Ce fel de barcă este? Un vas de croazieră?

Stephan râse în hohote.

— Este cea mai nenorocită copaie care mai pluteşte încă în Pacificul de sud. Hoinăreşte din insulă în insulă transportând câte puţin din toate. Acum două săptămâni ne-a adus ciment de la Noumea pentru noile construcţii şi banane din Fidji.

— Din Fidji?

— Da. Portul său de domiciliu este Suva, unde ancorează destul de des. Reparaţiile sunt mai ieftine decât aici.

Ochii aurii ai lui Malko fixau cadavrul gândacului, Fidji. Şi Thomas Rose venea din Fidji. Poate că era o pistă. Stephan se juca cu un pumn de nisip.

— Cui aparţine *Fidjian-Princess?*

— Unui australian bătrân şi beţiv, «Dirty Joe», care trăieşte într-o mizerie de nedescris şi adoră să mănânce inimă de broască ţestoasă. Le pescuieşte la ancoră şi le lasă apoi să putrezească la soare. Este singurul vas care mai vine pe aici. Odată, echipajul de canaci l-a lăsat baltă pentru că-i înşelase şi trei săptămâni a tot aruncat cu cutii goale de bere în lagună…

— Unde e acum? întrebă Malko, fără să pară prea interesat.

Stephan ridică din umeri.

— Mi-a spus că se întoarce la Suva, trecând prin Tonga, dar poate că s-a răzgândit pe drum, sau s-a scufundat. Mare minune că mai pluteşte încă. Doar apăsând cu degetul şi coca se găureşte…

Clopotul pentru dejun se auzi sunând. Malko se ridică. Aflase destule.

— Cred că mă voi întoarce la Noumea, spuse el. Nu vom şti niciodată de ce Thomas Rose a murit aici.

— Dacă aflu ceva, promise Stephan, vă dau de ştire…

Capitolul III

Cramponat de volanul micului Datsun 1000, Malko înghiţi înjurătura nu prea potrivită cu excelenta educaţie de care avusese parte. Tocmai trecuse de Navua, mai avea încă şaizeci de mile până la Sigatoga şi drumul era în continuare mizerabil.

Nici măcar nu putea fi numit drum. Era asfaltat doar pe porţiunile în care traversa nenumăratele sate. În rest, părea opera unui inginer dement şi beţiv: o pistă îngustă ca o potecă pentru capre, plină de gropi ca o bucată de şvaiţer, urcând şi coborând nenumărate coline acoperite de junglă şi unde cea mai lungă linie dreaptă nu depăşea zece metri.

Cu toate acestea, era singurul drum din Vita Levu, urmărind cu fidelitate meandrele coastei. Englezii nu se osteniseră să croiască un drum spre interiorul insulei.

Dintr-un viraj apăru brusc un camion mare şi Malko de-abia avu timp să vireze la stânga pentru nu a fi strivit. Orbit de norul de praf alb, pe lângă care smogul californian părea o ceaţă uşoară, Malko aproape se opri. Avea gura uscată şi plămânii plini de praf. Transpiraţia îi lipise cămaşa de spate. Cu toate că geamurile erau ridicate, norul de praf făcuse ca totul, inclusiv cămaşa, să capete o culoare cenuşie.

Era epuizat de efortul de a conduce pe stânga şi de drumul mizerabil. Zguduiturile îi trezeau dureros amintirea vechilor răni şi îl bătea gândul să se întoarcă din drum.

Cu toate acestea, peisajul era încântător. Ferigi arborescente, înalte cât nişte clădiri cu trei etaje, umbreau drumul şi în fiecare sat Malko întâlnea fidjieni goi puşcă, ce îl salutau cu voioşie din mersul calului.

La un moment dat se uită în oglinda retrovizoare şi zări un automobil rulotă care mergea foarte aproape în spatele lui. Un Hillman sau un Ford, plin de praf. Vină uşor spre dreapta, ca să poată fi depăşit, dar maşina rămase în spatele lui, atât de aproape încât îi putea vedea pe cei dinăuntru.

La volan era un bărbat cu ochelari fumurii, iar alături de el o femeie brunetă, cu părul legat la spate, pometii supţi şi ososi, tenul mai şi nasul fin şi lung... Drumul se îndepărta de mare şi

urca o colină. Motorul trăgea cu greu.

În momentul în care ajunse în vârf, auzi din spate un claxon nerăbdător. Botul celeilalte maşini ajunsese în dreptul său.

Neavând chef să-şi continuie drumul în asemenea condiţii, viră uşor stânga. Pe distanţă de o milă, drumul trecea peste o surplombă stâncoasă, suspendată la cincizeci de metri de nivelul apei şi fără parapet.

Rulota îl ajunsese din urmă. Ridică instinctiv piciorul de pe acceleraţie pentru a o lăsa să treacă, dar capota masivă rămase în continuare în dreptul lui, ca şi când celălalt şofer încetinise şi el. Surprins, Malko privi în dreapta şi văzu profilul impasibil al brunetei. În aceeaşi clipă, se auzi un sunet de table lovite şi Malko apăsă cu putere pe frână.

Cu o mişcare bruscă de volan, şoferul rulotei se năpusti spre Datsun, dându-i o lovitură puternică. Malko zări deodată golul din faţa maşinii şi intuind că avea să se zdrobească de stâncile de jos, trase puternic de volan spre dreapta şi simţi cum Datsun-ul se răsuceşte spre stânga. Rulota dispăruse într-un nor de praf care îl orbea.

Datsun-ul se înclină puternic spre stânga.

— Asta e! îi trecu prin minte lui Malko.

Dar maşina făcu un salt, motorul vui şi Malko se trezi oprit perpendicular pe drum, cu motorul calat. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, deschise portiera şi coborî. Examinând partea din spate stânga, înţelese ce îl salvase. În acel loc era un acostament lat de cincizeci de centimetri, puţin mai jos de nivelul drumului, fiind astfel invizibil de pe şosea. Roata din spate stânga ricoşase în el şi făcuse maşina să se întoarcă pe drum. Altfel, după un zbor de cincizeci de metri, s-ar fi zdrobit de stânci.

Pus pe gânduri, Malko porni la drum. Undeva jos, marea de culoarea smaraldului scânteia în soare. Era posibil să fi fost o manevră greşită, dar în minte îi stăruia chipul impasibil al femeii. Pe faţa ei nu se citise nici urmă de emoţie, iar rulota nu oprise...

Rulând cu viteză redusă pe serpentine, trecu în revistă ce făcuse la Suva şi încercă să ghicească ce anume putuse să ducă la încercarea de a fi suprimat.

*

* *

Zborul 1564 al Companiei UTA, în direcţia Tahiti şi Los Angeles îl duse pe Malko la Nandi, în celălalt capăt al insulei. De acolo

fusese nevoit să ia un avion. DC-3 al Companiei Fidjian Airways până la Suva. Nandi nu exista decât pe hărţi. Cinci sau şase hoteluri, un aeroport, trestie de zahăr şi câteva căsuţe. Viaţa din Vita Levu era concentrată în Suva.

Consulatul american se afla pe Cumming Street, o stradă îngustă care dădea în piaţă, plină de dughene hinduse pentru turişti şi mărginită de un canal cu apă infectă. După aspectul clădirii cu trei etaje, se vedea că administraţia americană îşi începuse programul de economii cu Insulele Fidji.

În momentul în care intră în biroul vice consulului, anunţându-se în prealabil, împreună cu Dan Lohan se mai afla o tânără blondă. Camera era minusculă, cu o hartă mare a Pacificului pe perete şi un aparat de aer condiţionat care scotea un zgomot infernal. Dan Lohan îi strânse mâna lui Malko de parcă ar fi vrut să-i smulgă braţul din umăr. Semăna cu David Radcliff, mai puţin pistruii. Se părea că Agenţia trimisese în sectorul Pacific numai persoane rotofeie şi atinse de calviţie.

— Soţia mea Grace, spuse americanul.

Grace păru surprinsă că Malko îi sărută mâna, lucru rar în mijlocul Pacificului… Blondă, cu părul pieptănat în coc, avea pe chip o expresie puritană şi distantă, trăsături fine şi o bărbie voluntară. Avea aerul unei învăţătoare în vacanţă. Picioarele lungi puneau în valoare silueta minionă. Ochii ei albaştri îl măsurară pe Malko fără să-i arate vreo urmă de interes. Părea aproape jenată de prezenţa lui, asta în contrast cu atitudinea plină de căldură a lui Dan Lohan.

Dispăru aproape imediat şi Lohan îi făcu semn lui Malko să se aşeze pe singurul fotoliu din încăpere.

— Sunt foarte flatat să primesc vizita unuia dintre agenţii subterani, spuse el. Ecoul reputaţiei de care se bucură SAS a ajuns până aici. David mi-a trimis un telex. Cum mai merg treburile la Pago-Pago? Aici, în afară de cricket şi de întrecerile de la Yacht Club, n-ai ce face mare lucru…

Suva părea un oraş de jucărie, strivit de căldură. În afară de bulevardul care mergea de-a lungul mării – Victoria Parade – pe care se aflau toate clădirile oficiale, singurele hoteluri decente, în număr de două, restul era un talmeş-balmeş de străduţe mărginite de dughene hinduse, care vindeau tot soiul de mărfuri. În comparaţie cu fidjienii însă, hinduşii, la fel de buni comercianţi precum chinezii, deveniseră leneşi.

De îndată ce se făcea cu adevărat cald, adică timp de şase ore

pe zi, închideau dughenele şi adormeau pe baloturile de stofe. Înainte de a-l vizita pe Lohan, Malko dăduse o raită prin oraş pentru a vedea atmosfera locală. Destul de deprimantă.

Se gândi ce făcuse Lohan de îl deportaseră într-un asemenea loc. Tot timpul anului munţii erau acoperiţi de nori groşi de furtună, revărsând aproape în fiecare zi asupra oraşului Suva trombe de apă, fără ca temperatura să scadă măcar cu un grad. Nu exista vară sau iarnă, iar aerul nu era niciodată proaspăt.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Lohan suspină şi spuse:

— Dacă aţi şti cât regret New Delhi! Era murdar, la fel de călduros, dar cel puţin era un oraş! Aici, când ajungi la capătul bulevardului Victoria Parade, nu ai altceva de făcut decât să te întorci. Suntem în plin centru al oraşului, adăugă el ironic…

— Cum aţi ajuns aici?

— Washingtonul mă consideră un specialist. Proastă idee am avut să recunosc că îi cunosc pe hinduşi… Am venit pentru trei ani şi m-au uitat aici…

— Care este procentul?

Lohan tresări la auzul ignoranţei lui Malko.

— Cum, nu ştiţi că jumătate din populaţie este hindusă? Din cauză că fidjienii sunt leneşi ca nişte şopârle, aproape au pus monopol pe comerţ şi pe politică. Au şcoli peste tot, chiar şi în cele mai mici sate şi se instruiesc, în timp ce fidjienii sforăie la soare. Aceştia au început să le ia frica însă, pentru că prea au invadat totul. Am fost însărcinat să întreţin legături cu liderii hinduşi care ar putea veni la putere, menţinând în acelaşi timp relaţii amicale cu fidjienii şi cu guvernatorul… Am un prieten, un şef Gurkha, care a cam colaborat cu englezii şi care a preferat să-şi părăsească ţara. Controlează o parte din comunitate şi mă ţine la curent…

— Un soi de turnător, deci.

Lohan sări în sus.

— Vai de mine! Să nu folosiţi un asemenea cuvânt. Hinduşii ar putea să vă taie gâtul. Sunt bănuitori ca fetele bătrâne. Nu, este vorba despre un prieten, un adevărat consilier.

Malko, temându-se să nu i se servească un curs de geopolitică, îl întrerupse:

— Ce ştiţi despre moartea lui Thomas Rose?

— Nimic mai mult decât am scris în raport. Până să apară povestea cu degetul, eram convins că se întâmplase un accident.

Se ridică şi se duse la un dulap metalic de unde scoase o

valiză albastră model Samsonite.

— Astea sunt lucrurile pe care le-am recuperat de la Travelodge. Dacă doriţi să le examinaţi…

Malko scotoci rapid prin valiză: nu era nimic deosebit, în afara unei foarte bogate colecţii de fotografii pornografice, japoneze după toate aparenţele. Lohan întoarse ruşinos capul…

După ce închise valiza, Malko se lipi de aparatul de aer condiţionat.

— Ce ştiţi despre misiunea lui aici?

Americanul suspină:

— Nu mare lucru. Rose a stat aici zece zile apoi a… dispărut. L-am văzut doar de trei ori şi nu mi-a spus nimic deosebit. Cred că prefera să rămână în anonimat, pentru că n-a luat legătura nici măcar cu persoanele pe care i le-am recomandat. Se pare că îşi pierdea vremea prin port.

— Poliţia a deschis o anchetă? Vreau să spun, după dispariţia lui?

— Da, dar nu s-a prea ostenit. Am vorbit personal cu căpitanul Armstrong. N-au găsit nimic. În seara zilei în care a dispărut a plecat singur de la hotel, fără să spună unde. Poliţia mi-a anunţat dispariţia.

— I-a fost percheziţionată camera?

— După câte ştiu, nu.

Vice consulul avea un aer foarte amărât… Se vedea că nu ştia nimic. Malko începuse să creadă că întreaga poveste era rodul imaginaţiei, apoi îşi aduse aminte de *Fidjian-Princess*. Se pare că dispariţia lui Thomas Rose nu fusese anchetată în mod serios.

— Aveţi cunoştinţă despre un vas care se numeşte *Fidjian-Princess?*

Americanul ridică surprins din sprâncene.

— N-am auzit niciodată de el. De ce?

— Ar putea avea legătură cu dispariţia lui Rose.

Lohan surâse cu un soi de indulgenţă amuzată.

— Vă puteţi interesa în port, dar să nu vă aşteptaţi la prea multe. Este posibil ca degetul să fi ajuns acolo unde a fost găsit în împrejurări aşa zis normale. Nu văd pe nimeni în Suva care să ne ucidă omul. Fidjienii sunt cei mai liniştiţi oameni din lume. Nici măcar n-au aflat de războiul din Vietnam.

Cu toate acestea, Thomas Rose dispăruse de pe insula paradisiacă, populată de oameni paşnici…

— Mă voi duce să dau o raită în port, îl anunţă Malko.

Dan Lohan ridică din umeri.

— N-o să vedeţi mare lucru. Dacă nu aveţi planuri pentru astă seară, vă invit la cină la Golden Dragon, singurul local din Suva. Soţia mea este ocupată să joace bridge.

Afară, căldura umedă şi lipicioasă îl strânse parcă de gât. Portul se afla chiar în faţa lui, la capătul străzii Princess, de cealaltă parte a pieţei, aşa că putea merge pe jos. O luă pe lângă casele de lemn cu acoperiş din tablă ondulată, croindu-şi drum printr-o viermuială de fidjieni şi de hinduşi, ghemuiţi în faţa mormanelor de ananaşi curăţaţi, de banane sau de crabi. La digul şi el minuscul erau ancorate trei copăi vechi care încărcau diverse mărfuri, sub privirea atentă a unui poliţist cu caschetă de piele.

Malko îl întrebă pe un chinez bătrân cu cască colonială, ocupat să păzească un maldăr de cufere, dacă ştia ceva despre un vas numit *Fidjian-Princess.*

După o oră, slăbise un kilogram şi pierduse cinci lire fidjiene sub formă de bacşişuri, dar nu aflase nimic. Nimeni nu ştia unde putea fi găsit *Fidjian-Princess,* când avea să se întoarcă şi când plecase din Suva. Moleşiţi de căldură, oamenii de abia îi răspundeau. Cele trei epave făceau naveta între Vita Levu şi Vana Levu, insula geamănă şi nu-şi băteau capul cu restul lumii.

Epuizat, Malko se întoarse la maşină, jinduind după aerul condiţionat de la Travelodge. Unul dintre hinduşii pe care îi întrebase despre vas îl însoţi până la Datsun şi îi deschise şiret şi servil portiera. Malko îi mai dădu doi şilingi. În interiorul maşinii era cald ca într-un furnal. Prudent, parcă Datsun-ul sub unul dintre copacii din faţa hotelului Travelodge.

*

* *

Recepţionera fidjiană, cu un corp sculptural pus în evidenţă de rochia imprimată, lungă până la glezne, îşi scărpină capul cu vârful pixului înfipt în părul scurt şi creţ. În ochii căprui care îl fixau pe Malko se citea o dezolare sinceră.

— Domnul Rose ne-a pricinuit multe necazuri, spuse ea. A venit poliţia, ne-a interogat. De parcă i-am fi făcut vreun rău!

Bustul impozant fremăta de indignare. Ochii aurii ai lui Malko deveniră şi mai calini.

— Sunt sigur că nu aveţi nici o vină, o asigură el, dar încerc să găsesc un indiciu. Domnul Rose nu a primit nici o vizită? Nu a dat nici un telefon?

Fidjiana clătină din cap.

— Nu, nu domnule. Nici un telefon, în afară de consulat. Ne-a întrebat şi poliţia. Nu a adus pe nimeni la hotel, în afară de domnul bărbos cu care a cinat, în ajunul dispariţiei sale.

Un bărbos. Malko se gândi imediat la un hindus, iată un lucru care îi scăpase vice consulului.

— Un hindus? întrebă el.

— Nu, nu, un alb, vorbea engleză.

Lui Malko îi scăzu imediat interesul. Probabil că era un turist întâlnit din întâmplare, sau un rezident din Suva, bucuros să schimbe câteva vorbe cu un nou venit.

— Îl cunoaşteţi?

Fata clătină din cap:

— L-am mai văzut de câteva ori în oraş, la piaţă…

Interogatoriul mai dură cinci minute, apoi Malko îi mulţumi politicos.

Dezgustat, se aruncă sub duşul rece ca gheaţa. I se părea că slăbeşte văzând cu ochii.

Thomas Rose se topise pur şi simplu la soare…

Încă ud, se întinse pe pat şi aţipi, dar tresări brusc la auzul unui tam-tam asurzitor şi dădu la o parte perdeaua.

Doi negri îmbrăcaţi în fuste fidjiene cu franjuri până în dreptul pulpelor, băteau în trunchiuri de copaci, anunţând apusul soarelui după obiceiul local, însoţiţi de râsetele pline de veselie ale unor americani care se aşteptau la un sacrificiu uman şi considerau totul foarte folcloric.

Malko se îmbrăcă într-un costum de stofă bleumarin şi se pregăti pentru întâlnirea cu Dan Lohan. Insuliţa pierdută în mijlocul Pacificului îi dădea impresia că nu era în misiune. Uriaşul cu torsul gol, care se ocupa de maşini, îl salută milităros şi îi deschise portiera.

*

* *

Mâncarea chinezească de la Golden Dragon era infectă: creveţi fără gust, de-abia dezgheţaţi, supă din conservă şi pui tare de parcă alergase la curse! Malko murea de foame. Cinaseră într-un soi de separeu, mirosind a prăjeală. Partea din faţă a restaurantului servea drept băcănie şi localul era la primul etaj. Lohan părea încântat.

— Cum merge ancheta? întrebă el.

Malko luă o înghiţitură din ceaiul călduţ şi fără gust şi ezită

înainte de a pune întrebarea.

— Cunoaşteţi un alb bărbos care locuieşte aici?

— Un bărbos?

Lohan îl privi pe Malko de parcă soarele tropical îi topise creierii… încruntă din sprâncene, apoi pocni din degete.

— Sigur! Kim Maclean, tipul din Peace Corps, dar a plecat. Vă e prieten?

Tonul vocii avea o politeţe surprinsă. Malko surâse.

— Nu chiar, dar se pare că era prietenul lui Thomas Rose. Au fost văzuţi de mai multe ori împreună.

Lohan nu păru prea mişcat:

— Se poate, admise el. Kim aştepta vaporul pentru Samoa de vest şi îşi pierdea timpul prin oraş de cincisprezece zile. L-am invitat la masă o dată, pentru că îmi era milă de el. Vedeţi dumneavoastră, tipii din Peace Corps sunt cam lefteri, numai idealurile de ei…

— Ce făcea aici?

Lohan izbucni în râs:

— Ce făceau şi ceilalţi. A săpat latrine prin sate, încercând să-i convingă pe fidjieni să le folosească. Şi cum ei sunt de treabă, s-au prefăcut că îi ascultă, dar cum au plecat au şi astupat gropile… Cam asta a făcut Peace Corps…

— Şi Kim unde a săpat?

Vice consulul îşi termină berea.

— Oh! Cam peste tot, întâi în nord, lângă Lautoka, apoi între Nandi şi Suva şi în sfârşit a ajuns aici. Era un tip mai descurcăreţ decât ceilalţi pentru că a pus mâna pe o fată superbă, o metisă care părea foarte îndrăgostită de el.

— Păreţi foarte informat, sublime Malko. E adevărat că nu sunt prea mulţi albi pe aici…

— Totul se află, spuse Lohan. În plus, acest Kim avea multe legături cu hinduşii. Era nebun după yoga şi alte chestii asemănătoare. Prietenii mei Gurkha mi-au povestit. Stătea cu orele în soare fără să se mişte, încolăcit în poziţii imposibile, căutând, zicea el, pacea interioară. Asta nu-l împiedica să-şi facă de cap cu fata între două şedinţe de yoga…

Malko se abţinu să-i spună că sentimentele nu aveau legătură cu religia.

— Ceea ce este interesant, sublinie el, este faptul că a fost ultimul cu care Thomas Rose a stat de vorbă.

Lohan ridică din umeri.

— Nu putea face rău nici unei muşte. Era pacifist până în măduva oaselor. Nu omora nici măcar insectele. De asta se înţelegea atât de bine cu hinduşii…

Pacifist sau nu, pe Malko îl interesa Kim Maclean. Trebuia să înceapă ancheta de undeva.

— Prietena lui a plecat după el în Samoa de vest?

Privirea vice consulului avu un licăr ghiduş.

— Vă tentează, nu-i aşa, o puicuţă frumoasă. Ei bine, aveţi noroc! Nu numai că nu a plecat după el, dar lucrează sus, la Golden Dragon ca animatoare.

*

* *

Dancingul era la fel de infect ca restaurantul, dar Malko fu primit cu braţele deschise de către o chinezoaică destul de fanatică. Golden Dragon avea un bar din bambus, care domina o mică sală cu plafon jos. Iluminarea era asigurată de lanterne roşii agăţate de pereţi. În semiobscuritate, Malko zări mai multe siluete feminine aşezate la bar, fidjiene, hinduse. Câteva perechi se ascunseseră în separeuri, iar aerul condiţionat funcţiona prost.

Tristă viaţă la tropice…

— Singurul loc din Suva unde te poţi distra, sublinie vice consulul, după ce comandase două băuturi Fructul pasiunii, specialitate fidjiană, dar n-o văd pe Lena Mar. Aşteptaţi… mă duc să mă interesez.

Americanul se duse la bar şi intră în conversaţie cu o brunetă înaltă, cu un coc de treizeci de centimetri. Consulul o înlănţui cu braţul şi o conduse spre ringul de dans. Malko luă o înghiţitură din băutura care conţinea suc de fructe şi Daiquiri. Nu era rea. Dan Lohan îşi proptise capul chel între sânii partenerei şi părea că uitase de grijile meseriei. Malko se gândi să o şteargă englezeşte, lăsându-l pe vice consul să flirteze. Vedea din ce în ce mai puţine motive de asasinare a lui Thomas Rose. Doar de la tipul din Peace Corps ar fi putut afla ceva, dar era în plină junglă, la o distanţă de şase sute nouăzeci şi cinci de mile depărtare.

O fată îi dădu târcoale, o chinezoaică îmbrăcată într-un chongsam scurt până la jumătatea coapselor, dar o descurajă cu un semn din cap. Avea chef să se ducă la culcare, regretând că îi pomenise lui Dan Lohan despre fată. Acesta, cu nasul în decolteul partenerei, se bâţâia pe loc într-un mod obscen.

Melodia lentă încetă şi americanul se întoarse la masă, surâzând cu toţi dinţii de aur.

— Gata! spuse el triumfător. Am dat de ea. Sunteţi mare băftos.

— De ce? întrebă fără chef Malko.

Celălalt saliva de plăcere.

— Pentru că este în cel mai plăcut loc de pe insula asta nenorocită. La Fidjian, hotelul cel mai modern din zonă. Până acolo sunt şaizeci şi cinci de mile spre vest, pe linia coastei. Ultramodern, în stil hawaian, pe malul unei lagune de vis, într-o plantaţie de cocotieri... Mi-ar plăcea să merg vreo opt zile cu dumneavoastră...

— Pacifistul dumneavoastră frecventa milionarii... remarcă Malko.

Lohan izbucni în râs.

— Nu, mititica e recepţioneră acolo. O veţi găsi cu uşurinţă. Nu ştiu dacă veţi afla ceva de la ea, dar cu siguranţă că va aduce un aer de prospeţime în viaţa dumneavoastră. Se pare că a prins gustul albilor.

Deodată, chipul americanului deveni serios. Se aplecă peste masă spre Malko.

— De când sunt aici nu mai fac dragoste... Căldura şi berea. Uitaţi-vă la mine. Parcă am alergat suta de metri. Noroc că lui Grace nu-i pasă! Preferă să joace cricket.

Chemă ospătăriţa în picioarele goale şi comandă încă două băuturi.

— Drum bun spre Fidjian! spuse el ridicând paharul.

Capitolul IV

Prin ochii căprui, imenşi şi migdalaţi trecu o undă de melancolie. Tânăra metisă îl privi pe Malko cu interes.

— Îl cunoaşteţi pe Kim?

Lena Mar era şi mai seducătoare decât îl lăsase să înţeleagă Dan Lohan. Avea ceva care i-ar fi făcut pe cei din Peace Corps să uite complet de săpatul latrinelor. Pielea mată, de culoarea caisei, numai buna de mângâiat şi trăsăturile fine, puse în valoare de gura mare cu buze cărnoase, erau perfecte.

Stătea în stânga holului de la Fidjian, într-o cuşcă de sticlă. Malko de-abia sosise. Nu mai dăduse cu ochii de rulota care aproape îl trimisese în prăpastie şi începuse să creadă că fusese un accident. După căldura toridă a drumului şi praful alb care învăluia tot, atmosfera de la Fidjian îi păru extrem de proaspătă. Hotelul era construit în stilul hawaian, cu coloane masive de lemn închis la culoare şi măşti agăţate peste tot. Iedera mov se căţăra pe clădiri, transformând totul într-o junglă.

Lena Mar ieşi cu spontaneitate de după tejghea şi se proţăpi în faţa lui Malko. Rochia ieftină nu putea ascunde corpul înalt, elastic şi musculos. Intimidată de privirile lui Malko, fata lăsă ochii în jos.

— Ce mai face Kim? întrebă ea. N-am primit veşti de la el, dar scrisorile ajung greu din Samoa de vest. L-aţi văzut de curând?

— De fapt nu-l cunosc pe Kim! explică el. Avem doar prieteni comuni…

În ochii căprui se citi deodată furia. Lena Mar îl luă drept un american în căutare de aventuri uşoare şi exotice. Se pregăti să-i întoarcă spatele, dar Malko o apucă uşor de braţ.

— N-am venit să vă fac curte, se grăbi el să-i spună. Vreau să vă întreb ceva mult mai important.

— Mult mai important?

Ea repetă rar cele trei cuvinte, ca şi când ar fi avut o semnificaţie ascunsă pentru ea. În hol, un grup de turişti, plini de aparate de fotografiat, îşi aştepta ghidul. Lena Mar se îndepărtă uşor de ei şi Malko o urmă. Trăsăturile fetei se înăspriseră.

— Ce doriţi?

Vocea era joasă şi vibrantă.

— Vă amintiţi de Thomas Rose?

— Thomas Rose? repetă ea rar. Cine este? Şi cine sunteţi dumneavoastră? De unde îl cunoaşteţi pe Kim, dacă nu l-aţi văzut niciodată?

Malko se hotărî să încerce marea cu degetul.

— Sunt prinţul Malko Linge şi lucrez pentru guvernul Statelor Unite, explică el. Thomas Rose lucra şi el pentru o agenţie federală. A dispărut la Suva şi încerc să dau de el. Se pare că prietenul dumneavoastră Kim îl cunoştea foarte bine. Poate mă ajutaţi să descopăr ce s-a întâmplat cu el.

Malko nu-şi închipuise că putea provoca o asemenea reacţie.

Ochii căprui ai Lenei Mar se măriră peste măsură şi corpul îi fu cuprins brusc de un frison. Rămase pentru o fracţiune de secundă cu gura căscată. Pe chip nu i se putea citi nimic.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Acum trebuie să mă întorc la lucru. La revedere, domnule.

Malko era sigur că minţea şi că ştia ceva în legătură cu moartea lui Thomas Rose, dar îi era frică. O apucă de braţ, împiedicând-o să intre în cuşcă.

— Trebuie să stăm de vorbă, insistă el. Este important şi am venit de departe pentru asta. Nu mă forţaţi să folosesc metode de constrângere.

În ciuda surâsului şi a blândeţii cuvintelor, fata simţi ameninţarea din glas şi începu să ezite. Fulgerându-l cu privirea se grăbi să-i spună, cu buzele tremurând uşor:

— Dacă doriţi, după ce termin slujba ne putem întâlni pe plajă. Cam pe la cinci…

Îi întoarse spatele şi se aşeză în dosul tejghelei. Malko înţelese că nu avea să mai obţină nimic pentru moment. Prea multe coincidenţe: accidentul şi frica frumoasei metise… în meseria lui aşa ceva se întâmpla rar. Traversând holul, o privi cu atenţie. Era probabil nouăzeci şi cinci la sută hindusă, cu câteva picături de sânge fidjian.

Înainte de a merge pe plajă se hotărî să exploreze hotelul. Holul era legat printr-un sistem complicat de galerii sub cerul liber de un bar şi o sufragerie în stil hawaian, separate de o terasă. La nivelul inferior erau o piscină, un snack-bar şi câteva mici magazine. Situat pe insuliţa Yanuca şi legat de mal printr-un pod la nivelul apei, Hotelul Fidjian era aidoma unei mici lumi închise în ea însăşi.

Aripile pe care se aflau camerele porneau ca nişte degete din corpul central şi pătrundeau într-o imensă plantaţie de cocotieri ce mărginea laguna.

Camera lui Malko, climatizată şi confortabilă, era la parter, cu ferestrele spre plantaţie. Se dezbrăcă, închise cu cheia valiza în care avea pistolul extraplat şi se îmbrăcă într-un tricou negru. Cicatricele gloanţelor şi ale loviturilor de cuţit primite la Bangkok şi la Hong-Kong formau pe bustul puternic zone rozalii care nu se bronzau niciodată. În ciuda lor, era mulţumit că trăia.

Înainte de a părăsi camera, puse pe măsuţa de lângă pat fotografia castelului de care nu se despărţea niciodată. Avea nevoie din când în când să-şi aducă aminte că nu era doar un agent al Serviciului Special CIA, ci un prinţ autentic, al cărui nume era respectat în Europa Centrală încă de pe vremea când America era populată doar de indieni…

Avea să se întoarcă într-o zi la viaţa lui personală, uitând de CIA, de cârtiţe şi de ororile lumii paralele a spionajului, sau avea să moară prosteşte şi într-un mod atroce, ca un anonim. Nici măcar computerele de la Washington nu-i puteau garanta speranţa de viaţă…

Ieşi în plantaţie. Briza uşoară potolea căldura îngrozitoare. Printre picioare îi trecu un păianjen mare şi galben. Din fericire, şobolanii îşi făceau siesta. Ca să nu devoreze nucile de cocos, trunchiul fiecărui arbore era învelit în tablă zincată.

Piscina era ca un cuptor încins la roşu. Clipind pe sub ochelarii cu lentile negre care ascundeau ochii aurii atât de uşor de reperat, Malko se opri în faţa snack-barului, apoi înfruntă vitejeşte căldura. În ciuda atmosferei destinse de la Fidjian, o nelinişte nedefinită îl împiedica să se relaxeze complet.

Se întoarse pe plajă pentru întâlnirea cu Lena Mar, micuţa metisă căreia îi era atât de frică. Chiar şi după ce se întinse pe nisipul extrem de fin al lagunei, neliniştea persista. Mintea lui analitică nu-i dădea voie să se liniştească.

*

* *

Întins la soare, cu ochii închişi, Malko moţăia. Fidjian era într-adevăr un loc paradisiac. Nisipul era la fel de alb ca cel din Insula Pinilor. Privind apa nemişcată a lagunei, se gândea la Thomas Rose. Se ridică şi privi în jur.

O frânghie se balansa uşor în dreptul vârfului stâncos pe care se aflau barul şi sufrageria de la Fidjian. Două şalupe puternice

erau amarate la pontonul de unde se pleca la pescuit în larg.

Plaja era aproape goală: americancele bătrâne preferau siesta în camerele climatizate în locul soarelui arzător.

O voce îl făcu pe Malko să tresară.

— N-aţi murit de căldură?

Lena Mar apăruse în spatele lui, îmbrăcată într-un tricou roşu, cu o sacoşă de plajă în mână şi cu părul strâns în coc. Malko se ridică şi îi sărută uşor mâna.

Ea surâse. Avea o voce caldă şi amicală şi părea mult mai destinsă. Pe lângă fidjienele creţe şi masive, părea o apariţie de vis…

Malko înţelese de ce Kim tot săpase gropi timp de şase luni. Dacă mai stătea mult, din cauza Lenei Mar ar fi transformat Vita Levu într-o imensă latrină…

Nu se dumirea de ce se speriase la auzul numelui lui Thomas Rose. Acum avea un aer extrem de natural.

— Aşezaţi-vă, îi spuse el.

Lena Mar clătină din cap:

— Prefer să nu rămânem aici. Managerului nu-i convine când angajatele se întâlnesc cu clienţii. Să mergem mai bine dincolo de deal. Vom fi mai liniştiţi…

Malko se ridică şi o urmă. Avea un mers foarte senzual şi o ştia, iar Malko avu impresia că îi făcea chiar plăcere să-şi accentueze unduirile.

Peste zece minute, după ce îşi muiaseră picioarele în apa călduţă, ajunseră de cealaltă parte a dealului. Plaja era mult mai mică, în formă de semilună, lipită de o mică faleză în vârful căreia se găsea sufrageria de la Fidjian. Cuterul alb era ancorat la treizeci de metri de mal şi pe el nu se zărea nici un semn de viaţă.

Lena Mar se întinse alături de Malko pe nisipul încins. Surâzând puse mâna lungă pe braţul lui. Pe buza de sus îi apăruseră nenumărate picături de sudoare.

— Ştiţi ce aţi face dacă aţi fi cu adevărat drăguţ?

Vocea ei semăna cu cântecul sirenelor…

— Ce anume? întrebă Malko precaut.

Avusese de prea multe ori de-a face cu creaturi de vis, care se dovediseră apoi la fel de nocive ca stricnina…

— V-aţi duce să-mi aduceţi o stea de mare violetă. Poartă noroc. Sunt o mulţime pe aici.

Degetele ei subţiri arătară spre apa de culoarea smaraldului.

Nu era prea adâncă, mai puţin de un metru şi atât de transparentă încât se zărea nisipul de pe fund. Valurile din larg se spărgeau ceva mai încolo, cam la o milă, la limita barierei de corali.

— Vreţi să scăpaţi de mine dându-mă hrană la rechini? glumi el.

Ea izbucni într-un râs clar şi sincer.

— Rechinii şi-ar zdreli burta de fund! Nu e destulă apă pentru ei... Vă e frică?

Malko se simţi puţin ridicol. Nu vedea ce ar fi riscat într-o apă care îi ajungea până la coapse. Se ridică şi îi întinse mâna Lenei Mar.

— Veniţi cu mine.

Ea clătină din cap cu încăpăţânare.

— Vin şi eu mai încolo, sunt obosită. Am stat toată ziua în picioare.

El nu insistă şi intră în apă. În definitiv, dacă putea să-i îndeplinească o plăcere... Venise la întâlnire şi era deci dispusă să vorbească despre Thomas Rose.

Apa călduţă îi mângâie plăcut picioarele. Se întoarse. Lena Mar îi făcu un semn vesel arătându-i extremitatea golfului, nu departe de cuterul alb.

Malko înainta încet, destins, căutând stele de mare violete. Apa fără valuri îi ajungea până la jumătatea coapselor. Merse aproape cincizeci de metri, privind cu atenţie nisipul. Bancuri de peşti multicolori îi treceau printre picioare.

Nici urmă de stea de mare. Absorbit de căutare îşi uitase temerile.

Se întoarse. Lena Mar era în picioare, arătându-i un punct în spatele lui.

— ... Acolo, puţin mai departe.

Malko îi făcu pe plac. Dacă apa ar fi fost mai adâncă ar fi înotat şi s-ar fi răcorit puţin. Cuterul se afla în dreapta lui, la vreo douăzeci de metri. Din acel punct fundul apei cobora brusc.

Un peşte îl atinse şi el tresări. Soarele cobora rapid în direcţia Casteways Islands.

Deodată, pe cuter se deschise o trapă. Prin deschizătură apăru capul unei femei, cu tenul închis la culoare şi cu părul în dezordine. Apăru apoi şi corpul bronzat, înfăşurat într-un pareo înnodat în jurul gâtului. Era foarte tânără, cu nasul cârn şi părul scurt.

Malko îi surâse vesel, apoi privirea îi coborî spre fund, în căutarea stelelor de mare violete, dar nisipul era neted şi fără nici o pată de culoare. Un banc de peştişori galbeni cu dungă neagră înota în jurul picioarelor lui Malko, fără să se sinchisească de prezenţa lui.

— Atenţie!

Strigatul îl făcu să ridice brusc privirea. Bruneta era aplecată peste bastingaj, aproape gata să cadă în apă, cu o expresie de groază pe chip.

Întinsese braţul în direcţia lui Malko.

El rămase nemişcat, înţepenit, asaltat deodată de o presimţire. În jurul lui apa era limpede şi fără valuri. Întoarse capul spre plajă. Lena Mar dispăruse.

— Sunteţi nebun, strigă fata de pe cuter. Complet nebun. Vă paşte un pericol de moarte.

Vocea îi vibra de frică. Malko încercă să-şi învingă panica. Care putea fi ameninţarea? Unde era Lena Mar? Se răsuci, vrând să se întoarcă pe plajă. Strigătul strident al fetei îl opri:

— Nu vă mişcaţi! Mai ales nu vă mişcaţi.

Malko încremeni. Se gândi la nisipuri mişcătoare şi simţi nevoia să o ia la fugă.

— Ce să fac? strigă el.

— Nu vă mişcaţi, repetă ea. Vin să vă ajut. Dacă pot.

Dispăru în interiorul velierului şi Malko rămase nemişcat, prăjindu-se sub razele piezişe ale soarelui.

Cercetă plaja. Nici urmă de Lena Mar. Pentru a-şi stăpâni panica ce îl invada, Malko scrută apa limpede. Nu văzu nimic, în afara unui peşte mare. În ciuda interdicţiei formulate de necunoscută, avea chef să o ia la fugă până pe plajă. Oare ce pericol necunoscut şi invizibil îl ameninţa?

Fata apăru din nou, ţinând în mână o planşă scurtă de surf, pe care o aruncă în direcţia lui Malko.

Planşa pluti şi se opri atât de aproape de el încât o putu prinde cu mâna. Ridică privirea şi văzu uşurarea pe chipul fetei. În ciuda nasului cârn, părea să fie chinezoaică.

— Întindeţi-vă pe planşă, strigă ea şi vâsliţi până aici cu mâinile. În orice caz, nu atingeţi fundul.

Malko se întinse uşor pe planşă, de parcă era de cristal. Sub greutatea lui, aceasta se cufundă puţin în apă.

Transpirând din belşug, reuşi în cinci minute să ajungă în dreptul velierului cu coca murdară de gudron. La fiecare mişcare

bruscă risca să se răstoarne. Cu inima bătându-i nebuneşte, fu nevoit să se oprească de mai multe ori. În sfârşit, reuşi să vadă chipul fetei la un metru de el.

— Agăţaţi-vă de cocă, spuse ea, am să vă ridic.

Îi întinse mâna dreaptă şi dintr-o singură mişcare îl ridică pe punte. Avea forţa unui bărbat. Malko îşi înghiţi strigătul de durere. Puntea ardea. Se îndreptă repede spre un colţ umbros. Fata se luă după el şi îl apostrofă.

— Sunteţi complet nebun dacă aţi venit să vă scăldaţi aici. Nu ştiţi că e periculos?

— Nu, dar care este motivul?

Ea îl contemplă cu sinceră uimire.

— Din cauza peştilor de piatră. Sunt cu sutele. Mare minune că aţi ajuns până în locul unde v-am găsit.

Malko fu scuturat de un frison.

— Ce sunt aceşti peşti de piatră?

Necunoscuta râse sec şi spuse:

— O să vedeţi.

Coborî în cabină şi se întoarse peste câteva clipe ţinând în mână o farfurie pe care era ceva ce semăna cu o piatră. Malko întinse mâna, dar metisa se dădu brusc înapoi.

— Atenţie, mai are încă otravă!

Malko se aplecă totuşi spre farfurie. De la distanţa de douăzeci de centimetri părea o piatră lustruită, aproape pătrată, cu câteva asperităţi şi un rând de ţepi lungi cam de două degete. Nu era mai mare decât o nucă de cocos.

— Dacă aţi fi călcat pe unul din aceşti ţepi, explică fata, aţi fi fost mort. Este o otravă vegetală şi nu are antidot. Peştii de piatră se ascund în nisip, lăsând afară doar ţepii. Nu-i puteţi vedea.

Avantajul ţărilor tropicale, mereu pline de surprize.

— De altfel, continuă necunoscuta, pe plajă e un panou mare care interzice intrarea în apă. Nu ştiu cum nu l-aţi văzut. Nimeni nu vine niciodată pe aici, din cauza asta am ancorat şi noi. Nu suntem deranjaţi.

Malko începu să înţeleagă.

— Stele violete sunt pe aici? întrebă el.

— Peste tot, dar sunt locuri mult mai puţin periculoase de unde le puteţi aduna. Pe partea cealaltă, în lagună.

Frumoasa Lena Mar îl trimisese într-un câmp de mine… N-avea rost să facă scandal. Prefera să-şi rezolve singur

problemele, chiar dacă erau atât de încurcate.

Malko se simţi brusc foarte obosit. Înseamnă că rulota încercase totuşi să-l ucidă. Cheia dispariţiei lui Thomas Rose se afla la frumoasa Lena Mar... Necunoscuta îl contempla intrigată.

— Vă mulţumesc, spuse el. Mi-aţi salvat cu adevărat viaţa. Cum vă numiţi?

— Ai-Ko. Sunt un pic chinezoaică, un pic tahitiană şi un pic malaiezianã. Un adevărat talmeş-balmeş. Sunt prietena lui Georges, care este proprietarul acestui cuter. Fac curăţenie şi gătesc. Nu e prea amuzant, dar e mai bine decât să fiu ospătăriţă.

Văzându-i trupul zvelt, Malko se gândi că mai făcea şi altceva...

— Unde e Georges?

— În satul fidjian. A plecat să cumpere plase şi să facă puţin troc. Ne plimbăm prin Pacific din insulă în insulă. E nebun după navigaţie şi nu suportă să trăiască decât pe apă. Veniţi înăuntru, e mai răcoare. Vă pot oferi un rom.

O urmă pe o scară îngustă. Salonul era atât de jos încât de abia putea sta în picioare. Ai-Ko se duse în mica bucătărie şi aduse două pahare pline cu un lichid alb. Îi întinse unul lui Malko.

— Rom alb cu lămâie.

Bău paharul dintr-o înghiţitură. Ai-Ko îl privea amuzată.

— Sunteţi în vacanţă?

Lichidul îngheţat şi tare îi făcu bine lui Malko, dar mâna încă îi tremura când puse paharul pe masă. De-abia acum realiza prin ce trecuse.

— Am poposit la Fidjian pentru o noapte. Mă duc la Nandi să iau avionul.

— Păcat, v-aş fi dus în larg la pescuit. E foarte amuzant.

Îi luă paharul şi se îndreptă spre mica bucătărie. Spaţiul dintre masă şi perete era atât de strâmt, încât îi simţi sânii acoperiţi de pareo atingându-i pieptul şi căldura coapselor.

Instinctiv puse mâna pe şoldul elastic. Imediat, pântecul fetei se lipi de al său. Chipul măsliniu se ridică, cu buzele întredeschise.

În ciuda dorinţei neaşteptate, Malko se desprinse de corpul fetei. Ai-Ko surâse uşor, ca şi când şi-ar fi bătut joc de timiditatea lui. Şi intră în bucătărie, legănându-şi crupa pe care se mula pânza imprimată.

— Acum trebuie să plec. N-aţi vrea să cinaţi cu mine la Fidjian

împreună cu prietenul dumneavoastră?

Ea reapăru cu un pahar plin în mână şi clătină din cap:

— Nu ştiu dacă se întoarce până atunci. În plus, nu-i prea plac locurile elegante.

Cu toate acestea, Fidjian nu era Maxim’s.

— Atunci veniţi singură.

Ochii lui Ai-Ko străluciră.

— Oh da! Vă conduc cu barca.

Peste două minute, Malko punea piciorul pe nisipul uscat al plajei. Ai-Ko plecă imediat, vâslind ca un adevărat lup de mare. Era incredibil de musculoasă, în ciuda corpului fragil.

Seara aproape se lăsase, dar Malko voia să fie sigur de ceva. Examină plaja şi găsi imediat ceea ce căuta în spatele unei stânci: un panou mare pe care scria: Interzis înotul. Pericol.

Malko îl puse jos, lipit de stâncă în aşa fel încât să fie vizibil.

Lena Mar dorise să-l asasineze, în aşa fel încât să pară un accident.

Se întoarse în cameră, traversând plantaţia de cocotieri. Îşi dădu imediat seama că fusese percheziţionată de un amator. Valiza încuiată nu fusese însă forţată. Malko se îmbrăcă într-o cămaşă şi un pantalon şi se duse la recepţie. Înainte de toate trebuia să pună mâna pe Lena Mar.

Holul era pustiu. Malko îl întrebă pe portarul fidjian unde era camera fetei. Indigenul îi arătă o mică clădire locuită de personal, situată la distanţă de hotel, în plantaţia de cocotieri.

Găsi uşor uşa Lenei, aflată la parter: numele ei era scris pe o hârtie lipită de uşă. Bătu dar nu răspunse nimeni. Bătu din nou, fără să-şi facă prea multe iluzii. În momentul în care bătea pentru a treia oară, o altă uşă se deschise şi în cadrul ei apăru chipul ciufulit al unei fidjiene.

— O caut pe Lena Mar, spuse Malko, surâzând cât putea de frumos. Nu e aici?

— Lena Mar nu aici, zise fata într-o engleză aproximativă. Plecat! Terminat slujbă.

Se duse până în dreptul camerei şi deschise uşa. Camera era goală… nimic personal înăuntru.

Malko îi mulţumi şi se întoarse la recepţie. Directorul adjunct îi confirmă că Lena Mar ceruse lichidarea şi plecase de o oră, fără să lase vreo adresă. Se pare că îi murise mama. Autobuzul hotelului o lăsase pe şosea, la intrarea într-un sat hindus.

Fără să-şi facă prea mari iluzii, Malko se urcă în Datsun şi

parcurse cinci mile în ambele sensuri. Nici un rezultat. Autobuzele treceau unul după altul. Logodnica lui Kim Maclean se putea ascunde în oricare din satele hinduse, sau la Suva. Malko se simţea prea epuizat pentru a porni imediat în urmărirea ei.

De ce încercase Lena Mar să-l ucidă, când putea pur şi simplu să fugă? Avusese atâtea ocazii.

Dacă Maclean, amantul metisei ar fi fost la Suva! Poate că l-ar fi ajutat. Aşa, era nevoit să se întoarcă la Samoa. Traversarea Pacificului începea să devină epuizantă, mai ales din cauza temperaturii de 45° care nu scădea niciodată. Întins gol puşcă pe pat, Malko asculta zumzăitul aparatului de aer condiţionat şi se gândea cu nostalgie la brazii castelului său din Austria…

Ceru o convorbire cu Dan Lohan, la Suva, dar acesta plecase de la birou şi nu ajunsese acasă. Nu avea să fie uşor să dea de Lena Mar, printre două sute cincizeci şi două de mii de hinduşi care semănau unii cu alţii… iar despre *Fidjian-Princess* tot nu aflase nimic.

Cu ochii în tavan, Malko încerca disperat să înţeleagă de ce încercaseră să-l ucidă. Murea de căldură şi nu pricepea deloc de ce dispăruse Thomas Rose.

*

* *

La vederea lui Ai-Ko, trei americani scăpară hamburgerii din mână. Cu picioarele goale, o floare mare de hibiscus în păr şi înfăşurată într-un pareo pe sub care nu purta nimic, întruchipa pentru ei însăşi esenţa păcatului. Unul dintre ei de-abia se abţinu să nu-şi facă semnul crucii. Intimidată, Ai-Ko abia îndrăznea să privească imensa sufragerie climatizată. Ospătăriţele fidjiene, durdulii şi surâzătoare, circulau cu gravitate printre mese, cu pixul înfipt în părul scurt şi creţ. Torţele aprinse în fiecare seară la apusul soarelui se stingeau rând pe rând pe plantaţie.

Mută de respect, Ai-Ko îl lăsă pe Malko să comande fileuri de scrumbie. Îl mânca din ochi cu o adoraţie de copil.

— Georges n-a vrut să vină? întrebă el.

Ea ridică nepăsător din umeri:

— A rămas în sat să bea rom. Probabil că i-au mai dat şi nişte fete.

Lui Malko i se făcu rău.

— Bine dar fidjienele sunt îngrozitoare…

Ai-Ko surâse maliţios:

— Da, dar sunt ceva nou. Pe mine mă are în fiecare zi. De altfel, nici nu-mi mai dă atenţie. Sunt obligată să insist ca să facă dragoste cu mine…

— De ce nu-l părăsiţi?

Ea suspină.

— Şi unde să mă duc? Nu ştiu să fac nimic. Poate să mă fac ospătăriţă sau târfă. Cel puţin e drăguţ cu mine, nu mă bate şi nu muncesc prea mult decât atunci când trebuie să ridic velele.

Mâncară în tăcere, apoi Ai-Ko neobişnuită cu aerul condiţionat începu să strănute de zor. Brusc, Malko avu o inspiraţie.

— Cunoaşteţi un vas numit *Fidjian-Princess?*

Întrebase la noroc. Pacificul era mare.

Chipul metisei se lumină.

— Sigur! Unde e acum?

Malko fu gata, gata să se înece cu cuburile de gheaţă. Ai-Ko era cu adevărat zâna bună.

— Şi eu aş vrea să ştiu, suspină el.

Ea râse.

— Dirty Joe vă datorează bani? Odată, îi datora zece lire lui Georges. A fost obligat să-l ameninţe cu un ciob de sticlă ca să-şi recupereze banii. Când a coborât de pe *Fidjian-Princess*, Joe a dat după el cu un lemn, încercând să-l ucidă.

Conversaţia între doi gentlemani era într-adevăr pasionantă… Ai-Ko îşi continuă ideea.

— Un ticălos bătrân. M-a înghesuit într-un colţ şi m-a ameninţat cu cuţitul, zise ea. Am fost obligată să sar în apă…

— Nu-mi datorează bani, preciză Malko, dar mi-ar plăcea totuşi să-l întâlnesc…

— În perioada asta a anului, spuse Ai-Ko, e la Tonga şi-şi bea berea într-un golfuleţ pustiu, asta în cazul în care are lovele. N-a mai fost văzut de ceva vreme…

Li se adusese nota de plată şi Malko puse pe farfurie cârdul American Express. Ai-Ko făcu ochii mari.

— Ce e asta?

Malko îi explică principiul cărţilor de credit. Ochii fetei străluciră.

— Aţi putea cumpăra şi rochii de la magazinul hotelului?

— Desigur şi asta chiar mâine! Vă datorez acest lucru.

Picioarele goale se frecară pe sub masă de pulpele lui. Fata strălucea de fericire.

— Cât sunteţi de drăguţ! Aş vrea să merg cu dumneavoastră

la Suva, se spune că în magazinele de acolo sunt de vânzare ceasuri japoneze care funcţionează toată viaţa. Georges nu are niciodată bani.

— Nu pot să vă iau cu mine la Suva, obiectă Malko. Cum rămâne cu Georges?

— Dacă îi daţi bani, nu va spune nimic. Niciodată nu are destui. Mi-aş dori tare mult un ceas.

Ospătăriţa cu picioarele goale îi aduse înapoi cârdul. Ai-Ko îl luă şi îl inspectă pe toate părţile.

— Vorbiţi europeana? întrebă ea.

Îi trebuiră cinci minute ca să o facă să înţeleagă că în Europa se vorbeau mai multe limbi şi că el era austriac.

— Austria este o colonie engleză, afirmă Ai-Ko.

Dacă ar fi auzit-o, strămoşii lui Habsburgi s-ar fi răsucit în mormânt. Cu adevărat erau la capătul lumii.

Ieşiră pe terasa unde nişte văduve californiene flecăreau, bând nenumărate cocteiluri. Ai-Ko îl prinse pe Malko de mână şi îl trase după ea.

— Haideţi pe plajă, vreau să facem baie.

Mai jos de piscină nu era nici ţipenie de om. Marea clipocea uşurel şi temperatura atinsese în sfârşit un nivel suportabil. Ai-Ko desfăcu nodul rochiei şi se întoarse spre Malko.

— Veniţi.

Era complet goală.

Corpul bronzat lucea în penumbră. Avea nişte sâni mici şi ridicaţi şi şolduri înguste ca de băiat. Malko se dezbrăcă şi el şi plonjă în apa călduţă.

Ai-Ko înota ca un peşte. Se întoarse cu faţa spre el şi îl prinse cu braţele pe după gât.

— Nu sunt peşti de piatră pe aici?

Fără Ai-Ko, ancheta asupra morţii lui Thomas Rose s-ar fi încheiat pe malul acelei minunate lagune…

— La ce vă gândiţi?

Un gentleman nu vorbeşte niciodată despre aşa ceva în faţa unei doamne care nu i-a fost prezentată. Ai-Ko izbucni în râs şi se lipi de Malko.

— Şi eu am chef. E aşa de bine în apă.

Stăteau în picioare faţă în faţă. Ai-Ko îl îmbrăţişă neîndemânatic pe Malko şi îi cuprinse şoldurile cu picioarele, frecându-se de el ca un mic animal.

— Acum, spuse ea. Georges se va întoarce şi trebuie să fiu pe

vas.

Îi dădu drumul brusc şi plonjă împrăştiind apa. Aproape în aceeaşi clipă Malko îi simţi gura lipindu-i-se de corp, într-o mângâiere care dură aproape un minut. O specialitate pe care o omiseseră la Jocurile Olimpice... Apoi Ai-Ko ţâşni brusc din apă cu o mişcare poznaşă şi i se aruncă de gât, lăsându-se să alunece până când Malko o pătrunse. Se mişca foarte repede, ca şi când se grăbea să ajungă la orgasm, apoi se crispă şi se lăsă să cadă pe spate în apă. Până să se dumirească Malko dacă visase sau făcuse cu adevărat dragoste, ea ajunsese pe plajă şi se scutura de apă.

Ai-Ko rămase în penumbră, părând satisfăcută de scurta lor îmbrăţişare. În momentul în care Malko ajunse şi el pe plajă, ea se şi înfăşurase în pareo. Cu părul încă ud, îl sărută pe Malko pe bărbie.

— Trebuie să mă întorc. Dacă Georges nu mă găseşte, va fi furios. Veniţi mâine dimineaţă şi întrebaţi-l despre *Fidjian-Princess.* Pe urmă mergem să cumpărăm rochii...

Începu să alerge pe plajă. Malko îşi adună hainele şi se afundă în plantaţia în care domnea tăcerea, întreruptă doar de bâzâitul insectelor.

Cine avusese interesul să-l ucidă pe Thomas Rose pe această insulă paradisiacă din Pacificul de sud? Un şobolan se strecură prin întuneric, chiţăind încetişor. Malko se strecură în cameră. Mâine avea să plece la Suva în căutarea Lenei Mar.

Capitolul V

Malko tresări şi se trezi lac de sudoare, cuprins de o nelinişte nedefinită. Inima îi bătea nebuneşte. Îi trebui mai bine de un minut pentru a realiza unde se afla.

Cântecele şi bătăile ritmice ale tobei din spectacolul de afară îl sculaseră din primul somn. În fiecare seară, întreg personalul de la Fidjian, mima un dans războinic, încununat cu un solo demn de Johnny Holliday. Aproape goi, rostogolindu-şi cu ferocitate ochii în orbite şi agitând lăncile, bravii fidjieni se dezlănţuiau cu ardoare războinică, după care se întorceau cuminţi la bucătărie sau la alte îndatoriri.

În timpul spectacolului serviciul se oprea complet, ceea ce nu deranja pe nimeni, pentru că show-ul era practic obligatoriu.

Malko respiră adânc, încercând să scape de neliniştea care îi dădea târcoale, apoi încercă să adoarmă la loc, în ciuda vacarmului de la piscină.

Aţipise deja de câteva minute, când simţurile îi traseră un semnal de alarmă. Ceva nedefinit se schimbase în atmosfera camerei. Ritmul respiraţiei i se acceleră şi deschise ochii, rămânând complet nemişcat.

Mai întâi se auzi un foşnet uşor, venind dinspre fereastra care dădea spre plantaţie.

Uşurat, Malko se gândi că era probabil vreun şobolan sau o insectă mare care încerca să intre în cameră. Muşchii contractaţi se destinseră şi inima îşi reluă cadenţa normală. Se gândi că era prea nervos.

Foşnetul se transformă într-un zgomot ca de mătase şifonată.

De această dată simţi că îl ia cu frig pe şira spinării. Pistolul era la fundul valizei încuiate. Era sigur că cineva încerca să intre în cameră. Putea foarte bine să se ridice din pat şi să aprindă lumina, punând astfel intrusul pe fugă, dar aşa n-ar fi aflat niciodată cu cine se confrunta. Se mişcă uşor în pat, adoptând o poziţie de atac, apoi suspină, ca şi când ar fi dormit adânc.

Foşnetul se auzi din nou. Camera se încălzi uşor şi din asta deduse că fusese deschisă fereastra. De altfel, tam-tam-ul şi cântecele se auzeau mai tare.

Pentru o fracţiune de secundă Malko crezu că distinge o umbră în cadrul ferestrei. Un necunoscut se strecurase în cameră şi se ghemuise în apropierea fotoliului unde Malko îşi aşezase hainele.

Malko se simţea extrem de vulnerabil, aşa cum stătea întins în pat şi acoperit cu cearceaful.

Cu simţurile ascuţite la maxim, pândea orice scârţâit Nu-şi vedea agresorul. Acesta se apropia de pat târându-se pe mochetă şi încerca să-l atace prin surprindere. Mâna lui Malko pipăi după întrerupătorul veiozei. Elementul surpriză i-ar fi permis poate să atace la rândul lui.

Asta în cazul în care celălalt nu şi-ar fi golit încărcătorul, fără să mai aştepte aprinderea luminii. Chestie de sincronizare…

Brusc, o umbră apăru la capătul patului. Malko ezită o secundă, apoi apăsă pe butonul veiozei şi aruncă cearceafurile.

Timp de o clipă cei doi se contemplară încremeniţi. Adversarul era un hindus de aproape doi metri, gol puşcă, în afara unei apărători de sex şi a unui turban maroniu prins pe după bărbie. Ochii negri şi stranii îl fixau fără să clipească. O fracţiune de secundă Malko şi adversarul lui rămaseră nemişcaţi, apoi acţionară la unison.

Malko avu timp să observe că hindusul nu era înarmat. Se aruncă înspre valiza aşezată într-un colţ al patului, în timp ce agresorul smulgea de pe perete un soi de harpon cu trei braţe, care împodobea camera. Acesta era motivul pentru care nu avea armă!

Malko lăsă baltă valiza. Nu avea timp să o deschidă. Privirea hindusului îi fixă pântecul, locul unde voia să înfigă harponul. Îşi luă elan, ducând mâna spre spate. Cu forţa de care dădea dovadă l-ar fi putut ţintui pe Malko de perete ca pe un fluture.

— Ajutor!

Malko uriaşe din toate puterile. Ca şi când asta l-ar fi salvat, îşi încordase muşchii atât de tare că îl dureau.

Încercă să-l atace pe hindus, dar salteaua îl făcu să alunece pe o parte, chiar în momentul în care suliţa improvizată se îndrepta spre el.

Căderea îi salvase viaţa!

Vârfurile zimţate îl ratară cu puţin şi se înfipseră în saltea trecând prin cearceaf. Hindusul trase cu furie pentru a-şi recupera arma, dar aceasta era înfiptă adânc în material.

Malko se rostogoli şi sări în picioare. Renunţând la pistol, se

aruncă asupra hindusului aplicându-i o lovitură de autoapărare pe care o învăţase la şcoala de comando din San Antonio, Texas.

Adversarul se debarasă cu o singură mână, continuând să tragă de harpon. Dacă reuşea să-l recupereze, l-ar fi masacrat pe Malko. Acesta privi în jur, căutând o armă.

Pe perete, la capul patului se afla un soi de secure rudimentară, formată dintr-o piatră înfiptă într-un mâner de lemn tare.

Malko o smulse în momentul în care hindusul recuperase în sfârşit harponul, în care rămăsese înfiptă o bucată de material. Ţinând arma cu ambele mâini, Malko o agită şi îl lovi pe hindus în tâmplă.

Acesta scoase un strigăt ascuţit şi dând ochii peste cap, începu să se clatine încercând să arunce harponul. Fără să lase arma din mână, se prăbuşi cât era de lung. Sângele îi curgea din ureche. Malko se gândi că îl ucisese.

Se repezi la uşa care dădea spre galeria exterioară şi o deschise. Holul era pustiu. Întreg hotelul, personalul şi clienţii, se afla în jurul piscinei. Malko făcu câţiva paşi, apoi se întoarse în cameră.

Hindusul stătea în patru labe, clătinând penibil din cap. Probabil că avea ţeasta cât o baniţă! Fără să ezite, Malko sări asupra lui.

Senzaţia fu că încerca să prindă o anghilă: hindusul avea întreg corpul acoperit cu ulei! Chiar şi pe jumătate ameţit, era de două ori mai puternic decât Malko. Cu o zvâcnitură se debarasă de acesta şi ţâşni spre fereastră, cu chipul acoperit de sânge, pierzându-se în plantaţie.

Malko încercă să-l urmărească. Hindusul avea deja douăzeci de metri avans. Alerga cu paşi mari şi accelera ritmul în continuare, luând-o paralel cu marea. Malko renunţă: îşi pierduse suflul şi cursa putea ascunde o capcană. Se întoarse în cameră. Dacă n-ar fi fost cearceafurile şi cuvertura sfâşiate, ar fi crezut că visase urât. Pentru a doua oară în aceeaşi zi încercaseră să-l ucidă.

Ridică de jos fotografia castelului; căzută în învălmăşeală şi o puse la loc. În lipsa unor circumstanţe favorabile, moartea lui ar fi fost atribuită fie unui accident, fie unei crime înfăptuite de un vagabond. Ceea ce îl sâcâia cel mai tare era că nu avea idee cine îi erau adversarii, în afara faptului că erau hinduşi… Ce legătură putea avea asta cu dispariţia lui Thomas Rose?

După ce închise uşa spre hol, stătu un moment pe gânduri. Era o idioţenie să rişte. Nu avea chef să stea treaz toată noaptea. Singurul loc unde putea fi în siguranţă era cuterul lui Ai-Ko. Era posibil ca adversarii săi să aibă cheia camerei... îmbrăcă un pantalon, îşi luă pistolul din valiză şi traversă plantaţia.

*

* *

Ai-Ko dormea pe punte înfăşurată într-o pătură. Se trezi cu un strigăt uşor când Malko sări la bord, după ce înotase în apa călduţă.

— Credeam că e Georges, ce căutaţi aici?

Era înfăşurată în pareo doar până la brâu, lăsând complet la vedere bustul. Se frecă de Malko, dar se dădu înapoi cu un strigăt de surpriză: simţise patul pistolului. Întinse mâna şi o retrase brusc.

— De ce purtaţi pistol la dumneavoastră?

Malko simţi teamă în vocea ei. În noaptea senină, siluetele lor se detaşau cu uşurinţă. Suspină:

— Nu vă temeţi. Am fost atacat. Au încercat să mă ucidă. Din acest motiv sunt înarmat. Aş putea dormi aici pe vas? Este mai sigur decât la hotel.

Tonul vocii lui Ai-Ko deveni imediat călduros.

— Desigur Se pare că Georges nu mai vine.

Malko se întinse pe pătura care mirosea a gudron şi a peşte, cu Ai-Ko încolăcită de el. După câteva clipe îşi scoase pantalonul ud şi pistolul şi le puse alături, ca să se simtă mai comod. Imediat simţi cum gura caldă a lui Ai-Ko îi căuta pântecul. Cu ochii pierduţi în cerul plin de stele, se bucura de mângâierea aproape imperceptibilă, care se prelungea la nesfârşit, de parcă fata i-ar fi refuzat plăcerea. Se simţea bine, după atâta frică şi pericol. Cuterul aproape nu se mişca şi briza călduţă sufla dinspre larg.

*

* *

Ceaiul era îngrozitor de amar, dar Malko îl bău cu plăcere. Prins între atacul hindusului şi încetineala ceremonioasă a lui Ai-Ko, nu reuşise să adoarmă decât în zori. Sprijinindu-se pe singurul picior, Georges îl contempla cu simpatie. Atunci când apăruse la bord, Malko şi Ai-Ko se treziseră de mult. Nu făcuse nici un comentariu asupra pistolului sau a prezenţei lui Malko pe vas. Era un tip înalt şi deşelat, îmbrăcat într-un jeans decolorat şi

un maiou de o culoare incertă. Trăsăturile lui erau vag negroide, purtând amprenta tuturor neamurilor din Pacific: canaci, chinezi, negri, malaiezieni. Avea nişte mâini uimitoare: lungi, fine şi îngrijite, mâini de artist sau de pianist. Vocea îi era plăcută şi evita să-şi privească interlocutorul în ochi. Nu se miră când Malko îi spuse că îl căuta pe Dirty Joe.

— E greu de ştiut unde se află *Fidjian-Princess,* spuse el visător. Nu are un traseu fix, dar peste două, trei zile, când ajung la Suva, am să mă interesez în port. Cunosc multă lume, poate că…

Lăsă fraza neterminată şi îi surâse lui Malko. Degetele lungi se jucau cu o parâmă. De fiecare dată când dădea cu ochii de pistol, întorcea privirea.

— Vă dau o sută de dolari dacă mă ajutaţi să-l găsesc.

Surâsul metisului se accentuă.

— Poate să fie la două, trei mile marine distanţă. Cu el nu se ştie niciodată.

Malko clătină din cap. Era opt dimineaţa şi soarele dogorea deja îngrozitor.

— Acum trebuie să plec. Ne vedem la Suva. Luaţi legătura cu mine prin Dan Lohan, vice consulul SUA. Ştie cum să dea de mine.

La vederea chipului neliniştit al lui Ai-Ko, adăugă imediat:

— O răpesc pe Ai-Ko pentru câteva minute, i-am promis o surpriză pentru că m-a salvat ieri de peştii de piatră.

Georges făcu un gest de mare senior, dând de înţeles că Ai-Ko îi aparţinea din acel moment lui Malko şi numai lui… Ceea ce din punct de vedere biologic era adevărat.

De îndată ce se urcară în barcă, ea explodă de bucurie:

— Cât sunteţi de drăguţ! Am să-l găsesc eu pe Dirty Joe. Cunosc toată lumea din port, la Suva şi toţi sunt amabili cu mine…

Luând în considerare uşurinţa cu care îşi oferea corpul minion şi brun, nu era de mirare că nu avea decât prieteni…

O jumătate de oră mai târziu, Malko se lupta cu drumul prăfuit, lăsând-o în urmă pe Ai-Ko pradă viselor de bogăţie.

Îi cumpărase trei rochii de opt dolari.

Viitorul era mai puţin trandafiriu. Trebuia să dea de Lena Mar, să se dumirească de ce paşnicii hinduşi se transformaseră în ucigaşi însetaţi de sânge şi pe lângă asta să afle de ce se încăpăţânau să-l facă să rămână la Vita Levu. Definitiv.

*

* *

Malko ajunse la Suva la ora trei, găsind Consulatul SUA închis. Era ora siestei.

— Îi puteţi găsi pe domnul şi pe doamna Lohan la bowling, în spatele primăriei, îi explică gardianul clădirii. Se duc acolo în fiecare zi.

Nu era departe, chiar pe Victoria Parade. Malko parcă Datsun-ul plin de praf în faţa primăriei ultramoderne, lipite de clădirea care îl interesa şi împinse uşa de lemn, intrând în Bowling-Club-ul din Suva.

Avu impresia că se dusese înapoi în timp cu un secol, pe vremea reginei Victoria. Femeile purtau fuste lungi şi albe şi un soi de pălăriuţă ciudată de pânză, cocoţată pe creştetul capului. Bărbaţii purtau şorturi lungi din care ieşeau la iveală pulpele păroase.

Nu se auzea nici o exclamaţie, nici un râset, de parcă era o adunare bisericească. Jucătorii aruncau bilele adunate de nişte puşti fidjieni, cu o precizie şi o seriozitate fără cusur.

Între două partide bărbaţii beau bere, femeile serioase se delectau cu ceai de la gheaţă, iar celelalte, cu Passion Fruit. Seara, la Yacht Club, se discutau cu seriozitate rezultatele partidelor jucate după amiaza.

Malko îl căută din priviri pe Dan Lohan, dar nu o văzu decât pe Grace, care era totuşi drăguţă, în ciuda deghizării perimate.

Se simţea uşor ruşinat de costumul lui prăfuit, în mijlocul acelui ocean de albeaţă. Ar fi fost bun doar să adune bilele…

Traversă pista şi ajunse în spatele lui Grace, prinsă în discuţie cu adversara ei, care purta o superbă cască colonială. Malko de-abia se abţinu să nu pufnească în râs. O adevărată reconstituire de epocă.

— Bună ziua, îi spuse lui Grace. Unde este Dan?

Tânăra se întoarse brusc, de parcă ar fi avut un şarpe cu clopoţei în corsaj. Cu ochii măriţi de surprindere, înghiţi în sec şi reuşi să articuleze:

— Dumneavoastră… dumneavoastră aici?

Aparent, nu-i plăcea să fie deranjată în timp ce juca, sau se temea de bârfe. Pentru urechile „căştii coloniale”, Malko se grăbi sa clarifice echivocul.

— Îl caut pe soţul dumneavoastră, nu sunteţi împreună?

Grace surâse forţat.

— Ba da, e acolo…

Dan Lohan bea o bere la bar. Malko o salută pe Grace şi se îndreptă spre el. La vederea lui, americanul lăsă repede paharul jos şi îi veni în întâmpinare.

— Ce s-a întâmplat, credeam că sunteţi la Fidjian, cu Lena Mar…

— Am fost, spuse Malko. Cât pe ce să rămân de tot.

Îi povesti vice consulului pe scurt despre cele trei tentative de omor cărora le căzuse victimă.

— Trebuie să mă ajutaţi să o găsesc, conchise el. Ştie multe despre dispariţia lui Thomas Rose… şi cine ştie dacă nu l-a ajutat să dispară şi pe Kim Maclean…

Dan Lohan se uită speriat în jur.

— Şşt! Englezii sunt îngrozitor de susceptibili, mai ales în privinţa hinduşilor. N-aş vrea ca guvernatorul să vă expulzeze… îi urăsc pe cei de la Agenţie.

Malko ridică din umeri.

— N-am intenţia să-mi construiesc o căsuţă la Suva, dar vreau să ştiu cine l-a ucis pe Thomas Rose şi de ce. Rugaţi-l pe prietenul dumneavoastră Gurkha să vă ajute. Acum ori niciodată… Să mergem împreună la el.

Era cam agasat de nonşalanţa americanului. Clima din Fidji nu le prea pria cârtiţelor de la CIA.

— Pentru început e mai bine să mă duc singur, spuse repede vice consulul. E foarte bănuitor şi mi-a luat mult timp să-l îmblânzesc.

Malko nu insistă. După drumul îngrozitor, ar fi dorit mai degrabă să facă un duş decât să stea de vorbă cu un hindus.

— De acord. Vă aştept la hotel. De această dată mă duc la Grand-Pacific. E mai pitoresc. Pe curând.

Grace Lohan era întoarsă cu spatele şi nu putu să-şi ia rămas bun de la ea. Brusc, resimţi oboseala drumului. Îl dureau braţele: răsucise volanul de sute de ori.

Grand-Pacific, situat pe Victoria Parade, mai aproape decât Travelodge, era o relicvă din epoca victoriană, o clădire de culoare roz, care semăna cu o prăjitură. Holul imens era slab răcorit de patru ventilatoare imense, care se roteau încetişor. Funcţionarul de la recepţie îl primi pe Malko cu o reţinere şi o gravitate demne de Buckingham Palace şi ezită îndelung înainte de a-i „recomanda” o cameră la etajul trei şi consimţi să-l însoţească. Încăperea era atât de mare încât se putea juca golf

în ea, iar pe timp de ceaţă tavanul nu s-ar fi zărit... De altfel, Grand-Pacific era o oază de calm şi de linişte, ca o biserică dezafectată.

În aşteptarea lui Dan Lohan, Malko făcu un duş şi se întinse pe patul imens. Acum ardea de nerăbdare să părăsească Vita Levu şi orăşelul tropical care asuda sub povara umidităţii permanente.

*

* *

Dan Lohan avea o mutră de parcă înghiţise o bilă de bowling. Fruntea pleşuvă era acoperită de transpiraţie. Se trânti într-unul dintre cele două balansoare şi spuse.

— Nu vrea să admită nimic, zise el pe un ton jalnic. Pretinde că nu hinduşii sunt de vină şi că aţi fost victima unui vagabond oarecare...

Malko se cam îndoia. Văzând aerul nenorocit al vice consulului, nu vru să-i mai răsucească şi el cuţitul în rană. Nu prea credea în existenţa hindusului fantomă...

— Nu face nimic, vom anunţa poliţia...

Vice consulul sări în sus ca muşcat de şarpe.

— Imposibil, se împotrivi Dan Lohan. Aici hinduşii sunt priviţi ca nişte indezirabili. Poliţia este fidjiană şi se ştie că fidjienii nu scapă nici o ocazie să-i distrugă pe hinduşi, de care se tem foarte tare...

— Parcă şi văd titlul în „Fidji Times”: Asasini „hinduşi” în libertate la Vita Levu...

— Guvernatorul nu ne-ar ierta niciodată şi afacerea ar fi înăbuşită din faşă, ca să nu se işte un incident diplomatic.

— Bine, dar în principiu suntem aliaţi, protestă Malko. Războiul de independenţă s-a sfârşit de mult.

Dan Lohan ridică din umeri.

— Poate, dar aici, în insule, guvernatorul comandă şi acesta nu vrea bătăi de cap cu hinduşii, doar pentru a ne face nouă pe plac. Şi dacă asasinează discret nişte agenţi CIA, asta e! Cu atât mai rău pentru ei. *God save the Queen.*

— În plus, ne vor împuia capul cu pacifismul binecunoscut al hinduşilor, care n-ar ucide nici o muscă...

O muscă nu, dar un musulman, cu siguranţă. Malko îşi aducea aminte de răscoalele sălbatice din 1947, de la împărţirea Indiei, când nevinovaţii hinduşi cam strânseseră de gât porumbelul păcii.

Cu toate acestea, înţelegea argumentele lui Dan Lohan. Nu

era pentru prima oară când avea probleme cu englezii... La Hong-Kong era gata, gata să-şi lase pielea.

— Haideţi să luăm masa la Yacht Club, propuse Dan. Vom muri de plictiseală, dar e singurul loc cumsecade din Suva. Hindusul dumneavoastră nu-şi va lua zborul.

A muri de plictiseală, sau a muri din alt motiv... Malko se lăsă convins. Era totuşi mai bine decât în camera sinistră şi solemnă de la Grand-Pacific.

Capitolul VI

Malko explodă!

— Nu-mi pasă de guvernator. Vreau să o găsesc pe Lena Mar şi asta înainte de sfârşitul secolului.

Dan Lohan se făcu mic în fotoliu, privindu-l scurt pe Malko ai cărui ochi deveniseră verzi... Semn rău. Acesta din urmă, turbat de furie, măsura cu paşi mari biroul. Aparatul de aer condiţionat era iarăşi în pană şi simţea cum căldura lipicioasă îi pătrunde în piele. Epuizat brusc, se trânti pe un scaun, faţă în faţă cu americanul.

— Să mergem la poliţie, repetă el pentru a suta oară. N-or să ne mănânce...

Ce figură frumoasă făcea CIA în Fidji! Toată puterea în mâna unui omuleţ burtos care asuda de frică în faţa *Maiestăţii Sale* guvernatorul! Probabil că Allan Dulles se răsucea în mormânt.

Dan Lohan îşi frângea mâinile. De trei zile Malko se învârtea prin Suva ca un leu în cuşcă, pisându-l la cap să ceară ajutorul poliţiei locale sau oricui altcuiva, numai să-l ajute să o găsească pe Lena Mar.

— Dacă aş face asta, gemu el, ar trebui să le povestesc totul. O vor pasa celor de la Intelligence Service, care ar îngropa-o definitiv. Pentru ei, tot ce ţine de hinduşi este sacru, în afară de asta, v-ar expulza şi eu aş avea mari necazuri.

— Atunci luaţi-l de gât pe prietenul dumneavoastră Gurkha şi scuturaţi-l până vă dă informaţii...

— Vreau să mai încerc o dată, spuse Lohan. Am să-i spun că aţi venit special de la Washington ca să staţi de vorbă cu el.

— Spuneţi-i că sunt preşedintele în persoană, numai faceţi ceva!

Căldura umedă din Vita Levu părea că topeşte totul. *Fidjian-Princess* se volatilizase în Pacific împreună cu Dirty Joe. Dan Lohan trimisese un mesaj tuturor bazelor americane din Pacificul de sud, cerându-le să semnaleze prezenţa acestuia, dar existau insule unde cei din Navy nu puneau niciodată piciorul.

Ai-Ko şi şchiopul ei nu se grăbeau să ancoreze la Suva. Numai Dumnezeu ştia când aveau să apară şi dacă i-ar fi fost de vreun

ajutor…

Mai rămânea Kim Maclean, în Samoa de vest, asta în cazul în care afurisiţii de hinduşi nu-l făcuseră şi pe el să dispară… Malko era totuşi convins că centrul afacerii era la Vita Levu. Probabil că nici Kim nu ştia nimic.

Singura pistă de exploatat rămânea Lena Mar, cu condiţia să o mai găsească în viaţă şi să fie de acord să vorbească.

Malko devenise cel mai bun client de la Golden Dragon, dar Baby, animatoarea care îi dăduse informaţii despre Lena Mar, pretindea că nu ştia nimic, păgubind CIA de o liră pentru Passion Fruit. În timp ce se îndrepta spre ieşire, Malko îi simţea privirea în ceafă, fiind convins că îşi bătea joc de el. Din nefericire, lumea hindusă era de nepătruns şi era nevoit să se descurce cu propriile forţe.

Numai vederea holului solemn de la Grand-Pacific îi provoca greaţă.

Se sculă cu greu de pe scaun şi întinse un deget ameninţător spre Dan Lohan.

— Băgaţi-i minţile în cap. Dacă nu vă vedeţi cu el până la şase, vin eu să-l scot din bârlog…

Cumming Street era pustie. Dughenele hinduse închiseseră: era ora siestei. Faţada albastru deschis a Băncii Baroda, aflată la capătul străzii, părea că îl sfidează. Acolo, din Wainanu Road începea cartierul hindus, în care se ascundeau nevăzuţii săi adversari. Avea impresia că intrase într-un furnicar care îl înghiţise…

*

* *

Telefonul antic scoase un zbârnâit muribund. Malko ridică precaut receptorul, temându-se parcă să nu se transforme în pulbere.

— Vom cina la Harilal Parmeshwar, îl anunţă Dan Lohan. Într-un amestec de emfază şi exaltare. L-am convins.

— Sper că l-aţi convins să mai facă şi altceva, suspină Malko. N-am străbătut douăsprezece mii de mile ca să mă întrec în politeţuri.

Vice consulul păru disperat.

— Oh! vă rog să fiţi foarte amabil cu el. Este o persoană foarte importantă.

— Ca şi mine, spuse senin Malko, pe care servilismul americanului îl agasa.

Datsun-ul urca vioi strada Waimanu, care trecea pe deasupra portului şi a zonei joase a oraşului. Priveliştea era superbă, dar peisajul se schimba uşor, uşor. Casele frumoase dispăruseră, făcând loc unei imense mahalale tropicale: clădiri din chirpici şi acoperişuri din tablă ondulată. Drumurile laterale mişunau de copii desculţi. Fetele erau înfăşurate în bucăţi de mătase în culori stridente.

Harilal Parmeshwar, şeful Gurkha, locuia în apropierea liceului hindus, pe Mbanimai Road, într-o zonă traversată de terenuri gazonate, dominând Suva de la înălţime.

Aproape sugrumat de papion şi îmbrăcat într-un costum de pânză deschisă la culoare, Dan Lohan transpira copios, în contrast cu Malko, pe care costumul de stofă bleumarin venea ca turnat.

— Să sperăm că prietenul dumneavoastră nu are intenţii rele, remarcă el.

Vice consulul surâse slab.

— E de preferat să ne avem bine cu aceşti Gurkha. Au un mod foarte straniu de a preţui viaţa umană. Ca să fiu cinstit, sunt nişte asasini.

Datsun-ul încetini, hurducăindu-se pe un drum de pământ şi intră în curtea unei case din cărămidă roşie, izolată în mijlocul unei peluze. Acoperişul cobora peste faţadă, formând o verandă susţinută de stâlpi din lemn. Mai mulţi câini înfometaţi îi adulmecară pe nou-veniţi. Doi hinduşi, purtând bucăţi de pânză înfăşurată în jurul şoldurilor, se ridicară de lângă stâlpii lângă care erau aşezaţi şi se înclinară fără un cuvânt în faţa lui Dan Lohan. Erau atât de slabi, că muşchii se vedeau clar pe sub piele, ca în planşele de anatomie. Fiecare purta la brâu, chiar pe piele, un pumnal cu două tăişuri şi cu mâner de fildeş.

— Gărzile de corp ale lui Parmeshwar, comentă Lohan. Sunt un fel de fachiri. Mi-au explicat că ar continua să lupte şi dacă ar avea o tonă de plumb în pântec.

Cele două schelete îi conduseră într-o cameră întunecoasă care mirosea a santal, luminată doar de două opaiţe. Aşa cum se întâmpla întotdeauna la tropice, noaptea se lăsa în câteva minute. În încăpere nu era altă mobilă decât o canapea încărcată de perne. Nişte draperii lungi ascundeau complet peretele din fund. Cei doi hinduşi închiseră uşa şi Malko şi Lohan rămaseră în picioare. De cealaltă parte a uşii se auzi cheia răsucindu-se în broască.

— Curioasă ambianţă, remarcă Malko pe un ton scăzut. Sunteţi sigur că vă e prieten?

Lohan nu avu timp să răspundă. O voce gravă îi făcu să tresară.

— Bună ziua domnilor, sunt fericit să vă primesc.

Cei doi vizitatori erau întorşi cu faţa spre uşă şi gazda lor ieşise de după draperii. O apariţie uimitoare.

Îmbrăcat într-o tunică trei sferturi stil Mao, de culoare albă ca şi cu pantalonii, Harilal Parmeshwar era înalt şi suplu, foarte elegant, cu o infinită distincţie naturală. Ochii lui negri îi fixau cu interes pe cei doi europeni. Dan Lohan îl prezentă pe Malko drept un trimis al Departamentului de stat şi hindusul se înclină uşor, cu mâinile împreunate în dreptul pieptului. Engleza pe care o vorbea era perfectă, iar întreaga lui atitudine degaja o politeţe îngheţată şi distantă. Malko începu să înţeleagă problemele lui Lohan.

După un schimb de banalităţi, Harilal Parmeshwar îi pofti după draperiile ţinute ridicate de către doi hinduşi. În mijlocul unei camere micuţe se zărea o masă joasă încărcată cu farfurii de argint şi cristaluri fine.

La capetele mesei luminate de un candelabru imens cu şapte braţe, ardeau două vase cu tămâie. Harilal Parmeshwar se aşeză în capul mesei pe nişte perne, făcând semn oaspeţilor să ocupe locurile din dreapta şi din stânga sa.

Cina se compunea numai din carne de oaie, asezonată cu vreo şase feluri de sosuri straniu colorate. După ce luă prima înghiţitură, Malko fu nevoit să facă apel la bunele maniere ca să nu scuipe tot: mâncarea ardea ca focul! Putea găuri chiar şi stomacul unei cămile.

Vru să bea o înghiţitură de ceai dar aproape că strigă de durere: lichidul era clocotit.

Impasibil, Harilal Parmeshwar, degusta tocana, bând ceaiul de parcă era apă de la gheaţă. Dan Lohan transpira copios. Până la urmă se împăcă cu gândul că rămăsese nemâncat.

De abia după o jumătate de oră care nu se mai termina, cei doi se putură înfrupta din fructele proaspete de mango care se serviră la desert. Şeful Gurkha mâncase ca un căpcăun. După ce savură ultima bucăţică de fruct, începu un monolog despre politică, India şi englezi, sugerând politicos că aceştia erau scursoarea lumii. Malko îl asculta impasibil. Discuţia era promiţătoare…

Profitând de momentul în care Harilal Parmeshwar luă o gură de ceai, Dan Lohan abordă cu infinite precauţii problema care îi interesa, insistând asupra tentativelor de omor ale căror victimă fusese Malko. Gurkha ridică imediat mâna lungă şi îngrijită, întrerupându-şi interlocutorul. Malko îşi făcu iluzii, dar hindusul spuse doar atât:

— În numele comunităţii hinduse din Vita Levu, vă rog să acceptaţi scuzele mele pentru asemenea fapte incalificabile.

Avea umor. Dacă s-ar fi dus la ONU, Parmeshwar ar fi făcut furori. Când era vorba de lacrimi de crocodil, era perfect. Malko îi mulţumi, totuşi şi Dan Lohan îşi reluă spusele. După expresia vagă de pe chipul gazdei, ar fi putut foarte bine să recite şi din Vechiul Testament. Numai să nu vorbească necuviincios despre vacile sacre...

Ca şi când nu ar fi auzit nimic, Harilal Parmeshwar bătu din palme, surâzând promiţător. Imediat, patru fete îmbrăcate ca nişte dansatoare apărură de după draperie şi se înclinară în faţa şefului Gurkha. Trei muzicanţi, purtând nişte ciudate instrumente cu coarde, se ghemuiră în jurul mesei. La un semn uşor al stăpânului casei, fetele începură un dans lent, acompaniate de o muzică ce părea un zgomot de ferăstrău mecanic. Feţele lor impasibile şi concentrate din cauza efortului, păreau cioplite în mahon. Harilal continua să bea ceai, ca şi când era singur. Malko pica de somn, dar din când în când furia îl trezea. Gurkha îşi bătea joc de el. Abia se abţinea să nu-l zgâlţâie, în speranţa de a-l face să reacţioneze.

Supliciul dură o jumătate de oră, apoi dansatoarele dispărură aşa cum veniseră.

De această dată, Malko nu-l lăsă pe Gurkha să deschidă gura.

— Excelenţă, spuse el cu brutalitate, am venit să vă cer să mă ajutaţi. Trebuie să-i găsesc pe asasinii lui Thomas Rose şi sunt sigur că sunt hinduşi. Ce părere aveţi?

Dan Lohan nu-şi mai găsea locul. Era atât de agitat că bău din ceaiul fierbinte fără măcar să se strâmbe.

Răspunsul şefului Gurkha dură exact douăzeci şi şapte de minute. O capodoperă a dialecticii. Atinsese toate consideraţiile politice, inclusiv profunda prietenie care îi lega pe Gurkha de poporul american, totul împănat cu complimente mieroase.

Vorbele zburau de pe buzele frumoase ale hindusului cu regularitatea unui metronom. Dan Lohan, bun ascultător, aproba totul dând din cap, mulţumit că nu fusese pus pe banca

acuzaţilor.

Malko profită de momentul în care Harilal îşi trăgea sufletul şi întrebă:

— Deci ce ne sfătuiţi, Excelenţă?

Harilal Parmeshwar îndreptă spre el ochii negri fără expresie şi spuse pe un ton egal:

— Să anunţaţi poliţia. Este extrem de eficientă şi nu mă îndoiesc că îl va găsi pe agresor. Cât despre acea tânără, probabil că a greşit atunci când v-a dus pe acea plajă şi i-a fost atât de ruşine, încât a fugit...

În faţa unui cinism atât de nevinovat, Malko fu gata să explodeze... în cazul acesta, probabil şi Thomas Rose înotase până în Noua Caledonie, doar ca să joace o festă celor de la CIA.

Fără să-i dea lui Malko răgaz să scoată o vorbă, Harilal Parmeshwar se ridică, dând de înţeles că vizita se terminase. Malko ezita: nu se hotărâse dacă să-i dea un şut în burtă, sau să-l trateze cu dispreţ. Educaţia îl făcu să aleagă a doua soluţie. Despărţirea fu mai degrabă rece. Şeful Gurkha se înclină în faţa oaspeţilor şi dispăru în umbra peluzei. Sub privirile indiferente ale celor doi „fachiri”, stând pe vine lângă coloane, Malko şi Dan Lohan se urcară în Datsun.

— Or e un glumeţ, or e cea mai mare canalie de pe pământ, Gurkha ăsta al dumneavoastră, răcni Malko, după ce depăşiră veranda. Pur şi simplu ne-a făcut figura...

Străzile cartierului hindus nu mai erau atât de animate, dar în întuneric se ghicea prezenţa tăcută a unor fiinţe umane. Lămpile cu petrol luminau fugar interioare mizerabile. Dan Lohan clătină din cap.

— Nu e chiar atât de simplu. Îl cunosc pe Harilal Parmeshwar de mult. Este un om de onoare. Ne-a dat de înţeles în felul lui că nu se poate amesteca în această afacere.

— Măcar ar fi putut să ne ajute să o găsim pe Lena Mar.

Datsun-ul străbătea Waimanu Road îndreptându-se spre port. Aşezat pe banchetă, Dan Lohan protestă:

— Nu aveţi dreptate. Hinduşii ştiu totul. Puteţi fi sigur că adversarii dumneavoastră sunt deja la curent cu această vizită...

— Atunci ce ar trebui să fac?

— Să daţi de urma lui *Fidjian-Princess,* sugeră americanul, sau să vă duceţi în Samoa de vest să vedeţi ce ştie Kim Maclean. În definitiv, era amantul Lenei Mar, care se pare că e pionul principal al afacerii...

Malko opri în faţa Hotelului Grand-Pacific. Victoria Parade era liniştită şi pustie, cu toate că era doar unsprezece noaptea.

Cu toate acestea, oraşul liliputan ascundea nişte asasini în libertate…

*

* *

Telefonul zbârnâi un minut până când Malko se trezi tresărind…

După ce spuse „Alo!” auzi o voce de femeie vorbind prost englezeşte:

— Sunteţi americanul care o caută pe Lena Mar?

Malko intră busc în alertă.

— Da, eu sunt. Unde e?

Recunoscu imediat vocea vulgară şi răguşită: era Baby, animatoarea fidjiană.

Ea nu-i răspunse la întrebare.

— Ştiţi unde se află Yacht Club-ul? întrebă ea. Chiar în faţa închisorii.

— Îl găsesc eu.

După o tăcere desul de lungă, ea întrebă precaută:

— Chiar vreţi să-i daţi bani lui Lena Mar?

— Dacă are nevoie.

— O puteţi scoate din Vita Levu?

Malko îşi reţinu o exclamaţie de triumf. Vizita la şeful Gurkha agitase apele. Misterioşii săi adversari consideraseră că riscurile erau prea mari pentru a o lăsa pe Lena Mar în viaţă. Aceasta aflase şi încerca să-şi salveze pielea trecând de partea duşmanului… Mecanismul trădării nu ţinea cont de emisfera geografică.

Cursa contra cronometru între ucigaşii aflaţi pe urmele metisei şi el începuse.

— Voi face orice pentru ea, afirmă Malko, dar nu avem timp de pierdut. E în pericol de moarte.

În vocea femeii se simţi dispreţul.

— Nu vă faceţi griji pentru ea. Vă sun din nou imediat.

Înainte ca Malko să mai poată spune ceva, ea închisese. Îl sună imediat pe Dan Lohan. Din fericire, americanul era acasă.

— Cunoaşteţi insula mai bine ca mine, veniţi imediat, îi ordonă Malko.

Americanul nu avea de ales. Washingtonul trimisese deja destule note ameninţătoare în legătură cu afacerea Thomas

Rose.

Când vice consulul bătu la uşă, Malko era deja îmbrăcat, cu pistolul extraplat pus la centură.

Se aşezară pe pat şi aşteptară. Peste cinci minute, telefonul sună din nou. Silindu-se să rămână calm, Malko ridică receptorul. Aceeaşi voce întrebă:

— Mai sunteţi de acord?

— Desigur.

— Sunteţi de acord cu cinci mii de dolari americani?

— Cinci mii de dolari.

— Vă aştept peste o jumătate de oră lângă Golden Dragon.

Victoria Parade era complet pustie. La Suva, a circula după ora nouă seara, în afara seratelor consacrate de la Yacht Club, era un semn de destrăbălare şi de dezmăţ. Parcară maşina sub un copac, stinseră farurile şi aşteptară. Lovitura uşoară în lunetă îi făcu să tresară. Malko şi Dan Lohan săriră din maşină în acelaşi timp.

Era chiar animatoarea, cu părul pieptănat într-un coc voluminos. La vederea lui Lohan, îl apostrofă pe Malko.

— V-am spus să veniţi singur. În cazul ăsta, am şters-o.

Dan Lohan se scotoci în buzunar şi îi întinse o bancnotă.

— E în regulă. Unde se află Lena Mar?

Suspiciunea animatoarei nu putea fi înlăturată cu zece lire.

— În cazul ăsta trebuie să dau un telefon. Aşteptaţi-mă aici. N-am chef de încurcături, repetă ea. N-ar fi trebuit să mă bag…

Malko o luă de braţ şi o ajută să urce în maşină.

— N-avem timp de telefoane, spuse el ferm. V-am spus că e în pericol de moarte. Veniţi.

Fata păru impresionată de asigurarea lui Malko. Surâse într-un mod ce se voia amabil, dând la iveală dinţii îmbrăcaţi în aur.

— O.K. În acest caz dar veniţi singur. Prietenul dumneavoastră ne va aştepta în maşină.

— De acord, consimţi Malko. Unde mergem?

— La Hotelul Garrick, pe Ronwick Road.

Malko demară. Era cam la o jumătate de milă distanţă, mergând pe Victoria Parade şi făcând la dreapta. Pe drum, încercă să o chestioneze pe prietena Lenei Mar.

— De ce se ascunde? întrebă el. De ce nu mi-a telefonat chiar ea?

Animatoarea ridică din umeri.

— Întrebaţi-o. M-a sunat acum o oră, mi-a spus că are necazuri

şi m-a rugat să iau legătura cu dumneavoastră pentru că ea nu putea, probabil din cauza poliţiei…

Hotelul Garrick era o clădire veche şi dărăpănată cu două etaje, cu o galerie exterioară la primul etaj, ce părea gata să se năruie. La parter era o cârciumă, închisă la acea oră târzie. Malko şi animatoarea trecură prin faţa unui paznic cu părul scurt şi creţ, care dormea cu pumnii la gură.

Camerele de la primul etaj dădeau toate spre galerie. Malko avea senzaţia că la fiecare pas piciorul îi intra în lemnul putred. Animatoarea se opri în faţa camerei cu numărul 21 şi bătu.

Nu răspunse nimeni.

Malko o dădu la o parte şi apăsă pe clanţă. Prin uşa deschisă se zări camera pustie. Nici măcar aşternutul nu fusese desfăcut.

Animatoarea înjură în fidjiană:

— Mi-a spus că nu se mişcă de aici… Probabil că trebuie să se întoarcă.

— M-ar mira, spuse Malko pe un ton sumbru. Să coborâm. N-aveţi idee unde ar putea fi?

Fata scutură din cap, făcând să se clatine cocul enorm.

— Nici una.

Trezit, fidjianul de la recepţie nu-i putu ajuta cu nimic. Malko se urcă în maşină şi îi povesti pe scurt lui Dan Lohan ce se întâmplase. Americanul înjură zgomotos:

— Dacă n-o găsim, am dat-o în bară!

Din cauza sensului interzis de pe Cumming Road, Malko fu obligat să coboare pe Marks Street, apoi pe Princess Street, ajungând în port. La chei, un vapor luminat părea că acostase între case. Malko avu o idee.

— Poate a încercat să fugă. Să mergem pe vas.

Când ajunseră în dreptul lui, ultimii pasageri se îmbarcau sub supravegherea unui ofiţer alb. Era un vas de croazieră sub pavilion australian. Vice consulul scoase legitimaţia de diplomat.

— Aţi remarcat cumva o femeie, o indigenă frumoasă, care a cerut să fie îmbarcată de curând?

Australianul nu ezită.

— Desigur, a venit acum douăzeci de minute, dar vasul era deja plin. Părea terorizată şi m-am gândit la o ceartă între îndrăgostiţi. Când e vorba de o fată frumoasă… A luat-o într-acolo…

Arătă spre Princess Street, direcţia din care veniseră. Malko întârziase cu cinci minute…

Dan Lohan şi Malko se priviră, gândindu-se la acelaşi lucru. Nu mirosea a bine.

— Dacă, din întâmplare, o mai vedeţi, îi spuse el ofiţerului australian, lăsaţi-o să urce la bord şi anunţaţi-l imediat la următoarea escală pe consulul SUA. Va plăti el drumul.

Se urcară din nou în maşină. Malko se întoarse spre animatoare.

— O cunoaşteţi bine pe Lena Mar. Unde s-ar fi putut duce? Fruntea încreţită de efort dovedea că fata se străduia cu adevărat. Brusc, privirea i se lumină..

— Se putea duce doar la mama ei.

Chipul i se întunecă imediat.

— Numai că am uitat drumul, n-am mai fost de mult acolo. Malko o fixă cu ochii lui aurii, încercând parcă să o hipnotizeze.

— Încercaţi. E o problemă de viaţă şi de moarte. În care parte este?

— Pe coline, în cartierul Toorak, undeva pe Amy Road.

Amy Road era coloana vertebrală a celui mai mare cartier hindus din Suva. Până la intersecţia Toorak – Amy Road, Malko făcu mai puţin de cinci minute. Zona era în contrast cu oraşul de jos. În ciuda orei târzii, peste tot ardeau opaiţuri, iar străzile şi străduţele adiacente mişunau de lume. Malko o luă pe Amy Road, mergând la pas.

— Recunoaşteţi ceva? o întrebă el pe animatoare.

Ea clătină din cap.

— Cam pe acolo, la dreapta, în pantă.

Mama Lenei Mar locuia într-un labirint de străduţe fără nume, pline de cocioabe din lemn.

Malko opri la mai multe intersecţii, lăsând-o pe animatoare să se orienteze, dar nefericita, cuprinsă de panică, se pierduse de tot. La fiecare oprire, puşti cu ochi negri şi sperioşi se apropiau în tăcere de Datsun. Cei mai în vârstă rămâneau pe pragul caselor, privindu-i cu suspiciune pe albi.

— Întrebaţi pe cineva, îi ordonă Malko, altfel s-a zis cu noi.

Animatoarea întrebă o fetiţă care o ascultă fără un cuvânt, apoi spuse ceva şi arătă cu mâna spre o străduţă întunecoasă, prea îngustă chiar şi pentru micul Datsun.

— Crede că e acolo, traduse metisa.

Malko încuie maşina şi porniră unul după altul pe străduţa cufundată în beznă, neîndrăznind să privească lucrurile de care se atingeau. La fiecare zece metri se opreau să întrebe. Încet,

încet, conduşi de indicaţiile vagi, se afundară în labirintul care acoperea colina: poteci murdare, pline de resturi pe care alunecau, fără electricitate şi fără apă curentă.

Când e vorba de murdărie, pe hinduşi nu-i întrece nimeni.

După un sfert de oră, se opriră într-o intersecţie mai mare.

— N-o s-o găsim niciodată! mormăi Malko.

Din cauza transpiraţiei, cămaşa i se lipise de piele, dându-i impresia că purta un giulgiu.

În aceeaşi clipă, Dan Lohan care stătea de vorbă cu o bătrână, urlă de bucurie:

— A treia casă, pe poteca ce urcă pe dreapta. O cunoaşte pe Lena Mar pentru că îi aducea plicuri cu chibrituri de la Golden Dragon.

Malko alerga deja în direcţia indicată. Pământul impregnat de umiditate era negricios şi noroios. Grohăind indignat, un purcel trecu printre picioarele lui Malko.

„Casa” cu pricina era o cabană confecţionată din lăzi, carton asfaltat şi tablă ondulată. Nu s-ar fi zis că o fată frumoasă ca Lena Mar putea să provină de acolo…

Lampa cu petrol a unei maghernițe vecine lumina vag împrejurimile. Totul părea abandonat şi pustiu. Lohan îl ajunse din urmă pe Malko, fetiţa încheind coloana. Animatoarea rămăsese jos la intersecţie. Nu părea prea liniştită.

Înainte de a bate la uşa care se clătina, Malko scoase pistolul şi îi armă. Geamurile fuseseră înlocuite cu hârtie maronie.

— Hei! zise Dan Lohan, atenţie… Să nu fiţi linşat.

Fără să răspundă, Malko bătu. În mâna stângă ţinea pistolul. Fetiţa care îi urmase îi contempla fără urmă de teamă.

O pală de aer închis răbufni din interior, împreună cu câteva muşte, dar asta era tot. Malko intră, cu arma îndreptată spre beznă. Lohan se opri în prag şi aprinse bricheta Zippo.

— Lena Mar?

Vocea lui Malko nu stârni nici un ecou. Dan Lohan întinse braţul, luminând cu bricheta o cameră plină de rămăşiţe, cu nişte saci într-un colţ, care serveau probabil drept pat. Nici măcar o pisică nu se putea ascunde acolo. Malko puse arma la loc şi ieşi.

— N-a venit aici, suspină el. M-am înşelat.

Coborâră poteca în tăcere. Animatoarea păru uşurată, văzându-i venind întregi.

— Mergem? întrebă ea neliniştită.

— Mergem, spuse Malko.

Deodată, o mână îl trase de sacou. Fetiţa care venise după ei, întinsese mâna cu un aer rugător. Rochia în zdrenţe nu reuşea să ascundă corpul scheletic, plin de jeg. Mesteca o coajă de cartof… Malko scotoci în buzunar şi îi dădu o hârtie de o liră: judecând după nivelul cartierului, reprezenta hrana pe o lună. Copilul murmură imediat o frază care îl făcu pe Dan Lohan să sară în sus.

— Pretinde că a văzut-o adineauri pe Lena Mar urcând la cabană. Nu a mai coborât şi de altfel, mama ei era şi ea acolo…

Malko urca deja în fugă cărarea. Înconjurând magherniţa, se afundă în labirintul de curţi care ajungeau pe colină până în dreptul pomilor.

Nu merse prea departe.

Chiar în spatele curţii mamei lui Lena Mar, se poticni în ceva moale. Bricheta lui Dan Lohan lumină un corp îmbrăcat într-un pantalon şi o bluză verde, întins cu faţa în jos în humusul tropical.

Malko se aplecă şi întoarse corpul, ştiind dinainte ce avea să găsească.

— Dumnezeule!

Corpul era călduţ şi încă moale. Murise de mai puţin de o oră. Fata avea ochii închişi şi o tăietură urâtă la gât. Gura era plină cu pământ şi sângele se mai prelingea încă din rană. Mirosul fad se amesteca cu cel greţos al humusului. Malko fu cuprins de fiori. Fusese asasinată practic sub ochii lui, pe când căuta drumul. Bricheta lumină deodată un obiect aşezat lângă capul moartei. Instinctiv, Dan Lohan întinse mâna şi îl luă. Aproape imediat, scoase un strigăt care îl făcu pe Malko să tresară. De-abia după un minut reuşi să vorbească.

— Limba ei, murmură, i-au tăiat limba.

Capitolul VII

Cei doi rămaseră faţă în faţă, ca nişte stane de piatră, un timp care i se păru lui Dan Lohan o veşnicie. Fraza pe care i-o aruncase Malko lui Harilal Parmeshwar încă îi mai răsuna în urechi.

„Sunteţi un trădător şi un mincinos.”

Lui Dan Lohan i se puse un nod în gât. Cuvintele răsunaseră puternic în cămăruţa în care plutea liniştea. Se uită temător peste umăr: gărzile hinduse cu pumnale la brâu se aşezaseră de-a curmezişul uşii, cu braţele încrucişate, nemişcaţi ca nişte pietre funerare.

Pe gâtul şefului Gurkha se zbătea o venă groasă. Ochii lui negri păreau şi mai întunecaţi. Dan, care îl cunoştea mai de mult, ştia că nimeni nu-i mai vorbise pe un asemenea ton şi că erau în pericol de moarte. Malko părea mult prea furios ca să se teamă. Imediat după descoperirea corpului Lenei Mar, îi ceruse lui Dan Lohan să-l conducă la şeful Gurkha. Fusese nevoie de îndelungi parlamentări pentru ca gărzile adormite să se îndure să-şi trezească stăpânul. Malko şi Dan Lohan aşteptaseră pe peluză. Harilal Parmeshwar apăruse după zece minute.

Turbat de furie, Malko nu-l lăsase să scoată un cuvânt, dar violenţa ultimei fraze îl făcuse pe hindus să tresară.

În încăperea întunecată, luminată doar de două lămpi cu ulei, tensiunea era insuportabilă. Cele două gărzi aşteptau ameninţătoare. După ce-şi vărsase furia, Malko nu ştia ce să mai spună. Uciderea Lenei Mar, imediat după vizita lor la şeful Gurkha, nu putea fi o coincidenţă.

Se auzi un uşor şuierat. Mâinile lui Dan se crispară. Gurkha răsuflase zgomotos, pe nas, fără să deschidă buzele. Vena de pe gât nu mai pulsa atât de tare. I se adresă lui Malko pe un ton aproape normal.

— Vă înţeleg reproşurile. Coincidenţa este într-adevăr supărătoare, dar nu am nimic de-a face cu această crimă.

Dan Lohan trase atât de tare aer în piept, încât înghiţi un ţânţar şi se sufocă. Scoţându-şi batista, îl privi pe Malko cu coada ochiului. Avea tupeu să-i vorbească hindusului pe un asemenea

ton.

Ochii galbeni aveau vinişoare verzi, semn de furie. Îl fixă pe hindus, ca şi când încerca să-l străpungă. Tensiunea crescu din nou. Nici unul nu voia să coboare privirile.

Fără să dezarmeze, Malko îl întrebă pe un ton aspru:

— Atunci cine?

Şeful Gurkha schiţă un surâs uşor.

— Nu ştiu chiar tot ce fac fraţii mei, remarca el.

Malko înţelese că nu avea să mai scoată nimic de la el. Izbucnirea lui fusese în zadar. Surâse şi el, puţin dispreţuitor.

— Aşa cum spunea Wilhelm de Orania, de duşmani mă ocup singur, de prieteni să mă ferească, Dumnezeu.

Îi întoarse spatele, trăgându-l după el şi pe Dan Lohan. Gurkha nu schiţase nici o mişcare, rămânând nemişcat în mijlocul camerei. Malko dădu la o parte una dintre gărzi şi se pregăti să iasă. Vocea hindusului îl opri:

— Staţi.

Malko şi Dan Lohan se întoarseră încet. Americanului îi trecură prin faţa ochilor scene din copilărie. De data asta Malko mersese prea departe…

— Pentru insulta pe care mi-aţi adus-o aş putea pune gărzile să vă ucidă, spuse rar Harilal Parmeshwar, dar vă admir curajul.

Expresia privirii era atât de puternică, încât ochii păreau fosforescenţi.

— Veniţi peste câteva zile. Cred că v-aş putea ajuta.

Fără să aştepte răspunsul lui Malko, se întoarse şi se pierdu în umbra draperiilor. Gărzile se dădură imediat la o parte, eliberând ieşirea.

Fără să mai aştepte altceva, Dan Lohan o zbughi pe uşă. După ce se urcă în Datsun, aprinse o ţigară. Mâna îi tremura.

— Vă place să jucaţi la ruleta rusească, remarcă el, în timp ce Malko pornea maşina. Putea foarte bine să ne ucidă. L-aţi insultat aşa cum n-a mai făcut-o nimeni până acum. Nu-i cunoaşteţi pe Gurkha.

— L-am cam atins, admise Malko şi cred că a fost sincer. Ne va ajuta. E prea mândru ca să lase să planeze asupra lui o bănuială. Dacă tot nu ne-a ucis, ăsta e singurul mod în care îşi poate dovedi buna credinţă…

Dan nu se simţea în largul lui şi începu să se agite.

— Vreţi să spuneţi că l-aţi înfuriat intenţionat, cu riscul să ne sfâşie?

— Cam aşa ceva, mărturisi Malko. Uneori trebuie să-ţi asumi nişte riscuri. Acum doar Harilal mai poate să ne ajute. A meritat, nu?

— Desigur, spuse americanul fără putere.

Se grăbea să ajungă la Yacht Club şi să bea un whisky dublu. Era hotărât ca niciodată să nu ceară un post la serviciul „Acţiuni”.

— Mă duc în Samoa de vest, spuse brusc Malko. Aşa îi dăm timp lui Gurkha să facă o anchetă. Poate că aflu ceva de la Kim Maclean despre Lena Mar.

Uşurat, Dan Lohan aprobă din cap.

— Bună idee. Plecaţi mânie dimineaţă la Nandi cu o cursă Fidjian Airlines şi de acolo aveţi zboruri spre Apia.

Malko opri maşina în faţa Hotelului Grand-Pacific.

*

* *

Ai-Ko dormea pe patul lui Malko, cu pumnii strânşi, cu rochia ridicată până la brâu şi cu nasul înfundat în pernă. Revenindu-şi din surpriză, Malko o mângâie şi ea se trezi tresărind.

După ce îl recunoscu, îi sări de gât, lipindu-se de el cu tot corpul, într-o îmbrăţişare extrem de senzuală. Malko fu nevoit să facă apel la tot sângele rece pe care îl poseda, ca să se degajeze.

— Cum ai intrat aici? întrebă el. Şi cum m-ai găsit?

Ai-Ko micşoră maliţios ochii şi se frecă din nou de el.

Am întrebat la toate hotelurile dacă au văzut un alb cu ochii de aur. Apoi, camerista mi-a dat drumul în cameră şi m-a încuiat ca să nu risc să fiu luată la goană…

— Ştii, adăugă ea mândră, Georges a făcut dragoste cu mine îmbrăcată într-una din rochiile cumpărate de tine.

— Sunt încântat, spuse Malko.

Pe măsură ce îmbătrânea, devenea mai altruist. În seara aceea, farmecul lui Ai-Ko îl lăsa rece.

— Ştiu unde se află *Fidjian Princess,* conchise Ai-Ko mândră.

Malko îşi ascunse bucuria:

— Adevărat?

Metisa surâse.

— Desigur. Mi-a spus un hindus din port. Dirty Joe se află de două, trei zile la Nioue.

— Ce e Nioue?

Ai-Ko se întinse. Subiectul nu o mai interesa.

— O insuliţă între Tonga şi Samoa, un recif de coral. Mergem acolo din când în când ca să cumpărăm miez uscat de nucă de cocos. Cu vasul nostru facem cinci zile până în acel loc. Dacă îi dai câteva lire, Georges te poate duce.

Se părea că în Pacific timpul nu conta.

De ce să nu se fi dus înot? Malko ridicase deja receptorul. Dan Lohan avusese timp să ajungă acasă. Din păcate, nu răspundea nimeni. Îi veni ideea că putea fi la Yacht Club. Americanul veni imediat la telefon.

— Plec la Nioue, îl anunţă, după ce îi explicase de ce. Când am avion?

— Niciodată, spuse americanul pe un ton serios.

— Nu-mi rămâne decât să închiriez unul.

Înveselit de cele trei pahare de whisky pe care le băuse pe nerăsuflate, americanul îşi permise o uşoară ironie.

— Şi unde aterizaţi? Pe cocotieri? Acolo nu există pistă…

Malko era prea stârnit ca să bage de seamă ironia.

— Trebuie să ajung oricum pe insulă.

— Doar cu vaporul, dar nici acela nu circulă prea des. Nioue este o posesiune neozeelandeză, locuită de o duzină de albi; restul sunt sălbatici care mai fac focul frecând două beţe unul de altul. Acum un an, l-au torturat şi l-au asasinat pe guvernatorul neozeelandez, împreună cu soţia lui, doar aşa, ca să se distreze.

— *Fidjian Princess* e acolo, zise Malko, aşa că găsiţi-mi şi pluta Meduzei dacă doriţi, pentru că trebuie să ajung oricum.

După ce închise, puse mâinile pe coapsele lui Ai-Ko.

— Dacă *Fidjian Princess* este într-adevăr acolo, am să te duc în cel mai mare magazin din Suva şi am să-ţi cumpăr câte rochii vrei.

Ai-Ko încă mai bătea din palme când Lohan sună la telefon.

— Pregătiţi-vă valizele, spuse el surescitat. Probabil că sunteţi un pic fachir. Vasul *Tofua* din Auckland se pregăteşte să plece spre Nioue şi Pago-Pago. Va ridica ancora mâine dimineaţă. Face o escală de o zi la Nioue şi aşa îl veţi putea interoga pe acel tip. V-am reţinut o cabină şi veţi putea dormi.

— Plec cu *Tofua*, spuse Malko. Dacă dau de belea, veniţi după mine vâslind…

Ai-Ko urmărise conversaţia şi se bosumfla din ce în ce mai tare.

— Pleci, deci? întrebă ea.

— Nu pot face altfel, spuse Malko, dar mă voi întoarce.

— Dar eu am chef să fac dragoste chiar acum, zise ea.

Îşi desfăcuse deja pareo-ul. Îngenunchind pe pat, îşi strecură mâinile pe sub cămaşa lui Malko. Acesta mângâie carnea elastică. În definitiv, *Tofua* pleca de-abia la răsăritul soarelui.

*

* *

Un negru solid, îmbrăcat într-un şort kaki şi o cămăşuţă albă, lovea cu îndemânare clapele unui pian cu coadă, sub privirile înduioşate ale unui grup de doisprezece americani.

Sufrageria vasului *Tofua* părea desprinsă din paginile unui roman de Somerset Maugham. Toţi pasagerii dădeau impresia că o cunoscuseră personal pe regina Victoria. Arătau ca un grup de fantome. *Tofua* era aidoma unui soi de animal preistoric marin. Cargou neozeelandez, plimba din insulă în insulă prin Pacificul de sud, o mână de anglo-saxoni pentru care avionul era un mijloc necurat de deplasare. Vârsta medie: şaptezeci de ani.

Un barman într-o uniformă de un alb impecabil se înclină în faţa lui Malko.

— Încă o votcă, domnule?

— Desigur, spuse Malko.

Toţi ceilalţi beau coniac sau brandy. Scufundat într-o banchetă lipită de peretele lambrisat, privea prin hubloul de la tribord ultimele raze ale soarelui.

Seara petrecută în salon era singurul moment de destindere pe *Tofua.*

Viaţa la bord era guvernată de o disciplină de lagăr. La ora şapte dimineaţa, după prima bătaie a clopotului, ultimele rămăşiţe ale armatei Indiilor luau cu asalt micul dejun, cu furia unor lăncieri bengalezi.

Ospătarii schimbau farfuriile cu o rapiditate de magician. Practic, era nevoit să mănânce cu farfuria în mână.

Mâncarea era neozeelandeză şi absolut necomestibilă. Sensibilizat de un bacşiş generos, ospătarul îi mărturisise lui Malko încă din prima seară că îşi prăjea friptura pe un reşou cu spirt, pentru că ceea ce servea bucătarul şef îl îmbolnăvea…

Uşoara vibraţie a motoarelor îl legăna pe Malko. Insulele Fidji erau departe. A doua zi urmau să treacă pe la nord de falezele Insulelor Tonga, multe dintre ele pustii, apoi urma Nioue, pierdută în mijlocul Pacificului de sud. Nioue, unde se afla, poate, cheia morţii lui Thomas Rose. Malko îşi cercetă tovarăşii de drum. Păreau inofensivi. Se simţea izolat şi în acelaşi timp în

siguranţă pe *Tofua.* Era o paranteză, o oază de calm în viaţa sa agitată.

Negrul plecă de la pian şi câteva doamne bătrâne aplaudară discret acel reuşit exemplu de emancipare rasială.

Lumea se culca devreme pe *Tofua*. Malko privi înduioşat cuplurile în vârstă Care urcau încetişor scara spre puntea superioară, îndreptându-se spre cabine.

Îşi termină votca dintr-o înghiţitură şi ieşi şi el pe puntea de promenadă. Pacificul clipocea uşor şi o briză plăcută îi mângâie faţa. Nu se vedea nici o lumină în jur: *Tofua* era singură pe mare. Vapoarele mari de linie nu ajungeau până acolo. Singurele care puteau fi întâlnite erau vechiturile aidoma lui *Fidjian-Princess,* care făceau cabotaj de la o insulă la alta.

Sprijinit de bastingaj, Malko reflecta, încercând să facă bilanţul. Încă nu avea nici cea mai vagă idee despre motivul pentru care fusese asasinat Thomas Rose. Acesta era cheia problemei.

Care era motivul pentru care hinduşii se amestecaseră în crimă? Părea ceva serios, odată ce o reduseseră definitiv la tăcere pe frumoasa Lena Mar. Ce lucru neştiut se putea petrece într-o regiune pustie din Pacific, zonă slab populată şi fără importanţă strategică!

Capitolul VIII

Dirty Joe simţi o furnicătură sub pleoapa stângă şi înjură. Gângăniile care îl ciupeau se trezeau la viaţă odată cu lăsarea întunericului. Se pipăi precaut cu degetul murdar, simţind o umflătură sub pielea subţire.

Nişte paraziţi microscopici îi mâncau de luni de zile albul ochilor. Puteau fi zăriţi mişunând prin vinişoarele sparte, cum se îmbuibau de sânge. Uneori durerea devenea insuportabilă şi bătrânului australian îi venea să se dea cu capul de pereţii de metal ai cabinei.

Ar fi trebuit să meargă la spital… dar ce s-ar fi ales de *Fidjian-Princess?* Şi atunci, Dirty Joe încerca să uite de gângăniile care îi mâncau ochii, bând bere până nu mai putea.

Furnicătura încetă. Viermii microscopici nu se treziseră încă. Fusese doar o amânare.

Dirty Joe se scărpină pe pieptul păros şi înăclăit. Prinse cu unghiile lungi şi negre o gânganie cu multe picioare şi o strivi, fără să se ostenească să vadă despre ce era vorba. *Fidjian-Princess* ascundea în lemnul putred mai mulţi paraziţi şi insecte decât toate vechiturile plutitoare din Pacific la un loc.

Tolănit pe o banchetă din lemn de fier, în cămăruţa care ţinea loc de careu, Dirty Joe se descheiase la şliţ şi la cămaşă, ca să se simtă mai în largul lui. Echipajul canac era pe mal, ceea ce îi dădea ocazia lui Dirty Joe să-şi bea în linişte lada cu bere, fără să o mai împartă cu secundul, un fidjian creţ, amator de băuturi alcoolice, inclusiv apă de colonie.

Acest gând plăcut îl făcu pe căpitanul lui *Fidjian-Princess* să râgâie cu voluptate. La cât costa berea în insulele acelea pierdute în largul mărilor…

Fidjian-Princess nu cunoştea aerul condiţionat şi temperatura urca până la 45° în careul în care gudronul cu care erau impregnate scândurile se topea… într-o asemenea perioadă, căpitanul consuma cu uşurinţă o ladă de bere pe zi.

Luă o înghiţitură lungă, strivi cutia goală şi o aruncă în spate. Un şobolan o rupse la fugă chiţăind. Mirosul era mai puternic decât de obicei. Înainte de a ancora la Nioue, canacii pescuiseră

o ţestoasă mare, care zăcea ciopârţită pe punte, împuţind aerul, undeva deasupra capului lui Dirty Joe. Broasca servea drept momeală pentru rechini, ai căror dinţi Dirty Joe îi vindea cu regularitate în Tahiti. Din fericire, de la prima înghiţitură de bere, devenea imun la orice miros.

Un val mai puternic făcu vasul să se clatine. Pentru o fracţiune de secundă, Dirty Joe fu cuprins de panică. Barca lui ar fi putut fi făcută bucăţi fără nici o problemă. Sub acţiunea termitelor şi a apei de mare, era o minune că nu se alesese praful de ea. Degeaba ancorase la mai puţin de un sfert de milă de faleza de coral, pentru că Dirty Joe nici măcar nu era sigur pe frânghia putredă a ancorei.

Din fericire, căpitanul nu ştia să înoate, astfel că problema subzistenţei sale ulterioare nu avea de ce să se mai pună.

Stocurile lui de bere se epuizau şi nu întrezărea prea curând ocazia de a câştiga cincizeci de lire... Aşa cum se întâmplase la Suva cu o lună mai devreme.

Fusese pentru prima oară amestecat într-o crimă. Necunoscutul îşi dăduse sufletul pe vas. Dirty Joe îl văzuse apărând pe scara de bord, cu sângele şiroind din rănile numeroase. Se prăbuşise pe punte şi căpitanul avusese timp doar să-i ia portofelul şi brăţara de aur de la mână, înainte să apară ceilalţi... Cu toate că era rănit de moarte, bărbatul sărise probabil în apă în port, încercând să scape de ei.

Dacă termometrul n-ar fi arătat 44° şi lui Dirty Joe nu i-ar fi rămas decât o jumătate de cutie de bere călduţă, probabil că le-ar fi spus să se care cu cadavru cu tot... Dar cele cinci hârtii de zece lire reprezentau un stoc de băutură aproape imposibil de imaginat.

Acceptase să scape de cadavru undeva în larg, între Fidji şi Noua Caledonie. Ceilalţi îi impuseseră chiar să înfăşoare cadavrul într-o pânză de iută şi să-l lesteze cu patru lingouri de plumb. Dirty Joe îl ascunsese în spatele cuşetei personale, acolo unde îşi ţinea lăzile cu bere! Şi unde nimeni nu scotocea.

De-abia când ajunsese în larg realizase că asasinii îi cumpăraseră indirect tăcerea, făcându-l complice la crimă...

Evident că nu avea să le spună niciodată celor care îl plătiseră că lucrurile nu se petrecuseră aşa cum fuseseră prevăzute.

În seara crimei era singur pe *Fidjian-Princess* şi ascunsese cu uşurinţă cadavrul. După aceea nu mai găsise nici o ocazie să se debaraseze de el, astfel încât să nu fie observat de echipaj. Era

mult prea periculos să se încreadă în canaci. Soluţia eroică era să le ofere o ladă de bere ca să se îmbete criţă... dar Dirty Joe şovăise în faţa enormităţii unui asemenea sacrificiu... şi aşteptaşi ca echipajul să coboare pe Insula Pinilor, ca să facă vânt cadavrului în lagună.

Era şi timpul. Canacii începuseră să se întrebe ce puţea atât de tare în careu. Din fericire, aceştia dormeau pe punte, nu ca el...

Cadavrul fusese devorat de rechini şi iată că berea se sfârşise şi ea.

Dirty Joe pipăi maşinal buzunarul de la spate, acolo unde pusese portofelul şi brăţara mortului. Făcea pe puţin zece lire, dar pe ea era gravat un nume şi Dirty Joe nu îndrăznise încă să o vândă. Portofelul din piele de crocodil îi plăcuse atât de mult, încât nu avusese inima să-l arunce...

În rarele lui momente de luciditate, se întreba câteodată cine era cel omorât şi de ce fusese ucis.

Întinse mâna şi apucă o cutie de bere plină. Deodată, pe punte se auzi un zgomot surd, ca şi când căzuse ceva. Dirty Joe rămase cu cutia în aer. Nu aştepta pe nimeni. Canacii plecaseră cu singura barcă de la bord şi văicărelile lor le recunoştea cu uşurinţă.

Dacă altă barcă ar fi abordat *Fidjian-Princess* s-ar fi simţit un şoc în cocă. Vrând să fie sigur, urlă:

— E cineva, pentru numele lui Dumnezeu?

În afară de scârţâiturile obişnuite, nu mai auzi nimic. Probabil că fusese un şobolan ceva mai mare decât ceilalţi.

Dirty Joe întinse braţul şi apucă un cuţit mare cu care tăia carnea. În cazul în care un hoţ s-ar fi urcat pe vas, urma să coboare în careu. Dirty Joe bău puţină bere şi aţipi. După ce termina berea, avea de gând să frigă o bucată din inima ţestoasei.

*

* *

Malko fu primul care coborî din barca venită să ia la mal pentru câteva ore pasagerii de pe *Tofua.*

Apa era extrem de limpede, dar avea treizeci de metri adâncime, aproape până în dreptul falezei de coral, permiţându-i astfel vasului să se apropie de ţărm la mai puţin de un sfert de milă.

Întreaga Insulă Nioue era pe un soi de ponton, undeva mai jos

de nivelul drumului care făcea turul insulei. Sosirea vasului *Tofua* era singura distracţie. O orchestră locală îi aştepta pe turişti şi nişte barje lungi se îndreptau spre *Tofua* pentru a prelua încărcătura. Malko nu avea ochi decât pentru o ambarcaţiune scundă care plutea lângă vas: o copaie amărâtă, cu o dunetă ca de trauler, o etravă înaltă şi o cocă îngrozitor de ruginită.

Malko se apropie de un poliţist negru, în uniformă kaki, care supraveghea debarcarea.

— Vasul de acolo e *Fidjian-Princess?*

Canacul fu cât pe ce să-şi înghită limba de uimire. Malko nu avea mutra unuia care ar fi călătorit cu Dirty Joe.

— Da, dom'le, zise el, cred că acela este.

— Aş putea găsi o barcă care să mă ducă până acolo? întrebă Malko.

— O barcă?

Din ton reieşea că nici o persoană sănătoasă la minte nu s-ar fi dus pe *Fidjian-Princess.* Dezgustat, poliţistul îi arătă lui Malko un grup de negri aşezaţi pe ponton.

— Întrebaţi-i pe ei.

Discuţia mai dură un sfert de oră. Voiau să-l ducă să viziteze Nioue, să-l aducă înapoi, dar în nici un caz pe *Fidjian-Princess.*

În fine, cu ajutorul a cinci dolari neozeelandezi, Malko se urcă într-o pirogă scobită într-un trunchi de cocotier şi se îndreptă spre *Fidjian-Princess,* pilotat de doi canaci negri ca tăciunele.

O pasarelă şubredă atârna de-a lungul corpului vasului. Cablurile erau atât de murdare că luceau. Malko se agăţă de ele şi se săltă pe punte.

— Întoarceţi-vă peste două ore, le strigă el canacilor şi vă mai dau cinci dolari.

Se temea să nu fie nevoit să se întoarcă înot la *Tofua*. Dacă totul mergea bine, putea pleca spre Pago-Pago chiar în aceeaşi seară, ducând cu el o piesă din puzzle.

Puntea lui *Fidjian-Princess* era de o mizerie respingătoare. Malko dădu ocol cu prudentă butoaielor şi lăzilor aflate în dezordine pe punte. Mirosul cadavrului broaştei ţestoase îl îngreţoşă. Vasul părea abandonat.

Ocolind mortăciunea acoperită de nişte muşte enorme, se apropie de o deschizătură cufundată în întuneric.

— E cineva aici?

Din măruntaiele lui *Fidjian-Princess* se auzi un mormăit. Lui Malko i se păru că auzise „valea", dar nu se împiedică de acel

amănunt. Sprijinindu-se de balustradă, începu să coboare scara şubredă.

*

* *

Nimeni nu băgă de seamă prezenţa celor doi bărbaţi care coborau alunecând pe coca lui *Tofua,* pe partea dinspre mare, agăţaţi de o frânghie ce atârna de puntea inferioară. Întreg echipajul şi pasagerii îşi concentraseră atenţia de cealaltă parte, pe unde coborau mărfurile şi călătorii.

Înotară paralel cu faleza, aproape pe sub apă şi fără să facă zgomot. Semănau cu doi rechini şi erau la fel de periculoşi. Fiecare purta în apărătoarea pentru sex un pumnal lung cu două tăişuri, ascuţite ca nişte brice.

După un sfert de milă se despărţiră şi înconjurară *Fidjian-Princess.* Nu schimbaseră un cuvânt din momentul în care intraseră în apă, ştiind fiecare pe de rost ce aveau de făcut. Crima era ocupaţia lor de bază.

*

* *

Malko se împiedică de ultima treaptă a scării şi se întinse pe podeaua metalică şi unsuroasă. La început nu distinse nimic în penumbra din interiorul vasului, apoi din întuneric se detaşă silueta neclară a lui Dirty Joe întins pe banchetă. Bărbatul masiv, aşezat cu coatele pe masă, îl contempla cu un aer bovin. Nu-şi amintea ca vreo persoană aşa de bine îmbrăcată să fi pus vreodată piciorul pe vasul lui şi din acest motiv simţea faţă de străin un soi de respect.

— Căpitane?

Malko n-avea habar de adevăratul nume al lui Dirty Joe, dar se gândise că apelativul îl putea flata.

Nu cu mult timp în urmă toată lumea îi spunea aşa. Dirty Joe îşi şterse gura cu dosul palmei.

— Mda!

Îşi storsese creierii să-şi amintească figura dar era clar că nu-l mai văzuse pe tip niciodată. Malko scruta epava umană, întrebându-se cum putea trăi cineva într-o asemenea putoare.

— Căpitane, spuse el, aş vrea să vă fac o propunere. V-aş putea oferi o sumă de bani deloc neglijabilă.

Când auzi cuvântul „bani”, Dirty Joe mormăi. Văzu cu ochii minţii un morman de lăzi cu bere şi se sili să adopte o atitudine agreabilă. Din păcate, acesta era un lucru peste, putinţă pentru

trăsăturile lui răvăşite. Ochişorii porcini se umeziră de lacrimi în momentul în care îl văzu pe necunoscut scoţând din portofel cinci hârtii de zece dolari şi punându-le pe masă. Dolari neozeelandezi, dar tot era ceva... Creierul lui era prea înceţoşat ca să-şi mai pună întrebări. Necunoscutul îi oferea provizii de bere pentru două luni.

Un rest de prudenţă ipocrită, îl împiedică să înşface imediat bancnotele.

— Propunerea dumneavoastră e cinstită? râgâi el, fiind absolut sigur de contrariu...

De altfel, nu dădu nici o atenţie răspunsului lui Malko.

— Absolut cinstită. Vreau doar o informaţie.

— O ce?

— Aş vrea să ştiu, spuse Malko pe un ton egal, cine v-a cerut acum două luni să luaţi un cadavru de la Vita Levu. Nimeni nu va afla că mi-aţi spus.

Malko se dădu puţin înapoi şi îşi strecură mâna sub sacou, apucând patul pistolului. Se temea de reacţiile lui Dirty Joe. Fraza spusă de Malko reuşi abia după un minut să pătrundă în mintea înceţoşată de aburii berii, apoi brusc, corpul lui Dirty Joe fu scuturat de o panică îngrozitoare. Se ridică pe jumătate şi urlă:

— Valea!

Epuizat de efort, căzu la loc, făcând lemnul să trosnească. Ochii mici şi plini de răutate îl fixau pe Malko.

Acesta se aşteptase la o asemenea reacţie. Clătină din cap, dar nu se mişcă.

— Căpitane, spuse el apăsat, cel pe care l-aţi transportat era un agent al Serviciilor de Informaţii ale Statele Unite. S-ar putea să aveţi necazuri serioase dacă nu mă ajutaţi. A fost asasinat şi vrem să ştim de cine. Sunteţi singurul care ne poate spune acest lucru...

Tirada lui Malko nu-i făcu nici o impresie lui Dirty Joe. Pipăi cu mâna după mânerul cuţitului înfipt în masă şi îl apucă strâns. Nu avea altceva de făcut decât să-l spintece pe acel nenorocit şi să-i lase pe canaci să-l dea hrană rechinilor. Pântecul proeminent împinse masa.

— N-am idee despre ce vorbiţi, mormăi el, dar dacă nu plecaţi, vă fac un buzunar la burtă. Sunteţi pe teritoriul meu.

Malko scoase pistolul cu mâna dreaptă, într-un gest care nu mai lăsa loc de comentarii.

— Nu plec de aici până nu capăt informaţia, spuse el, chiar

dacă pentru asta voi fi nevoit să vă fac praf amândoi genunchii şi coatele cu gloanţele acestui pistol.

Panica îi goli mintea lui Dirty Joe. Nici măcar nu se punea problema să vorbească. Ceilalţi l-ar fi ucis fără ezitare. Necunoscutul părea şi el periculos. Turbat de furie, aruncă o cutie de bere pe jumătate plină în direcţia lui Malko. Acesta o evită cu uşurinţă şi ridică puţin ţeava pistolului.

— Nu faceţi pe prostul. Dacă refuzaţi să vorbiţi, mă voi adresa poliţiei din Nioue şi ei nu vă vor oferi bani…

Lui Dirty Joe i se păru că gângăniile din ochi o luaseră razna. Ca să scape de suferinţă, strânse pleoapele, dar furnicăturile nu încetară…

Nu ştia dacă tipul din faţa lui avea dovezi, dar i se păru imposibil acest lucru.

Nici măcar canacii din echipaj nu bănuiau nimic. *Fidjian-Princess* era probabil singurul vas din lume pe care mirosul unui cadavru nu s-ar fi simţit nici la 40° la umbră.

— Valea, repetă el, fiind din ce în ce mai hotărât.

Ceva din vocea lui îl făcu pe Malko să-şi dea seama că nici poliţia nu avea să scoată nimic de la el. Bănuielile lui nu erau susţinute de nici o probă. Nu putea aplica decât o singură tactică. Puse pistolul la loc şi spuse:

— De acord, căpitane, plec, dar asasinii ştiu deja că am trecut pe aici. N-au de unde să ghicească dacă aţi vorbit sau nu, sau dacă veţi vorbi. Vă vor ucide, căpitane.

Australianul îşi frecă maşinal ochii, nereuşind să ascundă teama care făcea să-i tremure fălcile.

— Toate astea sunt prostii, bolborosi el. Valea!

Dar din cuvinte lipsea convingerea.

— V-aş putea proteja, insistă Malko. Dacă aflu cine sunt asasinii lui Thomas Rose, ne vom ocupa de ei şi veţi fi în siguranţă.

— Nu mai spune, mormăi Dirty Joe.

Malko nu avu timp să răspundă. În spatele lui se auzi o trosnitură, din direcţia deschizăturii care dădea spre punte. Se puse la adăpost dintr-un salt, chiar în momentul în care ceva trecu şuierând pe lângă capul lui. Dirty Joe privea prostit un pumnal cu lama lungă şi mânerul de abanos, care se înfipsese în masă. Ratase cu puţin spatele lui Malko. Lama care se înfipsese în lemn de trei degete mai vibra încă.

— Au şi ajuns, spuse Malko, lipit de perete.

Dirty Joe nu reuşea să-şi dezlipească ochii de pe pumnal. Se ridică brusc şi urlă:

— Pe aici băieţi, otreapa e aici. L-am prins.

Răsturnând banca, se repezi spre Malko, cu cuţitul ţinut la orizontală. Colacii de grăsime îi tremurau de furie.

Malko ridică pistolul. Trebuia să se salveze şi pe el şi pe pântecosul australian. Hublourile erau mult prea mici şi coasta mult prea departe ca să strige după ajutor. Nu ştia cu câţi adversari avea de-a face. Dirty Joe sărise peste banca răsturnată. De acolo venea pericolul cel mai mare.

Malko îndreptă arma spre el.

— Nu faceţi prostii, căpitane, pe *dumneavoastră* vor să vă ucidă, nu pe mine.

Lucrurile nu stăteau chiar aşa. Ceilalţi ar fi împuşcat bucuroşi doi iepuri dintr-un foc.

Îl putea împuşca uşor pe Dirty Joe, dar ar fi pierdut unica şansă de a afla cine îl ucisese pe Thomas Rose…

În faţa ţevii negre a pistolului extraplat Dirty Joe se opri, dar schelălăi cât îl ţineau plămânii:

— Coborâţi, pentru numele lui Dumnezeu, e aici!

Malko se mai dădu un pas înapoi. Supraveghea şi scara şi pe Dirty Joe, dar nu avea să ţină o veşnicie.

Primele trepte trosniră. Malko ochi şi trase două focuri. Unul dintre ucigaşi stătea la pândă după uşă, într-un loc unde Malko nu-l putea atinge. Se întrebă câţi erau.

Bărbatul masiv era chiar în dreptul scării, într-o poziţie extrem de vulnerabilă.

— Înapoi, strigă Malko. Or să vă ucidă.

Pentru că Dirty Joe nu-i dădu ascultare, trase un foc în podea, chiar în faţa lui. Australianul făcu un salt înapoi şi înjură. El şi Malko erau acum separaţi la o distanţă egală cu lăţimea lui *Fidjian-Princess* şi între ei se balansa lampa cu ulei.

Deodată, privirea furioasă a lui Dirty Joe se înceţoşă, ca şi când gângăniile i-ar fi mâncat irisul. Bărbatul dădu capul pe spate şi deschise gura, rostogolindu-şi disperat ochii în orbite. Malko auzi un soi de şuierat, aidoma unui cazan cu aburi la golire.

— Ce s-a întâmplat? strigă el.

Dirty Joe bătu aerul cu braţele, de parcă era lipit de perete şi nu se putea desprinde. Tuşi şi la colţul gurii îi apăru o spumă roşiatică, apoi se prăbuşi brusc, făcând să tremure podeaua

metalică. Din spate îi ieşea mânerul unui pumnal, chiar în dreptul rinichilor, ca o excrescenţă obscenă. Unul dintre ucigaşi se strecurase de-a lungul părţii laterale a lui *Fidjian-Princess* şi îl lovise prin hubloul deschis.

Malko se furişă traversând încăperea şi îngenunche lângă muribund. Dirty Joe avea deja ochii sticloşi şi mâinile încleştate în jurul gâtului. Deschise gura de mai multe ori, ca un peşte pe uscat, dar nu se auzi nici un sunet.

— Cine v-a cerut să transportaţi cadavrul? Cine?

Bărbatul masiv voia să vorbească, dar sângele îl sufoca. Scuipă un cheag enorm, se întinse pe o parte şi scoase un suspin. Trăsăturile i se destinseră. Malko supraveghea scara. Chipul australianului înţepenise, dar în ochii rămaşi deschişi, gângăniile continuau să mişune, minuscule şi scârboase, dând un aspect fantastic feţei mortului. Cuprins de dezgust, se ridică tremurând. În acel moment observă umflătura din buzunarul lui Dirty Joe. Malko se aplecă şi scoase portofelul din piele de crocodil. Îşi dădu seama dintr-o ochire că obiectul nu avea cum să-i aparţină australianului.

Îl puse în buzunar şi privi în jur, căutând o ieşire. Ucigaşii îl aşteptau sus pe scară.

Brusc, un obiect lovi lampa cu ulei, care scoase un zgomot surd şi explodă. Uleiul încins se răspândi pe podeaua care luă foc imediat. Primele trepte ardeau şi ele. Malko privi spre deschizătură. Era curată sinucidere să o ia pe acolo, dar ar fi ars de viu dacă rămânea pe loc. Flăcările cuprinseseră deja piciorul drept al lui Dirty Joe.

Lucirea flăcărilor îi dezvălui deodată o uşă joasă, aflată în spatele mesei, pe care reuşi să o deschidă cu uşurinţă, chiar în momentul în care scara era mistuită de foc. În câteva clipe, *Fidjian-Princess* avea să se transforme într-o torţă.

Nările lui Malko fură invadate de un miros de păcură. Ajunsese în camera maşinilor. Coborî trei trepte metalice şi închise uşa în urma lui.

În întunericul care cuprinse brusc încăperea, se lovi de ceva dur şi lipicios şi căzu, alunecând până la peretele metalic.

Auzi un chiţăit şi ceva îi trecu printre picioare. Nu se putu abţine şi scoase un mormăit de groază: sala maşinilor era plină de şobolani. De la aventura din Mexic, nu putea suporta să mai vadă rozătoare.

Se întoarse la uşă pe pipăite, vru să o deschidă, dar scăpă din

mână clanţa, strigând de durere: era fierbinte. Chiar şi fără ucigaşi pe urmele lui, nu putea ieşi pe acolo…

În aceeaşi clipă, sirena de pe *Tofua* şuieră prelung. Incendiul fusese observat… în patru labe, Malko făcu turul închisorii de metal. Podeaua se înclina uşor, uşor spre babord. *Fidjian-Princess* se scufunda, târându-l şi pe el în adâncuri. Apa murdară şi mâloasă îi clipocea în jurul gleznelor, măturând şobolanii.

Din cauza fumului card pătrundea printre tablele cu spaţii între ele, fu cuprins de un acces de tuse. Chiar dacă echipajul de pe *Tofua* sărea în ajutor, era prea târziu.

Îşi puse pistolul la brâu şi aprinse bricheta. Primul lucru pe care îl văzu fură şobolanii, zeci şi zeci, căţăraţi pe motoarele înţepenite, fugind de apa şi chiţăindu-i printre picioare. Fascinaţi de lumină, se îndreptară spre Malko. Stinse repede bricheta, lovindu-se în cot din cauza grabei, dar avu timp să vadă un panou pătrat, înşurubat cu buloane mari, aflat deasupra motorului. Dădea probabil spre punte.

Cu inima strânsă, aprinse din nou bricheta. Fumul se îngroşase. Alungă şobolanii cu piciorul, făcând să ţâşnească apa mâloasă. Cotrobăi furios într-o ladă cu scule şi găsi ceea ce căuta: un cleşte enorm cu fălcile reglabile. Apa îi ajunsese deja la genunchi şi podeaua se înclinase la treizeci de grade.

Când se urcă pe motor, un şobolan îl muşcă de mână. Urlă de durere şi de dezgust şi scăpă cleştele. Fu nevoit să coboare şi să se scufunde până la umeri în mizerie. Şobolanii înotau în jurul lui, chiţăind ascuţit.

Tremurând de repulsie, Malko reuşi să strângă cleştele în jurul primului bulon şi trase din toate puterile, dar unealta alunecă şi fu nevoit să repete operaţia de trei ori până când şurubul începu să se desfacă.

Prin peretele de oţel se auzea sirena de pe *Tofua,* care dădea semnale la intervale regulate. Malko de-abia putea să respire. Spaţiul îngust nu-i permitea să rotească cleştele cu mai mult de 60°. Avea mâinile zgâriate, pline de vânătăi şi muşcătura sângera. Fără să lase cleştele din mână, Malko lovi puternic panoul cu umărul, făcându-l să se mişte uşor.

O rază de lumină se strecură prin deschizătură. Imediat şobolanii se îmbulziră… Malko zdrobi unul cu cleştele. Măruntaiele îi săriră pe faţă şi vomită, incapabil să se abţină. Dezlănţuit, strecură mânerul uneltei prin deschizătură şi apăsă.

De această dată dreptunghiul de metal jucă în ţâţânile ruginite

şi Malko, arcuindu-se, reuşi să-l desprindă cu spatele. Cu o lovitură de picior împrăştie un mănunchi de şobolani şi se săltă pe punte.

Din cauză incendiului, putea vedea în jur ca ziua. Se afla la pupa lui *Fidjian-Princess* între nişte baloţi înalţi şi ancoraţi. Partea din faţă a vasului ardea. Malko îşi şterse ochii plini de unsoare şi de transpiraţie, reuşind să zărească luminile de pe *Tofua,* care părea enorm.

Aerul fierbinte i se păru minunat după ce îndurase sub punte. Fu nevoit să se agaţe de un balot ca să nu cadă la loc în sala maşinilor. Se simţi deodată lipsit de puteri. Tot corpul îl durea. Şobolanii săreau în jurul lui, încercând să fugă pe puntea cuprinsă de flăcări.

Se căţără cu greutate pe unul dintre baloţi şi rămase în aşteptare.

Pe acoperişul dunetei încă intactă, zări un bărbat ghemuit. Malko îi putea vedea spatele lat şi lucitor. Ar fi putut să-l ucidă cu uşurinţă, dar era incapabil să împuşte pe cineva din spate.

Ucigaşul se întoarse în aceeaşi clipă. Într-o fracţiune de secundă, Malko zări o barbă deasă, nişte ochi ca de cărbune şi o piele închisă la culoare. Mâna i se destinse şi Malko plonjă printre baloţi. La adăpostul lor, scoase pistolul şi ochi. Trosnetul flăcărilor acoperi zgomotul împuşcăturii.

Malko aruncă o privire şi îl văzu pe hindus ducându-şi mâinile la faţă şi căzând pe burtă. Glonţul blindat pătrunsese prin ochiul stâng şi smulsese o jumătate de craniu.

Apăru o a doua siluetă, înaintând pe vine. La vederea lui Malko, ţâşni ca o panteră, silindu-l pe acesta să descarce tot încărcătorul.

Atunci se petrecu ceva de necrezut. Malko vedea cum gloanţele pătrundeau în corpul hindusului, în pântec şi în piept. La fiecare lovitură, corpul tresărea ca ţinut de nişte fire invizibile, dar nu se oprea. Sângele îi şiroia pe pântec.

Malko ochi capul: glonţul trecu prin gât, dar ucigaşul păru să nu bage de seamă. Era la mai puţin de un metru de el. Atâta plumb ar fi putut scufunda şi un cuirasat... dar acesta era în continuare gata să ucidă.

Hindusul sări pe baloţi, făcând să ţâşnească sângele din răni. De această dată, Malko încălecă bastingajul, dar nu lăsă arma din mână. Celălalt era prea grav lovit ca să mai fie în stare să înoate repede.

Apa călduţă îl cuprinse şi se lăsă cu voluptate în voia ei, încercând să stea cât mai puţin la suprafaţă.

Luă o gură de aer şi se scufundă imediat, înotând spre *Tofua.* Când ieşi pentru a doua oară la suprafaţă, *Fidjian-Princess* de-abia mai plutea. Se uită în jur, dar probabil că hindusul murise până la urmă. Gândindu-se la ce păţise, Malko fu cuprins de frisoane... Apa sărată îi ardea zgârieturile.

Cu mişcări greoaie, reuşi să pună pistolul la brâu. Mai avea nevoie de el.

Brusc, deasupra lui apăru o lumină şi cineva îl strigă în engleză. Zări o şalupă mare cu motor: era de pe *Tofua.* O voce strigă:

— Repede, se duce la fund.

Mai multe mâini îl apucară de sacou şi luă o gură de apă sărată. În momentul în care fu ridicat la bord, leşină.

Capitolul IX

Malko fu cuprins de frică atunci când se privi în oglinda micuţă din cabină: plin de unsoare şi de zgârieturi semăna cu un negru. Corpul şi mâinile îi tremurau fără încetare: o reacţie la clipele de groază pe care le petrecuse. Gâtul încă îl mai ardea şi avea ochii complet roşii.

Fidjian-Princess se odihnea la douăzeci de metri adâncime în golful Insulei Nioue, împreună cu cadavrul lui Dirty Joe.

Acesta luase secretul cu el în mormânt.

Ofiţerii de pe *Tofua* nu-l întrebaseră prea multe pe Malko. Din fericire, nu-l dezbrăcaseră şi le spusese că vizitase *Fidjian-Princess* doar din curiozitate. Neozeelandezii nu crezuseră o iotă, dar nu insistaseră. Nu era treaba lor. *Tofua* era un vas de croazieră, nu un bârlog al agenţilor secreţi...

Acum se îndreptau spre Pago-Pago. Încă două zile pe mare...

Se înfăşură într-un prosop şi după ce încuie uşa, traversă culoarul şi se duse la duş. La început, apa caldă îl sufocă, dar, încet, încet, tremuratul se opri şi se simţi mai bine. Începu să se cureţe de unsoare. Zgârieturile nu erau serioase şi fusese vaccinat antitetanic de îndată ce ajunsese la bord, ca o precauţie împotriva muşcăturii de şobolan.

Lăsând apa caldă să-i curgă pe corp, începu să reflecteze.

Cine îi avertizase pe ucigaşi că plecase? Numai Dan Lohan şi Ai-Ko erau la curent. Era ceva inexplicabil.

Ce avea să afle în Samoa de vest? Kim Maclean era cu siguranţă în pericol, în cazul în care ştia ceva.

Simţindu-se mai bine, Malko se întoarse în cabină. Puse lanţul de siguranţă inspectă hublourile. Nu erau deschise îndeajuns pentru a putea permite intrarea cuiva.

Costumul lui frumos de stofă era o zdreanţă împuţită. Gândindu-se la şobolanul pe care îl zdrobise, Malko se înfioră de scârbă. Îşi aduse aminte de portofelul din piele de crocodil. Era tot în buzunar, îmbibat cu apă de mare.

Îl scoase şi îl deschise.

Primul lucru peste care dădu fu o legitimaţie de liberă trecere de la baza SUA din Yokohama, pe numele lui Thomas Rose... Plasticul protejase documentul de apa sărată.

Goli complet portofelul pe masă. Conţinea şi alte lucruri pe numele lui Thomas Rose, cărţi de credit, documente ilizibile şi fotografii. Malko le examină cu atenţie. Trei dintre ele îl reprezentau pe Thomas Rose împreună cu familia, dar a patra era stranie. Îngălbenită, şifonată, era atât de impregnată cu apă de mare şi cu transpiraţie, că de abia se distingea ce reprezenta. Era vorba despre doi bărbaţi, chipul unuia fiind însă de nerecunoscut.

Celălalt era un chinez surâzător, îmbrăcat civil.

Malko răsuci poza pe toate părţile. Putea fi o pistă, sau pur şi simplu o amintire a lui Thomas Rose, care călătorise destul de mult.

Puse pozele şi actele la uscat şi se întinse pe pat. Nu mai avea nimic de făcut până la Pago-Pago. David Radcliff fusese anunţat de sosirea sa de către Dan Lohan. Escala urma să fie scurtă, pentru că intenţiona să ia primul avion spre Apia. Începuse să se sature de magia croazierelor pe mările sudului… se transformase în magie neagră.

*

* *

O mână îl bătu pe Malko pe umăr.

— Nu te-ai putut abţine să nu treci prin Pago-Pago!

Era acelaşi David Radcliff, la fel de rotofei şi jovial şi la fel de plin de pistrui. Urcase primul la bord. *Tofua* tocmai acostase în port şi un samoian uriaş, îmbrăcat într-o cămaşă hawaiană examina paşapoartele pasagerilor. Ca să-şi dea importanţă, purta ochelari cu lentile negre, ceea ce îi dădea un aer de gangster.

— Mi-aţi reţinut un loc pentru Apia?

— Avem timp să ajungem la aeroport, spuse Radcliff. V-aş fi dat un aparat de-al nostru, dar nu era cazul să atragem atenţia asupra dumneavoastră. Cei de acolo sunt nişte sălbatici… O republică independentă, vezi Doamne. O sută cinci zeci de mii de tipi goi puşcă în junglă. Dacă li s-ar permite, ar ajunge şi la ONU…

Dodge-ul sclipitor, cu capota din imitaţie de crocodil, aştepta pe chei.

Malko avea timp cât să prindă zborul Polinesian Airlines spre Apia.

Micul aeroport din Pago-Pago era plin de o mulţime pestriţă. Un jet al Companiei Panam din direcţia Honolulu, tocmai

aterizase, plin cu văduve californiene. Malko îşi înregistră bagajul şi îl însoţi pe David Radcliff la bar.

Din lipsă de votcă, Malko ceru un scotch J & B. Alcoolul îi făcu bine. Se întreba ce avea să găsească în Samoa de vest. Fotografia din portofel avea să plece spre Washington chiar în acea seară. Împreună cu portofelul.

Capitolul X

Între aeroportul din Apia şi intrarea în oraş erau exact şaptezeci şi şapte de biserici.

Una la cincizeci de metri. Prezbiterienii pe stânga şi lutheranii pe dreapta, trecând prin toate sectele pornite la vânătoare de suflete. În marea majoritate a satelor prin care trecuse, biserica era singura construcţie solidă şi întreţinută cu multă grijă, în ciuda faptului că drumul era cel mai adesea un şleau plin de gropi, pe care Fordul străvechi în care călătoreau Malko şi solidul neozeelandez, era gata-gata să se desfacă în bucăţi la fiecare cotitură.

Malko se lăsă furat de aparenta sfinţenie a acelor locuri.

— Iată un popor foarte religios, remarcă el. Un lucru rar pe aici.

Neozeelandezul voinic păru că se sufocă de râs.

— Vă bateţi joc, nu-i aşa? Tipii ăştia sunt doar superstiţioşi. Misionarii îi îndoctrinează şi îi fac să creadă că prin construirea de biserici vor ajunge în Rai şi atunci îi dau bătaie ca nebunii. Pentru a construi o biserică, fură, ucid, sau îşi încurajează nevestele la prostituţie. După ce o termină, se simt cu conştiinţa împăcată şi tot restul zilelor nu mai pun piciorul înăuntru. Misionarii îi consideră o vacă de muls. Mormonii i-au făcut să construiască treizeci şi şapte de biserici. Nu e rău, pentru o populaţie de o sută cincizeci de mii de locuitori.

— Mormonii? zise Malko surprins.

Era ceva neaşteptat să audă de ei pe o asemenea insulă pierdută.

— Sunt cei mai puternici aici, sublinie neozeelandezul. Prospectează sistematic satele, trăiesc alături de samoieni şi încearcă să le explice că nu trebuie să facă dragoste de-a valma în aceeaşi familie…

— Reuşesc?

Celălalt rânji cu cinism:

— Aiurea! Misionarii lor au luptat din răsputeri să nu fie şi ei contaminaţi… Uite, asta este misiunea centrală. Haioasă, nu?

Prin fereastra taxiului, Malko zări chiar la marginea drumului o

clădire albă, foarte modernă, înconjurată de junglă. Ajunseseră la Apia, capitala Statului Samoa de vest. Părea un sat gen western, de pe la 1880. Numai drumul care mergea de-a lungul portului era asfaltat.

Aparatul DC-3 al Companiei Polinesian, pe trei sferturi gol, aterizase pe o pistă de iarbă! Aeroportul era format doar dintr-o cabană cu acoperiş din tablă ondulată, în interiorul căreia erau 45°. Era o singură cursă pe zi, din direcţia Pago-Pago şi asta doar când vremea permitea.

Cei şase pasageri albi se treziseră într-o etuvă. Un vameş samoian se aruncase mormăind vesel asupra valizelor vecinului lui Malko, pline de articole de birou, cerând nici mai mult nici mai puţin decât o declaraţie vamală pentru fiecare eşantion. În ritmul în care muncea, n-ar fi terminat înainte de sezonul ploilor.

În momentul în care Malko părăsea vama, reprezentantul comercial plângea. El scăpase uşor, dar samoienii îi primeau pe toţi turiştii cu reticenţă. Trăind izolaţi, preferau să se ţină departe de progres, ceea ce, de altfel, le reuşea perfect.

Germanii care, dintr-un capriciu al istoriei, ocupaseră odată insula, nu lăsaseră în urmă decât nişte bastarzi cu ochi albaştri şi un spital care ar fi fost ruşinea oricărui cartier de maghernițe din Harlem. Pacienţii veneau să se trateze de răceală şi plecau bolnavi de lepră.

Taxiul opri în faţa Hotelului Aggie’s Grey, unicul din Apia, un soi de pensiune de familie tropicală. Aflat faţă în faţă cu portul şi mărginit de un canal cu apă mlăştinoasă, era paradisul ţânţarilor.

Malko îşi duse valiza într-o cameră lipsită de personalitate şi primi indicaţii asupra locului unde se afla casa care adăpostea Sfatul bătrânilor – Guvernul Statului Samoa de vest – şi administraţia minusculei republici. N-avea nici cea mai mică idee unde îl putea găsi pe Kim Maclean.

Era mult mai cald decât la Pago-Pago. Norii mari, aninaţi de coline, stăteau gata să-şi reverse ploaia. Malko nu avea intenţia să ia un taxi, clădirea aflându-se la mai puţin de un sfert de milă depărtare, dar în trei minute, apa se revărsa şiroaie. În plus, pentru a da o mai mare greutate demersului său, îmbrăcase un costum de stofă neagră…

Pentru că Peace Corps nu avea un sediu permanent la Apia, nu găsise altă modalitate de a da de urma lui Kim Maclean. Întrebase la hotel, dar acolo nici măcar nu ştiau de existenţa acestui organism…

*

* *

Pe chipul plin de cicatrice de variolă al samoianului cu fruntea plată şi părul incredibil de creţ nu se putea citi ce rang deţinea în administraţia scheletică a insuliţei.

— Faceţi parte din Peace Corps? întrebă el, după ce examinase documentele lui Malko.

Întrebare fără obiect: rezulta din acte că Malko era ataşat al Departamentului de stat. După expresia interlocutorului, înţelese că făcuse o gafă cerând în mod oficial informaţii despre Kim Maclean… Nu avu timp să facă pe şmecherul.

— Nu chiar, răspunse el.

Chipul samoianului se înnegură puţin atunci când îi întinse actele peste masă.

— Atunci, nu văd ce pot face pentru dumneavoastră. Domnul Maclean este invitatul guvernului nostru şi nu depinde de nimeni. Cu toate acestea, dacă doriţi să-i scrieţi, vom avea grijă să-i parvină scrisoarea.

Malko simţea cum răbdarea îi dădea în clocot.

— Kim Maclean a fost martor într-o afacere de mare importanţă pentru securitatea SUA şi aş vrea să stau de vorbă cu el personal.

Funcţionarul reacţionă de parcă i-ar fi sărit un miriapod pe birou. Se ridică ca ars, arătând acuzator cu degetul spre Malko.

— Securitatea SUA! Sunteţi spion. Nu avem nevoie de spioni în Samoa de vest, relaţiile noastre sunt paşnice cu toată lumea…

În ciuda protestelor lui Malko, sună şi în câteva clipe apăru un samoian voinic, cu un aer adormit, îmbrăcat în kaki şi care îşi târa un picior. Funcţionarul arătă spre Malko. Celălalt dădu leneş din cap, scărpinându-şi cu piciorul gol pulpa stângă. După ce scrise ceva pe o foaie de hârtie şi o ştampilă de mai multe ori cu o viteză fenomenală, îi întinse documentul lui Malko.

— Iată ordinul de expulzare, spuse el. De acum sunteţi sub paza sergentului Tutuila. Am să vă reţin un loc pentru zborul de mâine spre Pago-Pago. Până atunci, veţi avea domiciliu forţat la hotel. Sergentul Tutuila răspunde de dumneavoastră cu viaţa. Membrii guvernului vor emite un protest scris privind amestecul dumneavoastră de netolerat în afacerile noastre…

Cu condiţia să-i convingă să se dea jos din copaci ca să-l scrie… Malko spumega de furie.

Concediat de funcţionarul samoian, ieşi împreună cu paznicul.

Acesta surâse larg:

— Cald, nu?

Vorbea o engleză bunicică, nu avea armă şi nu părea agresiv. Malko îi oferi o ţigară şi se opriră în colţul unei străzi pline de praf să bea un Pepsi-Cola.

— Pleci mâine, deci, spuse sergentul.

— Aşa se pare, zise Malko.

Celălalt clătină din cap.

— Păcat, am fi putut merge mâine seară la bal.

O gardă de corp cam stranie. Porniră din nou la drum, spre Hotelul Aggie's Grey. Militarul se instală afară pe o bancă şi Malko se retrase în cameră.

Trebuia să dea de Kim. Imediat, îşi aduse aminte de conversaţia din taxi. Mormonii! Mişunau peste tot şi ştiau cu siguranţă unde putea fi găsit un alb. Totul era să fugă din hotel, pentru că, după aceea, samoienii nu aveau cum să-l mai hăituiască. Singurul drum din Samoa de vest mergea de-a lungul coastei, iar centrul muntos nu avea decât poteci accesibile doar cu jeep-ul. Liniile telefonice lipseau cu desăvârşire.

Se gândi că cel mai bun moment ca să scape de temnicer era seara, dar nu vedea în ce mod o putea face. Singura ieşire din hotel era păzită de cerber. Din fericire, îndatoritorul neozeelandez îi arătase clădirea Misiunii mormone. Mulţumită memoriei lui fenomenale, Malko era în stare să o găsească, fără să fie nevoit să ceară îndrumări, iar noaptea, culoarea pielii lui putea trece neobservată.

În definitiv, era chestie de şansă, dar nu avea de gând să plece din Samoa de vest înainte de a-l găsi pe Kim.

*

* *

Ca întotdeauna la tropice, noaptea se lăsa în câteva minute. Malko se trezi în întuneric. Era ora şapte. Îi era sete şi se îndreptă spre barul pustiu. După ce bău un Rom-coca, un soi de otravă locală, Malko se postă în prag, admirând superbele nuanţe de mov ale soarelui care apunea în Pacific.

«Gardianul» lui era la post, sprijinit de zidul de piatră, prins într-o conversaţie cu o frumuseţe locală, în picioarele goale, înfăşurată într-o cămaşă largă şi cu un chip destul de plăcut, în ciuda părului creţ. Samoianul îi surâse larg lui Malko, imitat imediat de fată.

Malko întrezări rapid soluţia problemei. Apropiindu-se de ei, îi

făcu un semn discret sergentului Tutuila. Acesta abandonă imediat fata cu pântecele ieşit în afară şi cu sânii care se reliefau prin cămaşă. Erau tari ca piatra. Malko îi şopti confidenţial:

— Îmi place prietena ta, crezi că…

Un surâs complice lumină trăsăturile necioplite ale sergentului samoian.

— Este foarte frumoasă, afirmă el cu mândrie.

Malko îl aprobă grav:

— Crezi că am putea aranja ceva?

Celălalt izbucni într-un râs sonor.

— Aşteaptă, mă duc s-o întreb.

În definitiv, chiar şi condamnaţii la moarte au dreptul la un pahar de rom…

Malko aşteptă rezultatul discuţiei punctate de hohote de râs. Fata îl privi pieziş, ca şi când l-ar fi cântărit. Samoianul se apropie, înveselit.

— Este de acord pentru zece dolari americani, dar vin şi eu cu ea.

Malko se întunecă la faţă.

— Cam scump…

Tânăra Republică Samoa de vest bătuse propria monedă, dar nu valora nici cât hârtia pe care era tipărită, fiind garantată doar cu nuci de cocos şi cu şobolani. Oficial, rata de schimb depăşea imaginaţia. Ceea ce îi cerea fata era o sumă fabuloasă pentru Apia.

— Nu e bolnavă, îl asigură sergentul ferm, încercând parcă să-l liniştească.

Lucru care era şi mai nesigur. Samoianii nu posedau decât rudimente de morală sexuală. De fapt, exhibiţionismul lor plin de familiaritate nu-i mai şoca decât pe misionari. Colibele lor aveau toate pereţi glisanţi, ridicaţi în timpul zilei, descoperind astfel interiorul casei, aşa cum avusese Malko ocazia să vadă din taxi. Uneori uitau să-i mai coboare şi trecătorii aveau parte de spectacole foarte picante. Samoa de vest nu avea televiziune, locuitorii ei fiind nevoiţi să se mulţumească apelând la distracţiile clasice…

Pe scurt, zece dolari, dat fiind libertatea moravurilor, era un preţ prea mare. Cu toate acestea, Malko cedă.

— Sunt de acord, dacă nu e bolnavă, admise el.

Bucuria sergentului Tutuila merita filmată.

— Atunci să mergem!

Luă fata de braţ şi îl precedă pe Malko. Camera acestuia era amplasată într-o zonă mai ferită, în fundul grădinii tropicale.

Samoiana intră prima, scoase o exclamaţie pe limba ei şi se dădu brusc înapoi: nu mai văzuse vreodată un aparat de aer condiţionat. Se apropie curioasă şi îşi lipi mâna de el, izbucnind în râs.

Malko închisese uşa şi se gândea cum să se eschiveze. Cu condiţia ca sergentul să nu dea dovadă de o politeţe excesivă, invitându-l să fie primul… dar se linişti repede în acea privinţă.

Fără să se grăbească, sergentul îşi scosese şortul kaki, păstrând cămaşa. Postura în care se afla nu lăsa loc nici unei îndoieli asupra intenţiilor de care era animat faţă de tânăra samoiană. La rândul ei, aceasta îşi scoase cămaşa largă şi o lăsă să cadă pe podea. În joacă, se apropie de Malko, întorcând spre el fesele şi aşteptând să fie mângâiată.

Sergentul Tutuila nu era însă de acord cu aşa ceva.

O apucă pe fată de coapse, o întinse cu faţa în sus pe pat şi o pătrunse dintr-o singură mişcare.

Samoiana gâlgâi de plăcere, unduindu-se şi dând ochii peste cap. Mişcarea de du-te vino dură mai puţin de un minut. Bărbatul scoase un soi de nechezat şi se ridică brusc în picioare.

Urmă o bătaie peste fesele negre şi sergentul îşi îmbrăcă demn şortul!

— E rândul tău, îi spuse lui Malko.

Negresa se întorsese şi îl contempla cu un aer indiferent. Rămăsese cu picioarele desfăcute, într-o postură de o naivitate obscenă. Chiar culcată, sfârcurile erau tot ridicate, făcute parcă din cauciuc. Nu se putea şti dacă îi plăcuse, sau dacă îndeplinise o simplă formalitate.

Malko îi surâse sergentului Tutuila.

— Nu mai vrei? Mi-e sete, mă duc după bere.

Celălalt nu bănui nimic. Îi era imposibil să-şi imagineze că cineva putea să scape o asemenea ocazie.

— După aceea e rândul tău, repetă el.

Îşi scosese deja şortul. La fel de calm, sergentul se apropie de pat şi o pătrunse iar pe fată dintr-o mişcare. Aceasta scheună şi ridică picioarele.

Malko trecu pe lângă ei. Ochii fetei erau injectaţi şi sergentul Tutuila se opintea, lovind ritmic şi gâfâind adânc. La vederea lui Malko, îi făcu cu ochiul şi îi spuse:

— Să-mi aduci şi mie o bere.

Având în vedere câtă energie consuma, nu era un lux.

În zece secunde, Malko ieşi liniştit din Hotelul Aggie’s Grey, abandonând valiza. Promenada era pustie. Grăbi pasul, cotind imediat la stânga pe strada principală din Apia, care se îndepărta de mare în unghi drept.

Dacă îşi amintea bine, Misiunea mormonă era la două mile distanţă, undeva pe stânga.

Malko acceleră ritmul. Răgazul de care dispunea depindea de dorinţa de desfrâu a sergentului Tutuila.

*

* *

— Dumnezeu să ne aibe în pază…

— Amin, spuse Malko.

Predica reverendului Barnes, şeful misiunii mormone în Samoa de vest se terminase.

Malko se aşezase în dreapta soţiei acestuia, alături de alţi şapte tineri misionari, vârsta celui mai mare nedepăşind douăzeci şi doi de ani, la masa Misiunii, într-o atmosferă de reculegere şi de pace pe care n-o mai cunoscuse de mult. Dacă mormonii ar fi ştiut cine era cu adevărat, l-ar fi înecat în apă sfinţită…

Reverendul Barnes îl primise cu o atitudine plină de amabilitate. Malko se prezentase drept prietenul lui Kim Maclean, spunând că ar dori să-l întâlnească, deşi nu ştia în ce loc de pe insulă se afla. Mormonul acceptase imediat să-l ajute. Unul dintre misionari auzise probabil de el şi atunci îl invitase pe Malko la cină.

Imediat după ce terminară cina, reverendul Barnes puse întrebarea întregii adunări. O tânără misionară cu ochelari şi chipul rotofei ridică mâna.

— Cred că îl cunosc. Trăieşte într-un sat din centrul insulei, undeva în munţi, la cinci ore de mers de aici. Cel puţin, acolo era săptămâna trecută.

— Cum putem ajunge acolo? întrebă Malko.

Reverendul Barnes surâse indulgent.

— Vă voi pune la dispoziţie doi misionari şi Toyota noastră. Tinerii noştri vor beneficia astfel de o plimbare. În plus, vorbesc samoiana. Veţi pleca împreună cu Oliver Franck şi cu Robert Blake, aici de faţă… Acum să cântăm câţiva psalmi.

Deschise o cărţulie şi o voce frumoasă şi gravă intonă un imn în samoiană. Malko regretă sincer că gorilele de la CIA nu erau cu

el. Fotografia lui Milton Brabeck şi a lui Chris Jones cântând psalmi ar fi provocat mare distracţie la Centrală. În timp ce toţi cei din jur cântau, el se ruga pentru ca sergentul Tutuila, după ce-şi satisfăcuse plăcerile cărnii, să nu asmuţă pe urmele lui întreaga suflare din Apia. Din fericire, nimeni nu-l văzuse intrând în Misiunea mormonă.

Imediat după psalmi, se scuză şi se duse să se odihnească în camera pe care şeful mormon i-o pusese la dispoziţie.

*

* *

Toyota se hurduca pe drumul de piatră desfundat. Malko avea impresia că înghiţise la praf să-i ajungă pentru toată viaţa. Mergea de o jumătate de oră, escaladând colinele pustii de la est de Apia. Jungla era superbă. Copaci imenşi de cincizeci de metri înălţime, ierburi, ferigi gigante, o vegetaţie deasă şi luxuriantă..

În ciuda căldurii sufocante, cei doi misionari erau îmbrăcaţi în negru!

Candizi şi timizi, de abia îi vorbeau lui Malko. Soarele apuse. Norii acopereau coroanele arborilor. În câteva secunde, picături grele se abătură asupra parbrizului, acoperind jungla cu o perdea groasă de ploaie.

— Aici plouă tot timpul, explică Robert Blake. Norii nu se pot împrăştia din cauza munţilor.

Înecată de apă, piatra drumului devenise alunecoasă. Toyota rula cu cincisprezece mile la oră. Aruncaţi în toate direcţiile, cei trei se ghemuiră unul într-altul. Peste tot, se zăreau femei care se spălau goale în râuleţe, expunându-şi corpul arămiu şi greoi fără pic de jenă. Tinerii misionari întoarseră privirea.

— Sunt nişte oameni extrem de primitivi, remarcă savant Robert Blake, după ce trecură de un grup de samoieni goi puşcă, ieşind din apă ca, în trecere, să poată fi văzuţi...

Drumul era din ce în ce mai îngust şi sinuos, escaladând muntele pe o pantă care dădea fiori. Robert Blake rula doar în viteza întâi şi Toyota se târa cu motorul turat la maximum, într-un final, spre prânz, Robert Blake se opri sub un copac înalt şi îi surâse a scuză lui Malko.

— Trebuie să o luăm pe jos. Nu e departe.

Malko sări din maşină. O ceaţă umedă plutea în jurul lor. Erau la câţiva metri de o cascadă imensă ce se prăvălea de la patruzeci de metri înălţime între doi pereţi cu vegetaţie deasă. Oliver Franck îi întinse lui Malko o cutie de bere, ca să-şi mai

spele praful din gât.

Acesta se abţinu cu greu să nu scuipe băutura: berea fără alcool era atât de rea la gust, că îl făcea să se îndoiască şi de existenţa lui Dumnezeu. Cei doi misionari se afundaseră în junglă, mergând cu pas constant. În ciuda cravatelor şi a cămăşilor albe, păreau la fel de rezistenţi ca samoienii! După un sfert de oră, Malko îşi scuipa plămânii. Căldura, umiditatea îngrozitoare şi solul desfundat îi dădeau senzaţia că ridică treizeci de kilograme cu fiecare pas.

Numai dorinţa de a-l găsi pe Kim Maclean îi susţinea. Poate că adevărul asupra morţii lui Thomas Rose se ascundea în adâncul acelei jungle.

*

* *

— De ce aţi venit aici?

Vocea joasă era furioasă şi ochii albaştri îl priveau neîncrezător pe Malko. Mâna dreaptă a uriaşului bărbos înţepenise pe mânerul macetei.

Kim Maclean avea peste un metru nouăzeci şi părea să cântărească o sută douăzeci de kilograme. O barbă blondă şi pătrată accentua duritatea trăsăturilor, iar părul ar fi făcut bucuria unui hippie: chica blondă şi încurcată îi acoperea complet ceafa. Gol până la brâu, purta un jeans ponosit şi zdrenţuit şi pantofi de tenis.

Malko îşi ascunse surprinderea. Imediat ce se recomandase drept funcţionar al Departamentului de stat, Kim Maclean îl considerase apriori un duşman. Tocmai se pregătea să construiască o colibă, la mică distanţă de sat.

Cei doi mormoni îşi exersau cunoştinţele de samoiană cu şeful satului. Malko nu se dumirea din ce motiv fusese primit atât de rece, aproape cu ostilitate.

— Am venit să vă văd, domnule Maclean, spuse el. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Kim lăsă jos maceta sprijinindu-şi mâinile de coapse.

— Pentru ce anume?

Malko nu avea nici un interes să ascundă motivul misiunii sale. Peace Corps era totuşi un organism agreat de Casa Albă.

— Fac o anchetă asupra morţii unui bărbat pe care l-aţi întâlnit la Suva, explică el, Thomas Rose. Se pare că a fost asasinat şi cred că…

Americanul nu-l lăsă să-şi termine fraza. Cu pumnii strânşi, se

apropie de Malko.

— Copoi împuţit şi capitalist, valea, că-ţi crăp capul!

Ca pentru a-şi întări intenţiile, strivi cu gheata un miriapod. Nu juca teatru. Buzele îi fremătau de furie şi încheieturile i se albiseră. Malko făcu un pas înapoi. Nu avea chef să se ia de gât cu un asemenea uriaş.

— Nu sunt poliţist. Am venit ca să evit să fiţi convocat oficial, spuse el rece, accentuând cuvântul „oficial”.

Americanul izbucni într-un râs veninos.

— Aşa, deci! Sunteţi unul dintre ticăloşii aceia de la CIA, nu? În timp ce alţii crapă de foame, voi cu ticăloşiile voastre vreţi să dominaţi lumea.

Izbucnirile lui adunară tot satul. Din ce în ce mai uimit, Malko încercă să-l calmeze.

— Nu e atât de simplu şi nu vreau să discut în contradictoriu cu dumneavoastră.

Celălalt însă îşi luase avânt. Îndreptă spre Malko un deget gros cât un picior de scaun:

— Nu mai calc în viaţa mea în Kansas, răcni el. Niciodată, auziţi? America e o ţară putredă care nu se gândeşte decât la război, ceea ce m-a dezgustat încă de când eram acolo. Din acest motiv m-am angajat în Peace Corps.

În orice caz, nici o asemenea organizaţie nu reuşise să-i schimbe deprinderile... Kim era dispus să-l strângă pe Malko de gât, în numele păcii universale... Atitudinea lui era totuşi stranie, dându-i lui Malko de gândit. El care se aştepta să dea peste un paşnic săpător de latrine...

— De ce urâţi atât de tare această ţară? îl luă el cu binişorul.

După o secundă de ezitare, tânărul american spuse pe Un ton amar:

— Când eram puşti, mi-am dorit să devin medic, dar n-am reuşit să trec de primul an, cu toate că am spălat maşini noaptea. Dacă s-ar fi cheltuit mai puţine parale pentru înarmare, studiile ar fi fost gratuite...

Malko simţi că discuţia se îndreaptă spre o direcţie nedorită. Trebuia să scoată cu orice preţ de la Kim Maclean tot ceea ce acesta ştia despre moartea lui Thomas Rose.

Se aşeză pe un maldăr de lemne şi spuse surâzând:

— Vă înţeleg, dar nu toţi cei de la CIA sunt nişte asasini. Thomas Rose era un om de treabă. Aş vrea să ştiu de ce a fost ucis.

Trăsăturile lui Kim se înnegurară. Cu vârful macetei smulgea mici tufe de iarbă. Muşchii enormi îi jucau pe sub pielea bronzată.

— L-am întâlnit la Suva de trei ori, mărturisi el în silă şi n-am ştiut că a murit…

Ocolea privirea lui Malko şi acesta înţelese imediat că minţea.

— Nu vă amintiţi de ceva care m-ar putea ajuta? insistă el.

Kim, înfipse lama macetei, într-o scorbură. Tăişul rămase înţepenit.

— V-am spus că nu ştiu nimic, scuipă el cuvintele. Lăsaţi-mă în pace cu povestea asta.

Ochii aurii ai fui Malko băteau spre verde. Iubitorul de pace îl călca pe nervi.

— În orice caz, spuse el liniştit, Lena Mar ştia ceva, căci a fost ucisă înainte să apuce să stea de vorbă cu mine.

— Lena Mar, repetă bărbosul pe un ton scăzut. A…

Ochii albaştri se înceţoşaseră. Coborî privirea şi nu mai termină fraza.

O pasăre a paradisului violetă zbură pe lângă ei.

Brusc, Malko avu impresia că se prăbuşeşte cerul peste el. Bărbosul sărise asupra lui şi degetele enorme îl strânseră de gât. Kim Maclean îl ridică fără efort de la pământ şi îl izbi brutal de un copac.

— Ascultă-mă bine, ticălosule, mormăi el, cu buzele la câţiva centimetri de faţa lui Malko. Dacă mai pomeneşti încă o dată de povestea asta, îţi strivesc ţeasta pe un furnicar. Ai s-o ştergi cât poţi de repede şi le vei spune alor tăi că am să-i împuşc dacă vin să mă bată la cap…

Iubirea de pace dusă până la o asemenea limită era ceva înălţător. Din ochii lui Malko ţâşniră lacrimi mari. Scoase un sunet gâtuit şi bărbosul, cu un aer dezgustat, îi dădu drumul şi se îndepărtă balansând maceta într-un mod care l-ar fi pus pe fugă şi pe King-Kong…

Malko îşi masă gâtul care îl durea şi încercă să-şi recapete cumpătul. Dialectica aplicată de Kim era cam brutală. Se întoarse încet spre mijlocul satului, căutând un mod de a ieşi din impas. Ce rol juca Kim Maclean? Nu-l putea interoga în mod serios decât dacă îl făcea să plece din Samoa de vest.

Absorbit de gânduri, aproape că se izbi de Robert Blake. Tânărul mormon avea o atitudine exaltată.

— Şeful satului a decisă să sărbătorească venirea

dumneavoastră, îl anunţă el. Vor fi dansuri şi o masă deosebită. După aceea, vom petrece noaptea aici. Prietenul dumneavoastră s-a bucurat de revedere?

— A fost încântat, îl asigură Malko.

Dacă s-ar mai fi bucurat mult, l-ar fi strâns de gât…

*

* *

Robert Blake, fără să renunţe la cravată, se dezlănţuise într-un dans pe loc între două samoiene uriaşe, care îl făcuseră afiş. Înfăşurate doar într-o bucată de pânză, cu bustul gol, se frecau cu încrâncenare de tânărul misionar. Cu fiecare atingere, îşi mai lua zborul un an întreg de iertare a păcatelor. Excitaţi de bere, samoienii râdeau în hohote, amuzându-se în mod special să-i corupă pe mormoni.

Cu degetele pline de grăsime, Malko părea că participă la veselia generală. Oaia fusese mâncată cu mâna şi udată bine cu bere la cutie. Festinul avea loc pe un tăpşan lângă casa şefului. Trei samoieni care băteau în nişte tivgi goale, asigurau fondul muzical. Din loc în loc erau aprinse torţe, înfipte direct în pământ, împrăştiind luciri scurte şt tremurătoare.

Aşezat mai departe, Kim Maclean, tot încruntat, mânca fără să schimbe o vorbă cu nimeni. Din când în când îi arunca priviri furioase lui Malko; îi refuzase pe samoienii care îl invitaseră să danseze. Evoluţiile lor aduceau cu baletul, cu dansurile populare, cu tangoul…

Deodată, o tânără cu părul creţ se ghemui în faţa lui Malko, surâzându-i. Nu avea mai mult de douăzeci de ani şi trăsăturile ei lipsite de fineţe aveau totuşi un dram de frumuseţe. În locul pânzei tradiţionale purta un soi de tunică din plasă de pescar, ceea ce dădea trupului ei un aer încărcat de erotism. Sfârcurile maronii îi ieşeau prin ochiurile plasei şi blăniţa de pe pântec, puţin mai închisă la culoare, îl făcură pe Oliver Jones să holbeze ochii. Cu o voce sugrumată, acesta îi şopti lui Malko:

— Vrea să danseze cu dumneavoastră.

Sfinţenia obişnuită îi pierise din glas. Samoiana îl târî pe pista de pământ bătătorit. Strigă o altă fată şi împreună îl prinseră la mijloc pe Malko. Dacă n-ar fi existat mirosul, totul ar fi fost agreabil.

Cu o lipsa de pudoare fermecătoare, samoiana se freca de Malko, hohotind de râs. Oliver Jones se lăsă şi el antrenat pe pistă. Sărbătoarea era la apogeu.

Brusc, Malko nu-l mai văzu pe Kim Maclean. Abandonă dansatoarele şi se îndepărtă discret, ca mânat de o nevoie presantă.

Din cauza întunericului îi trebuiră aproape zece minute ca să dea de coliba lui Kim. Pe verandă ardea o lampă cu acetilenă. Malko se opri în spatele unui copac şi aşteptă. Kim se plimba prin casă ca un leu în cuşcă. Ieşi în prag şi ciuli urechea. Malko îşi ţinu răsuflarea. Imediat, Kim stinse lampa. Clarul de lună îl ajută pe Malko să-i vadă silueta înaltă pierzându-se printre copaci.

După o scurtă ezitare, o luă pe urme lui. Nu avea un motiv special, dar era intrigat de atitudinea americanului. Rumoarea petrecerii acoperea zgomotul paşilor lui neîndemânatici. Kim dădea ocol satului. Coti spre cascadă, înfundându-se în junglă. Imediat, Malko îl pierdu din vedere în dreptul unui baobab. Ezitând, îşi continuă mersul. Când dădu la o parte o ferigă înaltă de trei metri, auzi o voce sarcastică şi tresări:

— V-aţi rătăcit?

Mai întâi nu distinse silueta lui Kim, ascunsă de vegetaţie, apoi razele lunii jucară pe un obiect strălucitor. Se auzi un zgomot sec de chiulasă de armă şi vocea plină de ură a lui Kim:

— Nu v-am spus să mă lăsaţi în pace?

Capitolul XI

Malko crezu că avea să tragă.

Kim Maclean era nebun. Cu toate acestea, dacă l-ar fi împuşcat, zgomotul s-ar fi auzit până în sat. Ca şi când i-ar fi ghicit gândurile, americanul îi ordonă lui Malko:

— Luaţi-o spre cascadă. Fără prostii, pentru că sunt în spatele dumneavoastră.

Bine gândit. Odată ajunşi acolo, o lovitură cu patul armei şi apa clocotitoare l-ar fi înghiţit... încă un accident în povestea cu Thomas Rose, deoarece autopsia nu se practica în Samoa de vest...

Încet, Malko se dădu înapoi în direcţia opusă. Singura lui şansă era să stea aproape de sat. Kim mormăi în întuneric:

— Nu pe acolo, dacă nu vreţi să vă pocesc mutra cu patul pistolului şi să vă târăsc până la un furnicar...

Se părea că avea o slăbiciune pentru furnici. Malko se puse încet în mişcare. Zgomotele petrecerii i-ar fi acoperit strigătele, celălalt având timp berechet să-l lichideze. Ceea ce îl agasa cel mai tare pe Malko era faptul că nu înţelegea atitudinea americanului. Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că s-ar fi putut alia cu asasinii lui Thomas Rose. Kim se apropie de Malko. Când ajunse în lumină, acesta zări ţeava lungă a unei carabine pe care Kim o ţinea pe braţ...

— Dumneavoastră l-aţi ucis pe Thomas Rose? întrebă Malko.

— Gura, mergi înainte.

Kim ridică ameninţător carabina.

În aceeaşi clipă, crengile foşniră şi se auziră şuşoteli. Din vegetaţie apărură două siluete, punând o oarecare distanţă între cei doi. Din cauza luminii slabe, lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca să-l recunoască pe Robert Blake, tânărul misionar şi pe fata îmbrăcată în plasa de pescar!

La vederea lui Malko, tânărul mormon păru extrem de surprins. Dacă ar fi dat nas în nas cu Creatorul şi n-ar fi fost mai încurcat. Mai mare ruşine, nu mai avea nici cravată. Fata chicoti veselă.

— Eu... eu... zise mormonul.

Culmea dezolării. Triumful cărnii asupra spiritului. Malko se hotărî să facă două fapte bune odată. Surâzând graţios o luă pe samoiană de mână şi i se adresă mormonului.

— Sunteţi foarte amabil că aţi adus-o până aici, spuse el, îndreptându-se cu ea spre potecă. Kim n-ar fi îndrăznit să tragă în el în faţa misionarului şi a samoienei.

Efectiv, acesta nu reacţionă. Revenindu-şi din surpriză, Robert Blake îşi drese glasul şi încercând să-şi păstreze sângele rece, întrebă:

— Vânaţi?

— Mda… răspunse Kim, cu un aer absent.

Le întoarse spatele şi dispăru în întuneric, lăsându-l pe mormon aiurit şi confuz. Dacă incidentul ajungea la urechile reverendului Barnes, ar fi fost dezonorat. Uşurarea de a fi evitat păcatul cărnii era totuşi umbrită de regrete vinovate.

La Salt Lake City nu erau fete îmbrăcate în plasă de pescar…

Malko se lăsă condus de samoiană, care îl duse până la o colibă şi îi făcu semn să intre. Cele două panouri erau deja coborâte şi două cupluri dormeau în hamace. Fără cea mai mică jenă, ea îşi scoase straniul veşmânt, se întinse pe cel de al treilea hamac şi îi surâse lui Malko.

Corpul plin şi sănătos, coapsele late, imaginea etalon a samoienelor, desfrânate şi fără complexe. Malko se dezbrăcă, în întuneric se auzi o trosnitură. Ridicată într-un cot, una dintre fete îl privea cu interes. Încă o familie în care mormonii nu se impuseseră. Considerându-l probabil nu prea curtenitor, samoiana care îl adusese pe Malko, se sculă şi se apropie de el. Îşi frecă faţa de a lui fără să-l sărute, apoi îl apucă cu ambele mâini şi îl făcu să o penetreze.

Cu capul dat pe spate, gâfâi şi strigă, apoi izbucni în râs, reuşind să-i trezească pe ceilalţi, care priviră ca la teatru, făcând comentarii vesele asupra performanţelor lui Malko.

Samoiana, căreia nu-i ştia numele, scotoci într-un colţ şi îi aduse o cutie cu bere, pe care o deschise cu o lovitură de macetă.

Malko bău cu aviditate. Câteva minute mai devreme era aproape mort. Kim Maclean nu ar fi atacat niciodată o familie samoiană şi astfel era în siguranţă.

Prin gesturi, samoiana îi oferi hamacul încă liber, apoi, după ce termină berea, se lungi pe podea.

*

* *

Coliba lui Kim era pustie, cu toate că soarele nu răsărise decât de zece minute. Luciri violete pluteau încă printre nelipsiţii nori.

Malko inspectă rapid interiorul. Dispăruse şi carabina. Se întrebă dacă americanul se trezea de obicei devreme. După incidentul din ajun, şansele ca el să dispară crescuseră.

Întorcându-se spre mijlocul satului, se ciocni de Oliver Franck. Tânărul misionar îşi pusese deja cravata.

— L-aţi văzut pe Kim Maclean? întrebă Malko.

— Desigur. A plecat adineauri pe jos în direcţia aceea.

Fără să bănuiască nimic, misionarul îi arătă cărarea pe care parcaseră Toyota. Brusc, se auzi un zgomot de motor dinspre drum şi Malko înţelese imediat ce se petrecea.

— E Kim! Fuge cu Toyota.

Oliver Franck îl privi de parcă înnebunise subit.

— Kim? De ce? Unde se duce?

Malko o luase deja la fugă pe cărare. Zări printre copaci o pată albastră şi înjură. Încremenit de uimire, misionarul îl ajunse din urmă.

Avea lacrimi în ochi.

— Dumnezeule! ce-am să-i spun reverendului Barnes? Era cea mai bună maşină a Misiunii.

— O veţi recupera, afirmă Malko. Mai e vreun vehicul prin împrejurimi?

— Cred că cei din sat au un jeep vechi, dar, Dumnezeule, de ce a făcut asta?

— Pentru că a vrut să mă asasineze aseară, îl întrerupse Malko. Duceţi-vă după jeep, dacă vreţi Toyota înapoi.

Oliver Franck se îndepărtă făcându-şi semnul crucii. Era prea mult.

După douăzeci de minute, Malko şi cei doi mormoni călătoreau în ceea ce odată fusese un jeep. Nu mai rămăseseră din el decât roţile şi motorul. Caroseria ruginită fusese înlocuită printr-o construcţie rudimentară din lemn. Între două hârtoape, misionarii îi aruncau lui Malko priviri pline de nelinişte. Povestea îi depăşea. Malko încercă în van să afle ceva interesant despre Maclean. De când venise pe insulă, americanul se comportase normal. Când veni vorba despre tentativa de omor din ajun, tăcerea deveni apăsătoare. Cei doi mureau de curiozitate să afle cine era de fapt, aşa că deschise el discuţia:

— Lucrez pentru CIA, le spuse el mormonilor intrigaţi. Kim

Maclean este amestecat în ceva foarte serios. Mai mult nu vă pot spune.

Cei doi coborâră pudic privirile, ca şi când ar fi pomenit de ceva necurat. Violenţa era ceva interzis de catehismul mormon. Malko se concentră asupra drumului. Numai condus nu se numea ce făcea eh vehiculul nu avea frâne şi nici arcuri, iar drumul era desfundat. Toyota nu se zărea. În ciuda puterii motorului, nu putea rula mai repede, din cauza stării proaste a drumului.

Jeepul intră într-un sat. Mai multe femei stăteau pe vine la marginea drumului. Malko opri şi unul dintre mormoni le întrebă ceva în samoiană. Văzuseră Toyota.

— A trecut acum mai puţin de cinci minute. Era singur.

— Acesta este singurul drum?

— Da.

În urletul pistoanelor suprasolicitate, maşina se puse în mişcare.

*
* *
*
* *

Toyota albastră se împotmolise în ierburile înalte ale unui şanţ. Robert Blake gemu îngrozit. Malko alerga deja spre vehicul. Portiera din stânga era deschisă. Maşina nu capotase, fusese doar oprită cu brutalitate. Cheia era în contact. Malko reuşi să o pornească uşor. În rezervor mai erau vreo douăzeci şi cinci de litri de benzină.

Americanul se oprise, deci, de bună voie.

Cei doi mormoni dădeau ocol maşinii, de parcă era o apariţie divină, scoţând chiote de bucurie. Problema lor se rezolvase, în timp ce a lui Malko de-abia începea.

— Unde s-ar fi putut duce Maclean pe jos? întrebă el.

Cei doi se uitară în jur. Erau în plină junglă, la picioarele unei coline înalte şi acoperite de vegetaţie.

Robert Blake clătină din cap.

— Nu înţeleg. De aici nu coboară nici un drum spre Apia, doar unul care duce la mormântul lui Robert Stevenson, scriitorul, undeva în dreapta. Îi arătă lui Malko, la câţiva metri, o deschidere în perdeaua de verdeaţă.

Malko nu mai şovăi. Kim Maclean nu putea fi decât acolo.

— Aşteptaţi-mă aici, le ordonă el. Cred că e nebun şi mai e şi înarmat. Dacă nu mă întorc în două ore, duceţi-vă după ajutor la

Misiune.

Cel puţin ar fi avut o înmormântare creştinească…

Se pierdu pe cărare, în timp ce mormonii, încremeniţi de uimire, continuau să-şi privească plini de adoraţie Toyota. Nu avuseseră niciodată o părere strălucită despre Peace Corps, dar nici aşa…

La început, Malko înaintă uşor. Adăpostit de verdeaţă, nu suferea de căldură.

Cărarea urca pieptiş, pe o parte a colinei. Nu se auzea decât zumzetul insectelor. Malko se opri o secundă şi ascultă. Chiar dacă americanul nu avea un avans considerabil, se mişca fără zgomot, obişnuit cu jungla. Malko alungă gândul că poate mai sus îl aştepta o puşcă încărcată, cu glonţul care l-ar fi putut ucide, pe ţeavă.

Sudoarea începu să-i curgă pe ochi şi îşi scoase cămaşa. Cărarea era când orizontală, când urca brusc şi Malko era nevoit să se agaţe de rădăcini ca să poată înainta.

Inima îi bătea nebuneşte şi începuse să vadă muşte luminoase în faţa ochilor. Uşor, uşor, îl cuprindea oboseala. Când fu nevoit să străbată un spaţiu deschis simţi că îi vine să urle din cauza arsurii puternice a soarelui. Razele erau parcă din plumb topit. Aerul cald şi umed îl sufoca. Alunecă şi se rostogoli pe pantă, reuşind să se agaţe totuşi de o ramură şi recăpătându-şi suflul.

În ciuda zumzetului puternic din urechi şi a faptului că nu putea respira, nu se opri, pentru că ştia că n-ar mai fi fost în stare să se urnească. Cursa solitară, căldura infernală, jungla ostilă şi urcuşul epuizant, deveniseră brusc o probă aproape de netrecut.

Cu cât se apropia mai mult de vârful colinei, vegetaţia se rărea. Pe anumite porţiuni fu nevoit să înainteze în patru labe, ca un animal, din cauza pantei abrupte. Vechile răni îl săgetau, ochii şi buzele îl ardeau şi în creier nu mai avea decât un gând: să se caţere.

Un fluture mare şi violet zbură pe deasupra lui. După ce se şterse la ochi, se descotorosi de cămaşă.

Se prăbuşi la poalele unui copac pipernicit. Cărarea făcea un cot şi se zărea panorama insulei. Jungla înverzită se întindea până în zare, continuată de rodie cenuşii şi de spuma Pacificului. O frumuseţe de nedescris. Întins pe spate, Malko simţea cum îi bătea inima să-i spargă pieptul. Se, gândi cu amărăciune la nenumăratele elicoptere pe care le avea CIA, dar se afla la

capătul lumii, în jungla din Samoa de vest, singura republică independentă din Pacificul de sud…

Porni din nou la drum, expirând zgomotos la fiecare pas, pentru a-şi goli plămânii de aerul arzător. Ajunse în dreptul cotului şi dădu cu ochii de un spaţiu deschis. Respiraţia i se opri.

Kim Maclean era la cincizeci de metri deasupra lui, agăţat pe panta abruptă ca un păianjen, cu un rucsac în spate şi cu carabina în bandulieră. Înainta la fel de încet ca Malko. Brusc, piciorul îi alunecă şi căzu pe o parte, zărindu-l astfel pe Malko. Kim strigă o înjurătură.

*

* *

Kim Maclean urcase colina de zece ori, dar fără să se grăbească şi cu mâinile goale. Curelele sacului i se înfipseseră în carne şi fără forţa lui excepţională ar fi clacat. Barba îi era plină de sudoare, gura plină de praf, dar înainta spre vârf, spre mormântul lui Robert Stevenson, primul alb care descoperise Samoa de vest cu două secole înainte. Din cauza oboselii uitase complet de Malko, dar căzătura îl făcu să-şi aducă aminte.

Întins pe spate, Kim reuşi cu greu să scoată cureaua carabinei de pe umăr. Metalul ardea atât de tare, încât fu nevoit să încerce de două ori până când reuşi să pună în lăcaşul lui încărcătorul. Sprijini patul în pământ, ca să încarce arma cu o singură mână.

Un glonţ intră pe ţeavă. Kim surâse veninos. De la distanţa unde se afla, era o joacă de copil să nimerească o persoană nemişcată.

Ridicându-se într-un cot, îl ochi pe Malko şi înjură de furie. Cătarea executa un dans ironic: îi tremurau mâinile. Ar fi trebuit să se oprească cel puţin un sfert de oră: încercă să ţintească dar prin faţa ochilor îi jucau puncte luminoase, vibraţiile aerului prea cald.

Mormăind de furie, Kim renunţă să mai ochească, lipi carabina de şold, cu ţeava îndreptată spre Malko şi apăsă pe trăgaci de opt ori la rând. Prin sudoarea care îi invadase ochii, văzu cum praful sărea undeva departe. Spera ca măcar unul dintre gloanţe să-l atingă pe Malko. Reculul scurt al armei în coapsă îl umplea de bucurie. Ce i-ar mai fi plăcut să-i zdrobească ţeasta copoiului cu patul armei!

În plin soare, temperatura depăşea 50°. Kim simţi brusc cum i se face îngrozitor de sete. Nu avea nici măcar o ploscă. Praful îi usca gura. Trebuia să plece mai departe.

În momentul în care Kim se întorcea pe burtă, îl văzu pe Malko mişcându-se. O pornise şi el la drum, urmând depresiunea care îl proteja parţial de bătaia armei. Kim vru să înjure, dar nici un sunet nu-i ieşi de pe buze. Numai ideea că trebuia să mai stea trei minute nemişcat, îl îngrozea. Ţinând arma descărcată în mână, începu din nou să urce. Odată ajuns în vârf, avea să-şi ucidă adversarul cu uşurinţă.

*

* *

Lui Malko nici măcar nu-i mai era frică. Nu mai vedea decât pâlcul de verdeaţă din vârful colinei. Acolo avea să dea de umbră.

Încercând să se facă una cu pământul, aşteptă glonţul care urma să-l ucidă. Nu mai avea nici puterea să se lase pe spate, la adăpostul copacilor. Se auzi o serie de pocnete seci. De două ori praful se ridică la un metru de capul lui, apoi se aşternu tăcerea.. Nici măcar nu fusese rănit.

Malko înţelese că şi Kim era la fel de epuizat ca el. Îl văzu reluându-şi urcuşul, fără să se mai ocupe de el şi făcu la fel. Avea impresia, că se afla pe o planetă necunoscută, pe care corpul îi cântărea cinci sute de kilograme.

Începuse şi el urcuşul, dar cel puţin nu avea carabină şi nici rucsac.

Nu-şi dădu seama când urcase ultimii metri. Nu se mai gândea la Kim Maclean, numărându-şi ridicolele salturi înainte. La fiecare zece metri era obligat să se oprească pentru a-şi reveni. Săgeţi dureroase îi chinuiau plămânii, ficatul şi inima.

De douăzeci de ori fu tentat să renunţe, să se rostogolească până jos, dar generaţiile de seniori care îl precedaseră îi lăsaseră moştenire o energie neîmblânzită, care ieşea la iveală în clipe de restrişte. Pas cu pas, continua drumul spre vârful colinei, spre secretul lui Kim Maclean.

Kim plângea de epuizare când apucă o liană ca să se caţere pe micul promontoriu. Aruncă în faţă carabina ca să-şi poată folosi ambele mâini. Prospeţimea ierbii grase îl făcu să mormăie de fericire şi să se rostogolească plin de voluptate, închizând ochii şi încercând să-şi recapete suflul.

Monumentul de piatră semnalând mormântul lui Robert Stevenson, se înălţa la doi metri de el. Locul era de o frumuseţe incredibilă: domina întreaga insulă. Scriitorul ceruse să fie înmormântat în locul lui preferat de plimbare. Kim era însă

departe de acea frumuseţe. Se îndreptă în patru labe spre mormânt, ieşind în plin soare. Contactul razelor cu ceafa care îl durea era un supliciu, dar curând mâinile i se prinseră de piatra cenuşie.

Lui Malko nu-i mai rămăseseră de parcurs decât cincisprezece metri, un spaţiu de pământ friabil, aproape perpendicular, în care mâinile i se înfundau până la încheieturi. Tot corpul îl durea.

Kim dispăruse pe promontoriu de mai bine de cinci minute.

Brusc, silueta americanului apăru din tufişul de pe culme. Îl privi pe Malko, strigă ceva, apoi dispăru. Malko nu era protejat de nimic şi chiar dacă era epuizat şi nu mai putea ochi, Kim nu-l putea rata cu o asemenea armă automată. Fatalist, Malko nu vru să se gândească la moarte. Dacă avea să sfârşească pe coasta colinei, undeva la capătul lumii, cu atât mai rău. Împinsă la extrem, epuizarea suprimă instinctul de conservare.

Nu se auzi însă nici un foc de armă.

Malko îşi continua urcuşul disperat. Îi trebuiră încă cinci minute ca să ajungă la o suprafaţă orizontală şi cu iarbă, unde rămase nemişcat, nepăsător la riscurile pe care şi te asuma.

Toropeala care îl cuprinsese fu împrăştiată de un miriapod care i se căţărase pe umărul gol. Malko tresări, făcând insecta să cadă şi privi în jur.

Spaţiul gol din jurul mormântului lui Stevenson era pustiu. Kim dispăruse. Se apropie în patru labe de monument: partea de sus a pietrei fusese deplasată şi era încă deschisă, de parcă cineva profanase cripta. Reuşi să se ridice şi se agăţă de piatra cenuşie şi aspră.

Carabina lui Kim zăcea pe pământ, cu ţeava îndoită. Probabil că americanul se folosise de ea ca să desprindă capacul de piatră. Acesta era motivul pentru care nu trăsese în Malko. Acesta inspectă cavitatea: înăuntru se zărea sicriul de lemn tare al scriitorului, dar altceva nimic. Kim ascunsese ceva acolo şi îl luase înapoi.

Malko era prea obosit ca să se întrebe despre ce era vorba. Se târî la umbră şi se întinse pe spate. Ca să uite de sete, încercă să mestece iarba care se dovedi amară. Kim coborâse pe versantul celălalt al colinei, mult mai împădurit. Malko se simţea incapabil să-l urmărească. Fără să-şi dea seama, îşi pierdu cunoştinţa.

*

* *

Cătuşele îl împiedicau pe Malko să amortizeze hurducăturile.

Bancheta de lemn a dubei poliţiei, un amărât de Dodge 4x4, îi strivea rinichii. Autorităţile din Samoa de vest nu pierduseră vremea pentru a pune în aplicare ordinul de expulzare. Nu trecuseră mai mult de şase ore din momentul în care misionarii mormoni îl descoperiseră fără suflare în apropierea mormântului lui Stevenson şi venirea poliţiei. Fusese nevoit să înfrunte isteria funcţionarului samoian, cel care îi semnase ordinul de expulzare. Neliniştit de starea lui psihică, mormonul anunţase spitalul din Apia…

În faţa consternării reverendului Barnes, Malko făcuse totul pentru a-i degreva pe mormoni de responsabilitate. În ceea ce îi privea pe samoieni, îşi dădu cuvântul de onoare că gazda sa nu avea habar despre situaţia lui în neregulă.

— Un spion nu are onoare, spuse sec şi tranşant samoianul, înainte de a-l împinge în dubă.

Malko era fericit că nu fusese trimis la închisoarea din Apia.

Nu opusese rezistenţă. La ce bun să agraveze situaţia? Probabil că sergentul Tutuila fusese împuşcat sau trimis în junglă, pentru că Malko nu fusese confruntat cu el.

De altfel, era atât de epuizat de ascensiune, că acele ultime avataruri nu-l prea impresionaseră. Întoarcerea la Misiune cu Toyota fusese un supliciu din cauza căldurii şi a hârtoapelor care îi torturau muşchii dureroşi. Din fericire, o aversă tropicală îl udase până la piele pe Malko, care se lăsase în voia ei, căutând să absoarbă răcoarea.

Duba se mişca îngrozitor de încet. Malko avusese timp să numere toate bisericile, dar gândul îi zbura fără încetare la vârful colinei unde se odihnea Robert Stevenson. Ce ascunsese Maclean în mormânt şi de ce se purtase atât de bizar şi de ostil? Numai un concurs fericit de împrejurări îi salvase viaţa lui Malko.

Această nouă enigmă se adăuga misterelor din Vita Levu… Care era motivul pentru care hinduşii pacifişti declanşaseră acel şir de crime?

Atâtea întrebări fără răspuns… Kim Maclean se ascundea în junglă. Ca să-l găsească în mod oficial ar fi durat luni de zile… Putea rezista la nesfârşit, protejat de neutralitatea binevoitoare a autorităţilor samoiene.

Malko ridică privirea. Ajunseseră la aeroport. Aparatul DC-3 era acolo.

Cei doi militari, înarmaţi cu două carabine Springfield, îl însoţiră pe Malko până la clădirea din tablă ondulată, dar nu-i

scoaseră cătuşele. Avu loc un lung dialog cu responsabilul „aeroportului”. Alţi patru albi aşteptau şi ei. Îl priviră pe Malko plini de curiozitate. Cătuşele şi aerul istovit, nu prea inspirau încredere…

Se uită la ceas. Era abia ora patru, iar avionul pleca la şase şi jumătate. Încă nouăzeci de minute de suferinţă…

Brusc, poliţistul în civil de la biroul de paşapoarte se îndreptă spre el şi le spuse ceva în samoiană paznicilor. Unul dintre ei scoase cheia de la cătuşe şi îl eliberă pe Malko.

— Plecăm imediat, îl anunţă civilul. Vă îmbarcaţi…

— Aţi devansat ora de plecare doar pentru mine? întrebă Malko. Ce atenţie delicată…

Celălalt nu pricepu ironia.

— Oh! nu pentru dumneavoastră, zise el. Ci pentru că toţi pasagerii de pe listă au sosit. Nu are rost să mai aşteptăm…

Era pentru prima oară că Malko vedea un avion de linie care decola cu o oră înainte. În general, se întâmpla invers… Nu se lăsă însă rugat. Într-o jumătate de oră avea să ajungă la Pago-Pago.

În momentul în care urcă în avion, poliţistul îi întinse un document: un document de expulzare permanentă. Nu avea voie să se mai întoarcă niciodată în Samoa de vest.

Nu simţi regretul decât în momentul când survolă insula la joasă altitudine. Peisajul era superb şi înţelegea de ce Robert Stevenson alesese să-şi petreacă viaţa aici, cu două sute de ani mai devreme. Pe vremea aceea nu se inventase Peace Corps…

Ancheta lui Malko era departe de a se fi sfârşit. Încă nu aflase nimic despre motivul pentru care fusese ucis Thomas Rose.

Nu consideră util să-i informeze pe ceilalţi pasageri despre adevărata lui identitate. L-ar fi considerat o adevărată canalie… O adevărată ruşine pentru rasa albă pe această insulă paradisiacă.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, rada portului Pago-Pago apăru sub aripile avionului DC-3.

Aplecându-se spre hublou, văzu Dodge-ul auriu al lui David Radcliff rulând în întâmpinarea avionului, la fel cum se întâmplase cu cincisprezece zile înainte.

Coborî primul şi avu o surpriză extrem de plăcută. Şeful CIA în Pago-Pago era încadrat de două siluete masive: Chris Jones şi Milton Brabeck, „gorilele” sale favorite, care îl însoţiseră în nenumărate misiuni. Nu erau prea rafinaţi, dar se pricepeau de

minune să tragă. Prezenţa lor era dovada că CIA începuse să se impacienteze. Divizia planuri admitea orice, în afara eşecului…

Chiar Jones înaintă spre el, oferindu-i o strângere de mână care ar fi făcut mici fărâmiţe şi o piatră.

— Aşa deci, aţi fost printre sălbatici?

Trebuie spus că el considera sălbăticie tot ce depăşea graniţele statului Kansas, dar în acest caz nu se înşela prea tare.

Capitolul XII

— Nu a lipsit mult ca samoienii să ne declare război din cauza dumneavoastră. Teancul de telegrame de pe biroul meu e cât un munte, zise David Radcliff perfid.

— Măcar pe ăsta l-am câştiga, remarcă Chris Jones, căruia Vietnamul încă îi mai stătea în gât.

Malko le povesti ce păţise cu Kim Maclean. Şeful CIA în Pago-Pago nu-şi credea urechilor.

— Bine dar Maclean ăsta e un tip complet inofensiv, protestă el. Cât a stat aici, mi-a ţinut discursuri despre pace şi despre viaţa sănătoasă din insule.

— Ei bine şi mie mi-a propus o moarte sănătoasă… Şi nu părea atât de ataşat ideii de pace, cel puţin în ceea ce îi privea pe alţii.

Fatalist, americanul ridică din umeri:

— Încă un ţicnit idealist. Peste trei luni va veni să-mi ceară plângând un bilet pentru Kansas. Totdeauna se întâmplă la fel…

Malko nu era atât de sigur… începea să capete o idee diferită despre afacerea Thomas Rose, după ce fusese expediat din Samoa de vest. Ceva îl sâcâia mai tare decât orice: cine anunţase îmbarcarea lui pe *Tofua?*

Încheieturile încă îl mai dureau şi se simţea epuizat. Holul de la Intercontinental îi dădu fiori. Gorilele contemplară barul hawaian cu neîncredere.

— Servesc şi whisky pe aici?

— Liniştiţi-vă, spuse Malko, au un J & B excelent, pe care nu l-a preparat vrăjitorul tribului.

— Ce avem de făcut? întrebă Milton Brabeck.

— Eu aş vrea să dorm, spuse Malko. În caz contrar veţi fi obligaţi să mă purtaţi pe braţe. Dacă nu aveţi ceva mai bun de făcut, gresaţi-vă armele sau faceţi turul insulei. Dacă vă întâlniţi cu coreeni, nu săriţi pe ei. Sunt sud-coreeni…

— Cum putem deosebi un sud coreean de unul din nord? întrebă fin Chris Jones.

— Nord coreeni te înjunghie pe la spate, zise Milion.

După acest schimb de păreri de un înalt nivel intelectual, Malko îi părăsi ducându-se în cameră. Înainte de a pleca spre

Fidji trebuia să-şi cumpere câteva cămăşi. Din fericire, înainte de a pleca spre Samoa de vest, lăsase cea mai mare parte a bagajelor în Pago-Pago, altfel ar fi fost nevoit să iasă la plimbare în cămaşă hawaiană.

Culmea dezolării.

Adormi înainte de a atinge patul.

*

* *

Chris Jones pufni în râs la vederea poliţistului cu fustă roşie cu franjuri, lungă până la jumătatea pulpelor, ocupat cu ştampilarea paşapoartelor şi afişând o seriozitate imperturbabilă.

— Grecii se îmbrăcau tot aşa, acum două mii de ani, remarcă inteligent Malko şi nu erau nişte sălbatici.

— Sigur, zise gorila, dar grecii nu erau negri ca tăciunele. În ţinutul ăsta nu e prea indicat să bei apă de la robinet…

— Nici nu sunt robinete, remarcă Milton pe un ton scăzut.

Avionul Companiei Panam se oprise lângă un DC-8 al Companiei UTA, care venea din direcţia Noumea şi Europa. Un şir lung de turişti privea cu uimire la fidjienii în fuste.

Malko şi gorilele lui nu aveau timp de pierdut. Avionul spre Suva pleca într-o jumătate de oră. Nandi era doar o placă turnantă pentru zborurile internaţionale. De altfel, nimeni nu ştia de ce aeroportul şi capitala erau despărţite unul de altul de întreaga insulă. Misterele colonizării…

O oră mai târziu, Dan Lohan îl primi pe Malko în micul aeroport din Suva, situat pe culmea insulei. Îi privi cu suspiciune pe cei doi. Cu costumele lor din material sintetic şi cu ochii de un albastru metalic, parcă ar fi avut o plăcuţă pe care scria „copoi” şi nu puteau trece neobservaţi. Malko îi prezentă drept „colaboratori”…

Dan Lohan le strânse mâna cam anemic. Nu-şi făcea nici o iluzie.

Nu ştia că Jones purta în permanenţă cu el un 38 „special”, un 45 magnum şi un Beretta cu ţeavă scurtă, doar aşa, pentru cazuri de urgenţă.

— Cum stăm, întrebă el. Ceva noutăţi?

— Alte cadavre, zise Malko, în momentul în care se urcau în Chevrolet-ul consulatului.

Până ajunseră la Travelodge, Malko îşi povesti aventurile. Americanul era pur şi simplu încremenit.

— Nu înţeleg, zise el. Cine ar fi putut şti că v-aţi îmbarcat pe

Tofua?

Malko îl întrerupse, l-ar fi plăcut să poată răspunde la întrebare. O vagă idee tot avea…

— În orice caz, amicul dumneavoastră Harilal Parmeshwar este singura noastră şansă, acum mai mult ca niciodată. Anunţaţi-l că m-am întors şi că vreau să-l văd. Amintiţi-i că a promis să mă ajute.

— Sunteţi invitaţi astă seară la cină la Yacht Club, încercă Dan Lohan să destindă atmosfera. Am să încerc să vă găsesc însoţitoare, le promise el gorilelor.

Malko se bucură la vederea recepţionerei. Fidjiene de la Travelodge. Hotărât lucru, Hotelul Qrand-Paeifk: era prea folcloric. Înainte de a intra în cameră, îi avertiză pe Chris şi pe Milton:

— Dacă auziţi tam-tam-uri, nu trageţi imediat. Sunetul lor anunţă ora şase… Ne întâlnim în hol la şase şi jumătate.

*

* *

Îmbrăcată într-un soi de sari purpuriu, Grace Lohan era fermecătoare. Părul ei pieptănat cu grijă spre spate îi punea în valoare trăsăturile fine şi distinse, accentuându-i aerul trufaş. Păru încântată când Malko îi sărută mâna, apoi îl luă de braţ, prezentându-i pe toţi cei prezenţi. O adevărată adunătură mondenă. Recepţiile la Yacht Club se ţineau lanţ şi gemeau de invitaţi. Toată Suva era acolo.

Condus prin încăpere, Malko îşi observa discret însoţitoarea.

Era dificil să-i ghicească vârsta. Corpul zvelt nu se prea potrivea cu cele două riduri adânci din jurul gurii, din care nu ieşeau decât banalităţi. Grace Lohan se refugia în spatele vorbelor mondene şi superficiale şi nimic din ceea ce simţea nu se oglindea în ochii albaştri plini de candoare. Simţind privirea lui Malko, îl întrebă:

— Aţi petrecut bine în Samoa de vest?

— Nu atât de bine pe cât aş fi dorit, răspunse Malko, plin de diplomaţie.

Avea impresia că Grace era atrasă de el, încercând să-i capteze atenţia pe ocolite. Cu toate acestea, viaţa ei sexuală părea să se îndrepte spre zero absolut, dar cu un asemenea gen de femeie nimic nu era sigur. Privirea politicoasă şi rece îi fixa pe bărbaţi, fără să arate o umbră de interes. Intrigat, Malko vru să se lămurească.

Cu paharul de Passion Fruit în mână, o conduse pe Grace pe terasa Yacht Clubului, cu vedere spre rada portului Suva.

— Nu vă plictisiţi pe această insulă pustie? Probabil că după câtva timp vă sufocaţi.

Exclamaţia ei, mai mondenă ca niciodată, veni imediat:

— De loc! Sunt o groază de lucruri pasionante. Jungla este magnifică, primim multă lume.

Lui Malko îi trecu prin cap că fiind femeie, observase poate ceva care îi scăpase lui Dan Lohan.

— Aveţi relaţii strânse cu hinduşii?

Ea ezită imperceptibil înainte de a răspunde:

— Oh, nu! Din păcate. Sunt nişte persoane minunate, pline, de spirit, liniştite, detaşate de partea materială a lucrurilor, de o mare bogăţie sufletească! Nu au decât foarte rar relaţii cu albii.

Cuvântarea îl lăsă pe Malko uşor perplex.

— Apropo de spiritualitate, spuse el pe un ton voit agresiv, judecând după templele lor, spiritualitatea a degenerat foarte uşor în destrăbălare. Cât despre Kama-Sutra, în nici un caz nu e o carte de rugăciuni…

La auzul vorbelor lui Malko, Grace roşi.

— Oh! Nu mă gândesc niciodată la aşa ceva! răspunse ea sec.

Cu buzele strânse şi cu părul pieptănat pe spate, părea o învăţătoare din Yorkshire, genul de fată bătrână. Malko îşi aminti deodată de confidenţele vice consulului. Climatul tropical din Fidji nu favoriza performanţele sexuale. Îi fu milă de tânăra femeie şi bătu în retragere.

— Vă tachinam, spuse el. Sunt sigur că hinduşii sunt nişte persoane foarte pasionante. Din nefericire, mi-au dat multe bătăi de cap.

Grace Lohan se destinse puţin şi bău cocteilul dintr-o înghiţitură. În ciuda răcelii, chipul îi era plăcut şi corpul atrăgător, pentru cei care preferau femeile şnur.

Malko încercă să schimbe subiectul.

— Apropo, aţi cunoscut cumva un tip pe nume Kim Maclean, din Peace Corps?

— Desigur, zise Grace cu entuziasm. Ce băiat adorabil! Regret că nu a rămas mai mult timp la Suva. O persoană plină de idealism, de puritate şi de linişte interioară.

În faţa unei asemenea explozii de încântare, Malko se întrebă dacă glaciala doamnă Lohan nu-şi găsise şi ea pacea interioară alături de frumosul bărbos. Probabil că ea îi citise gândurile, că

roşi din nou şi preciză:

— Din nefericire nu ne-am întâlnit decât de două sau de trei ori, dar a fost fermecător.

Înţelesul ascuns era că Malko nu se putea compara cu el. Nu-i picase bine aluzia despre Kama-Sutra... Aproape imediat, Grace se scuză, pentru a merge să-i salute pe nou-veniţi. Malko o urmări din priviri. Cu cine făcea dragoste? Era complet lipsită de dorinţă? Nu şi-o putea imagina luată de valul pasiunii, altfel nu s-ar fi măritat cu Dan Lohan.

Intră în salon. Cele două gorile stăteau într-un colţ, secând metodic rezervele de whisky ale Yacht Clubului şi neschimbând o vorbă cu cineva: mondenitatea nu era punctul lor forte.

Dan Lohan, îmbujorat şi satisfăcut, se îndreptă spre el. Moartea lui Thomas Rose nu părea să-i dea insomnii.

— Am veşti bune, spuse el pe un ton scăzut. Harilal Parmeshwar vă primeşte mâine. A acceptat să ne ajute.

Americanul îşi goli paharul:

— Sunt sigur că nu e ceva grav. Principalul e că a mers...

Malko nu-i împărtăşea optimismul, dar nu era momentul să înceapă o discuţie. Cineva puse un disc şi lumea începu să danseze. Mânat de un impuls de moment, traversă încăperea şi o invită pe Grace Lohan. Terorizaţi de vocea lui Franck Sinatra, gorilele se refugiară pe terasă, luând cu ei o serioasă provizie de J & B.

Grace Lohan dansa detaşat şi demn. Corpul ei de-abia îl atingea pe Malko şi se ferea să-şi apropie faţa de el. Mânat de curiozitate şi vrând să-i vadă reacţia, Malko o strânse mai tare de talie.

Ea nu se opuse, dar continuă să privească undeva departe. Doar când muzica se opri, coapsele îi rămaseră o fracţiune de secundă mai mult lipite de trupul lui Malko, de parcă nu reuşea să se desprindă.

Seara se anunţa extrem de plicticoasă. Malko ieşi pe terasă ca să admire clarul de lună împreună cu gorilele sale. Până a doua zi nu avea nimic de făcut, decât să-şi ordoneze ideile. Gânditor, urmări cu privirea sari-ul roşu al lui Grace Lohan, aflată în mijlocul unui grup numeros.

*

* *

— Fir-ar să fie!

Dan Lohan răsucea telegrama pe toate părţile, de parcă era

un fals. Malko era cuprins de o stranie satisfacţie. Expediţia pe *Fidjian-Princess* nu fusese un eşec total. Telegrama de la Washington avea codul A-1, adică urgent şi secret şi era în legătură cu fotografia găsită în portofelul lui Thomas Rose. Textul era extrem de scurt:

Documentul îl reprezintă pe colonelul Kan-Mai, membru al International Liaison Department din Pekin, specialist în zona Nepalului şi a Himalayei. A doua persoană nu a putut fi identificată.

Cei doi se priviră în tăcere. Exista o şansă la un milion ca Thomas Rose să fi păstrat un asemenea document atâta vreme asupra lui. Se aflase în posesia lui înainte de a muri, dispariţia fiind legată de fotografie. Undeva pe acea insulă paradisiacă, exista o persoană în legătură cu colonelul Kan-Mai, spionul chinez...

— Vă rog să păstraţi cel mai deplin secret asupra acestei telegrame, îi ordonă vice consulul. Este arma noastră secretă. Sper că prietenul nostru Gurkha ne va îndruma pe o pistă corectă. Ce părere aveţi?

Dan Lohan ridică braţul spre cer.

— Nu se cunosc prea multe despre infiltrarea chineză în rândurile hinduşilor. Pe lângă cele patru caste, există mai bine de trei mii de secte, fiecare cu credinţa ei. Nu este imposibil ca unele să fie comuniste, dar n-am auzit vorbindu-se despre asta pe aici.

— La ce oră e întâlnirea cu Harilal?

— La şapte. Vă însoţesc. Doar nu credeţi că...

— Nu cred nimic, îl întrerupse Malko, dar pe insula asta sunt multe lucruri stranii.

Pentru că cele două gorile se bronzau la piscina Hotelului Travelodge, nu-i mai rămânea decât dea o raită prin port în căutarea lui Ai-Ko. Îi datora nişte rochii. Mulţumită ei, dăduse de urma vasului *Fidjian-Princess*. Aşteptă ca Lohan să încuie telegrama în seiful din perete, apoi ieşi.

Faţada albastră şi cojită a Băncii Baroda părea să-l sfideze, îi întoarse ferm spatele.

Capitolul XIII

Inima lui Malko începu să bată mai tare atunci când cei doi Gurkha îi permiseră să intre în încăperea întunecată unde Harilal Parmeshwar obişnuia să-şi primească oaspeţii. Şeful hindus, superb îmbrăcat, era deja acolo.

Turbanul de mătase albă era împodobit cu fireturi şi tunica de borangic era şi mai frumoasă decât cele dinainte. Atmosfera avea ceva neobişnuit. După ce se aşezară, un servitor aduse un platou cu ceai. Lui Malko i se păruse că salutul gazdei fusese mai călduros, de aceea fu surprins când îl auzi pe Harilal vorbind cu Dan Lohan în limba sa. Nu era semn bun…

Malko încercă în van să priceapă vorbele ce ieşeau printre buzele bine conturate. După expresia lui Dan Lohan, nu erau veşti bune. Când acesta se întoarse spre Malko pentru a-i traduce, semăna cu un câine căruia i se furase osul.

— Este de acord să ne ajute, aşa cum am convenit, spuse el pe un ton necăjit, dar cu o condiţie…

Malko refuză să se gândească la ceva rău.

— Principalul este că ne ajută. Care e condiţia?

Dan se făcu roşu ca o tomată de California.

— Tocmai că e ceva neobişnuit. Excelenţa sa ar dori ca dumneavoastră, în fine, fata lui… Să spunem că ar fi vorba de un soi de căsătorie. Nu chiar aşa cum o înţelegem noi, dar…

Se încurcă, se bâlbâi, roşi, părând extrem de ruşinat, sub privirile lui Gurkha.

Malko crezu că nu înţelesese bine.

— Probabil că e vorba de o ceremonie simbolică. Ce motiv are să ceară aşa ceva?

— Poziţia Excelenţei sale este delicată, explică vice consulul, plin de respect. Făcându-vă acest serviciu, riscă să fie considerat trădător. Pe de altă parte, a jurat să vă ajute, pentru ca orice bănuială din partea dumneavoastră să se şteargă. În plus, vă face o mare onoare…

— Nu mă îndoiesc, fu Malko de acord şi sunt fericit să accept.

Dacă l-ar fi putut vedea strămoşii… Căsătorit, chiar şi simbolic, cu o ţărancă hindusă…

Gurkha se ridică, semn că întrevederea luase sfârşit. Nu schimbaseră nici un cuvânt despre subiectul care îl interesa pe Malko, cu hinduşii însă trebuia să fie mai răbdător decât cu chinezii. Afară era un soare apăsător. După ce se urcară în Toyota, americanul suspină:

— Bine că nu aţi dat înapoi. Ne păştea un mare bucluc…

— De ce?

Dan Lohan rânji.

— Ştiţi în ce constă căsătoria? Va trebui să-i compostaţi fata, dacă îmi permiteţi expresia.

Malko aproape că ratã virajul, cât pe ce să scufunde Toyota în apa portului.

— Ce mai înseamnă şi asta? I-am cerut informaţii şi el face pe peţitorul…

Vice consulul suspină:

— M-aş fi mirat să fie altfel. Nu e prima dată când se întâmplă aşa. Pe vremea când CIA se numea OSS[1], în timpul războiului, am avut de înfruntat şi eu această problemă. Aveam nevoie de Gurkha pentru a constitui comandouri antijaponeze. Îi urau pe englezi şi au fost foarte reţinuţi. Pe de altă parte, se ştie că adoră încăierările şi au găsit acest mod de a ieşi din impas. De fiecare dată când un şef îşi punea la dispoziţie trupele, fata lui era oferită drept răsplată ofiţerului însărcinat cu comanda acestora. Un soi de legătură de sânge, pricepeţi?

Malko opri maşina în faţa Hotelului Travelodge, gândindu-se la viitoarea lui familie. Nu-i prea vedea stabilindu-se la castelul din Liezen.

— Şi dacă refuz?

— Luaţi primul avion, îi sugeră Dan Lohan. Este o insultă îngrozitoare şi vă puteţi trezi cu un cuţit în spate. Harilal Parmeshwar nu m-ar mai ajuta niciodată.

— Cum arată logodnica mea?

Americanul clătină din cap.

— Habar n-am: probabil că e negricioasă şi slabă, ca mai toate hindusele tinere.

— Trebuie să o iau cu mine? zise Malko îngrozit.

— Aşi! Dacă plecaţi repede, mă îndoiesc că va plânge toată viaţa după dumneavoastră…

Fermecător. Un obicei bun de răspândit în SUA, cu ocazia fuzionării marilor societăţi… Schimbul de acţiuni ar fi fost mai

[1] Office of Special Service. Înainte de denumirea CIA (n.t.).

nostim. Dorinţele carnale ale lui Malko se revoltau în faţa unui asemenea simulacru de căsătorie. Dacă rămăsese celibatar până în acel moment, asta nu însemna ca de atunci încolo să convieţuiască la capătul lumii cu o hindusă pe care nu o văzuse niciodată...

— Cel puţin, i-au cerut părerea?

Dan Lohan rânji uşor. Malko era naiv.

— Cu siguranţă că nu. În India, fetele sunt pe locul trei, după vacile sfinte şi după maimuţe. Nu uitaţi că până de curând văduvele erau arse de vii.

Dan Lohan se feri să rupă tăcerea care se lăsase. Amândoi ştiau că Malko nu avea de ales. Ca spion era nevoit să-şi mai murdărească mânile din când în când. Strania „căsătorie" nu era decât o poznă inofensivă în comparaţie cu anumite lucruri care îi măcinau conştiinţa.

— Ei bine, vă felicit! conchise Malko, v-ar sta foarte bine în rol de codoaşă.

*

* *

Cele trei hinduse se înclinară adânc în faţa lui Malko şi una dintre ele, într-o engleză stricată, îl anunţă că îl vor dezbrăca şi îl vor spăla.

Păreau fără vârstă. Corpurile lor fără forme erau ascunse sub nişte sari-uri roşiatice, lungi până la glezne. Malko îşi scoase docil sacoul, rugându-se ca totul să meargă bine. Se scursese o săptămână de la ultima discuţie cu Gurkha, timp în care nu făcuse altceva decât să se învârtă între piaţa din Suva, Travelodge şi consulat. Gorilele, pline de băşici după atâtea băi de soare în piscina de la Travelodge, înnebuniseră de inactivitate. Malko ajunsese să dorească acea căsătorie, numai să iasă din impas. Niciodată nu se confruntase cu o anchetă atât de dificilă. Fără ajutorul lui Harilal Parmeshwar, putea foarte bine să se întoarcă în SUA. N-ar fi reuşit niciodată să elucideze de unul singur misterul morţii lui Thomas Rose, chiar având fotografia colonelului chinez. Şi tocmai din cauza ei, era obligat să reuşească.

Dimineaţa, Dan Lohan îl anunţase că ceremonia avea să aibă loc seara.

Îl luase de la hotel, fix cu o oră înainte. Nu-i lipsea decât buchetul... Nori albi şi groşi întunecau cerul şi Suva părea cufundată într-o toropeală grea şi umedă. Până la casa roşie a

şefului Gurkha, Dan şi Malko nu schimbaseră nici un cuvânt.

— Sunteţi sigur că nu e o cursă?

Brusc, Malko devenise neîncrezător. Suferise destul de pe urma trădării femeilor ca să nu fie prudent. Acel desfrânat de Gurkha nu-i inspira încredere.

— Liniştiţi-vă, zise Dan. Nu veţi păţi nimic. În definitiv nu este decât o întâlnire oarbă de un fel mai special... şi nu pare să fie ceva dezagreabil. Cunosc destui care ar fi fericiţi să-şi câştige existenţa astfel.

Clipa sosise.

Două dintre femei îi scoaseră costumul de stofă bleumarin, pantofii, cămaşa şi lenjeria. Într-o clipă, rămăsese doar cu inelul de pe deget.

Apoi, cea mai în vârstă dintre ele, făcându-i nenumărate temenele, îl întinse pe o canapea acoperită cu un cearceaf curat. O alta aduse un lighean plin cu un lichid aproape incolor, în care plutea un burete mare. Se apucară să-l frecţioneze şi Malko se dumiri că era vorba despre apă parfumată în care fusese adăugat ulei de palmier.

În timp ce sclavele îl frecau voiniceşte, cea de a treia îl complimenta într-o engleză stricată, ajutându-se şi de gesturi, pentru umerii largi, coapsele înguste şi fermitatea abdomenului. În final apucă atributele sexuale, le cântări şi dădu aprobator din cap.

Îngrozitor de jenat, Malko reuşi totuşi să surâdă. Avea senzaţia că era luat drept frumoasa haremului...

Hindusa începu să ungă cu grijă ceea ce ţinea în mână, comentând cu voce tare şansa de care urma să aibă parte fata.

Totul era făcut cu atâta ingenuitate, încât Malko nu se putea arăta jignit. Dacă ar fi aflat Alexandra, i-ar fi smuls cu ghearele ceea ce ungea hindusa cu atâta grijă. Egoist, se gândi la „logodnica” sa. De n-ar fi fost prea urâtă! Măcar dacă tatăl ei şi-ar fi ţinut promisiunile. Nu venise la capătul lumii pentru a servi drept etalon unei tinere hinduse.

Într-un final, una dintre servitoare îi întinse o oglindă şi un pieptene cu mâner de aur ca să-şi aranjeze părul. Mai avea puţin şi îl machia!

Fu îmbrăcat ceremonios într-un halat de mătase brocată, împodobit cu păsări şi flori şi apoi încălţat cu nişte sandale uşoare din mătase şi aur. Satisfăcute, cele trei femei se învârtiră în jurul lui.

Era gata de sacrificiu.

Harilal Parmeshwar apăru aproape imediat. Tunica îi era de un alb strălucitor. Se înclină în faţa lui Malko, îl complimentă pentru felul în care arăta şi îl întrebă pe un ton plăcut dacă era gata, de parcă l-ar fi invitat să ia ceaiul, nu să-i ia fata…

Malko se sili să-şi ascundă tulburarea. Panica îl invadase brusc. Gurkha erau cunoscuţi pentru vanitatea şi barbaria lor duse la extrem. Ce s-ar fi întâmplat dacă „logodnica” nu avea să fie satisfăcută? O eventualitate pe care Dan Lohan nu o prevăzuse. Malko îşi reprimă dorinţa nebună de a o lua la goană. Din nefericire, era prea târziu. Viitorul lui „socru” l-ar fi sugrumat pe loc pentru suprema umilinţă.

De altfel, în aceeaşi clipă, cei doi Gurkha îl încadrară. Pumnalele lungi de la brâu şi bărbile negre, le accentuau aerul sălbatic. Purtând în mâini torţe, îl conduseră pe Malko în grădina din spatele casei. Aerul călduţ îl mai remontă. Norii dispăruseră şi stelele străluceau.

La capătul peluzei se afla un cort imens din mătase aurie.

Gărzile se opriră respectuoase de o parte şi de alta a intrării, nemişcaţi ca nişte statui, cu mâinile pe pumnale.

Harilal Parmeshwar îşi luă oaspetele de braţ, ridică draperia şi îl împinse înăuntru. Stupefiat, Malko rămase înţepenit. Nimerise într-o poveste din „O Mie şi Una de Nopţi”.

Podeaua era acoperită cu un covor multicolor. În cele patru colţuri, ardeau torţe fără fum, care luminau discret încăperea. Un amestec ademenitor de mosc şi alte parfumuri necunoscute umplu nările lui Malko. Acesta nu avea ochi decât pentru un singur lucru: patul larg şi jos, acoperit cu un cearceaf de mătase de un alb imaculat, pe care erau răspândite nenumărate perne.

Două hinduse făceau de gardă lângă pat. Se înclinară până la pământ în faţa lui Malko, apoi dispărură prin faldurile din stânga patului. Aproape imediat, ţesătura se dădu la o parte, ţinută de cele două servitoare şi Malko realiză că deschizătura dădea într-un al doilea cort, mult mai mic.

O siluetă subţire îşi făcu apariţia: „logodnica” lui Malko.

Ţinea capul plecat şi nu i se puteau distinge trăsăturile în penumbră. Părul lung şi negru era împărţit în două de o cărare impecabil trasată. Purta un sari galben pal, în contrast cu castaniul mai al pielii. Era în picioarele goale, cu o pedichiură impecabilă.

Cu mâinile împreunate, îngenunchie în faţa lui Malko şi a lui

Harilal Parmeshwar. Acesta din urmă îi vorbi în hindustani, cu o voce caldă şi plăcută.

Îi spuse apoi în engleză fetei să se ridice şi i-o prezentă lui Malko.

— Aceasta câte Gupta, fiica mea.

Cu o graţie de felină, ea ridică privirea.

Malko fu şocat de ochii imenşi şi negri, în care se citea frica. Gupta nu avea mai mult de unsprezece sau doisprezece ani.

Nu era decât un copil! Aproape îngrozit, studia corpul subţire şi lipsit de rotunjimi, care la fel de bine ar fi putut fi al unui băieţandru.

Malko se abţinu să nu o ia la fugă. Totul avea o limită. Ceea ce părea un simulacru amuzant devenise un respingător sacrificiu uman. Cu atât mai rău pentru Thomas Rose! Nu avea de gând să traumatizeze o copilă, care cu siguranţă că nu ceruse să fie măritată cu el. Îl auzi pe şeful Gurkha spunând ceva, dar nu-i înţelese cuvintele. Deodată, de afară se auzi o muzică piţigăiată.

Sunetele tânguitoare şi ascuţite ale instrumentelor cu coarde acompaniau vocea gravă a unui bărbat care rostea cuvinte de neînţeles. Malko tremura: aterizase într-o altă lume şi într-o altă epocă. Nu mai putea da înapoi. Fără să se gândească la riscurile personale, succesul misiunii depindea de atitudinea sa. Fugind din cort, anula atâtea săptămâni de negocieri dificile.

Sub privirile nepăsătoare ale tatălui, cele două servitoare se apropiară de Gupta şi începură să-i pieptene părul lung, apoi o luară de mână şi o conduseră spre pat. După ce o întinseră, una desfăşură sari-ul, dând pentru o clipă la iveală corpul cafeniu şi subţire, cu sâni minusculi şi coapse de băiat, încrucişându-şi ochii cu Malko, fata coborî privirea şi buzele rujate tremurară.

Îi era frică.

Lui Malko îi fu ruşine de el.

Cele două servitoare aranjară sari-ul peste trupul fetei, bătură pernele şi îi răsfirară părul negru pe mătasea albă, după care se înclinară în faţa lui Malko şi a şefului Gurkha şi ieşiră din cort.

Malko încremenise ca o statuie. Fără să scoată o vorbă, Harilal Parmeshwar îl strânse ferm de braţ, silindu-l să înainteze până în dreptul patului. Simţind uşoara rezistenţă a lui Malko, surâse arătându-şi dinţii strălucitor de albi, ca pentru a-l încuraja.

Malko surâse şi el, uşor crispat. Nu reuşea să-şi desprindă privirea de pe corpul subţire, întins pe mătasea albă. Ochii mari şi negri îl priveau cu frică.

Şeful Gurkha murmură câteva vorbe de neînţeles, apoi ieşi din cort cu spatele.

Malko rămăsese singur cu Gupta. Dacă întindea mâna o putea atinge. Afară, muzica monotonă şi pătrunzătoare continua. Cât de departe era de CIA şi de birourile climatizate de la Langley, de Thomas Rose şi de crime. În faţa lui Malko se afla o fetiţă înfricoşată de ce avea să urmeze.

Fu cuprins de ură faţă de insensibilitatea tatălui ei. Acesta se folosea de ea ca de un obiect. Gupta reprezenta pentru el un alibi, asigurarea că nu avea să fie considerat trădător.

Ea nu dorise să se afle acolo. Malko îi surâse. Pentru prima oară îşi dădu seama de frumuseţea chipului ei. Trăsăturile delicate, buzele cărnoase şi ochii negri imenşi, aminteau de un tablou de Soutine. În faţa hotărârii care i se citea pe faţă, inima i se strânse.

Deodată, ea întinse braţele spre el, într-un gest de invitaţie.

— Culcaţi aici? spuse ea într-o engleză chinuită.

Văzându-l că ezită, trase de sari cu un gest care se voia senzual, descoperind ceea ce se putea numi piept…

Două pete brune în loc de sfârcuri.

Vocea copilărească şi şovăitoare era sfâşietoare. Malko fu copleşit de ruşine. Ceea ce se pregătea să facă era pedepsit în majoritatea ţărilor civilizate cu munca forţată… sau pur şi simplu cu linşajul.

Înţelese însă că ar fi înfricoşat-o şi mai tare pe Gupta, dacă s-ar fi arătat dispreţuitor, aşa că se aşeză încetişor pe pat lângă ea, fără să-şi scoată halatul luxos. Imediat, o mână micuţă şi cafenie îl apucă de umăr, silindu-l să se întindă.

Gupta mirosea frumos, un parfum puternic şi delicat în acelaşi timp, dar Malko nu simţea nici un fel de dorinţă, de parcă s-ar fi culcat lângă o păpuşă de paie. Ar fi dat o aripă a castelului numai să se fi aflat în altă parte.

— Numele meu e Gupta, îi spuse fetiţa la ureche, puţin mai sigură pe ea.

— Ştiu.

Vocea sa fu ca un tunet pe lângă murmurul logodnicei sale. Ar fi vrut să o întrebe ce vârstă avea, dar nu îndrăzni. Ca să câştige timp, atacă alt subiect.

— Aveţi fraţi?

— Doi.

— Surori?

— Una.

— Unde aţi învăţat engleza?

— La şcoală.

Într-un efort disperat de a amâna clipa fatidică, spunea orice îi trecea prin cap. Gupta vorbea mai bine decât îşi închipuise. Ochii arzători îl fixau de parcă ar fi vrut să-l hipnotizeze. Fata nu făcea nici un efort de conversaţie, răspundea doar la întrebări, cu o voce atonă şi într-o engleză şcolărească şi ezitantă.

Simţind că îi seacă imaginaţia, Malko tăcu. Ca şi când ar fi aşteptat doar asta, Gupta făcu un gest de apropiere, încolăcindu-şi corpul minuscul de Malko, de la genunchi la umeri, ca o adevărată femeie şi cuibărindu-şi capul pe umărul bărbatului.

— Nu mai vorbim, murmură ea, facem dragoste.

Lui Malko i se puse un nod în gât. Nu mai era puştoaica firavă şi înfricoşată, ci a femeiuşcă care se împingea în el din toate puterile. Frica din ochi îi dispăruse.

Dintr-o dată, toate barierele mentale căzură şi Malko simţi cum corpul i se trezea la viaţă. Gupta îşi dădu seama şi surâse, cu o naivitate satisfăcută.

Cu toate acestea, atavismele erau încă prea puternice. Trebuia să-şi stoarcă mintea, încercând să se gândească la lucruri cât mai erotice, ca să fie în stare să o satisfacă pe tânăra hindusă.

Fata începu să se onduleze cu încetineala şi supleţea unui şarpe. Mâinile fine îi mângâiară spatele pe sub halat, coborând spre şale.

Ajungând la părţile unse cu drăgălăşenie de servitoare, Gupta avu o uşoară ezitare, apoi începu să-l mângâie cu mişcări sigure şi precise, ca o curtezană versată! În acelaşi timp, gura brună săruta pieptul lui Malko.

Cu toate că pe chipul fetei se citea o atenţie copilărească, dacă închidea ochii, Malko ar fi putut jura că încăpuse pe mâinile maseuzelor experte din Bangkok.

Gupta începu să vorbească în limba ei, cu o voce joasă şi plină de tandreţe. Îndepărtând mâinile, contemplă încântată efectul priceperii sale, de parcă reuşise să facă un castel de nisip.

Desfăcu cordonul halatului şi îl ajută pe Malko să se dezbrace. Îngenunchie între picioarele lui, se aplecă sărutându-i pântecul şi mângâindu-l cu părul lung, apoi buzele coborâră şi mai mult. În tot acest timp continua să-l privească, căutând aprobare pentru gesturile sale.

Malko avu impresia că în ciuda perfecţiunii gesturilor, Gupta învăţase totul pe de rost. Mângâierile ei nu aveau spontaneitate. Ca un calculator îndopat cu date, făcea tot ceea ce fusese învăţată ca să excite un bărbat. Acum era Malko, altă dată... Aceasta era filosofia hindusă. Femeia era o maşină de produs plăceri, altfel nu avea valoare. Gupta era sortită să rămână toată viaţa o sclavă.

Cu toate acestea, hinduşii se încăpăţânau să dea lumii occidentale lecţii de morală...

Gura îşi continuă mângâierile, prea perfecte ca să fie sincere, în timp ce mâinile brune se agăţară de şoldurile lui Malko, într-o mişcare perfect sincronizată.

Jenat de atâta detaşare, Malko o prinse pe Gupta în braţe, smulgând-o de pe corpul lui. Ea atinse cu un deget cicatricea lungă de sub braţ, sărutându-l mărunt pe cele de pe piept.

Întinzându-se lângă el, îşi strecură un picior între coapsele lui Malko, cu o mişcare voit senzuală.

Şi atunci magia se produse. Muzica ritmată, parfumul greu de mosc ce plutea în cort, corpul femeii-copil care se lipise de el, toate îl făcură pe Malko să încerce o singură dorinţă, aceea de a o poseda pe Gupta.

O simţi cum îi caută corpul, într-o poziţie perfectă pentru împerechere. Nu avu timp să reacţioneze. Gupta îl făcu să o pătrundă, mişcându-şi lent şi continuu trupul. Fata îşi muşcă buzele, scoase un strigăt slab, apoi se desprinse de el, întinzându-se pe spate şi trăgându-l peste ea. Malko o pătrunse cu delicateţe şi ea se agăţă de el cu braţele subţiri, strângându-i pieptul cu o forţă de necrezut. Malko avu impresia că trupul fragil avea să se zdrobească.

Ruşinea de la început dispăruse. Uitase că Gupta avea unsprezece ani. Făcură dragoste ca nişte adulţi şi Malko nu mai auzi muzica piţigăiată şi sincopată.

*

* *

Atunci când deschise ochii, Gupta zăcea lângă pat, cu corpul strălucind de sudoare. Îi surâse, dar privirea îi era încă înecată în lacrimi.

Din nou paralizat de ruşine, Malko îi şterse uşor ochii cu un colţ de halat, apoi o luă în braţe şi o ţinu strâns mai multe secunde. Părea destinsă şi satisfăcută, dar în privire îi juca un soi de nelinişte. Îi înţelese temerile atunci când ea îi şopti la ureche:

— Mai vrei?

Malko îi sărută ochii şi spuse încetişor.

— Acum dormi.

Gupta îşi regăsi surâsul de copil şi murmură:

— Eşti dulce. Îmi placi.

În două minute adormise.

Malko rămase cu ochii deschişi în penumbră. Se gândea cum avea să se comporte Harilal Parmeshwar, după ce-şi îndeplinise datoria. Nu avea nici o clipă de pierdut şi ştia că voit sau nu, hinduşii nu puneau mare preţ pe el.

*

* *

Cortul de mătase dispăruse din grădină, la fel şi muzicanţii. Gupta, „soţia" lui Malko, se evaporase şi ea.

Cu chipul grav, Harilal Parmeshwar, şeful Gurkha, măsura grădina în lung şi în lat. Îl salută vag pe Malko şi acesta aşteptă ca hindusul să vorbească primul. Discret, Dan Lohan rămăsese în camera unde erau primiţi oaspeţii.

Malko nu îndrăzni să întrebe unde era fata hindusului. Ceremonia din ajun aparţinea unei lumi ireale, părând doar o fantasmă. Doar zgârieturile de pe coapse îi dovedeau că nu visase. Chris Jones şi Milton Brabeck aşteptându-l în maşină, telegramele de la Washington şi chipul întunecat al şefului Gurkha îl făcură să se întoarcă la realitate.

Pentru prima oară, hindusul nu mai pierdu timpul cu banalităţi.

— Cel care este responsabil de moartea prietenului dumneavoastră american, spuse el, se numeşte Nabi Khalsar. Are un magazin de ceasuri pe Ellery Street. Este un om periculos şi crud şi are prieteni influenţi.

Asta era tot.

Lui Malko îi veniră pe buze zeci de întrebări. De ce fusese ucis Thomas Rose? Din ce motiv era Nabi Khalsar periculos? Cum putea fi neutralizat?

Ca să nu-i dea timp să-l întrebe, Harilal Parmeshwar se aplecă spre el şi îi spuse rar:

— Acum ştiţi destul. Fiţi atent. Căutaţi-mă dacă aveţi nevoie de mine. Suntem prieteni.

Nu erau vorbe în vânt. Malko îi mulţumi şi îl lăsă pe şeful Gurkha să mediteze în mijlocul peluzei. În definitiv, nu el trebuia să se ocupe de afacerile CIA.

Cel puţin avea o pistă precisă. Având alături gorilele, nu risca

mare lucru. Se întrebă cum putea aduna informaţii despre hindus.

Dan Lohan nu-şi mai găsea locul de nerăbdare. Malko îi povesti ce aflase şi consulul păru decepţionat.

— Nu va fi uşor, dar asta e altceva. Harilal vrea într-adevăr să ne ajute.

Malko îşi dorea să fie aşa. Nu ţinea să-i calce pe urme lui Thomas Rose, sfârşind în pântecul unui peşte tropical. Era nerăbdător să-l cunoască pe Nabi Khalsar.

O jumătate de oră mai târziu, numele acestuia traversa lumea, într-un mesaj codificat cu destinaţia CIA. Maşina infernală se pusese în mişcare.

Capitolul XIV

Camera de la Hotelul Garrick era năclăită de umezeală. Şiruri lungi de gândaci defilau de-a lungul plintelor. Aşezaţi fiecare pe câte un pat, Chris Jones şi Milton Brabeck contemplau plafonul cu o nelinişte crescândă: alte insecte se pregăteau să le cadă în cap.

Aşezat pe un scaun, lipit de obloanele închise, Malko supraveghea Ellery Street, mai precis dugheana lui Nabi Khalsar. Alesese Hotelul Garrick, pentru că într-un cartier de hinduşi, un alb ar fi fost la fel de uşor de reperat ca o muscă într-un vas cu lapte. Aşa că se sufocau cu stoicism în camera în care ventilatorul nu funcţiona, dar din care se puteau ţine sub observaţie arcadele de pe Ellery Street.

Erau acolo de trei zile. În prima zi, Malko şi gorilele lui nu-şi puteau ascunde nerăbdarea. Trebuia să se petreacă ceva. Conştiincios până la epuizare, Milton îi fotografiase pe toţi turiştii care intraseră sau ieşiseră din magazin, cu ajutorul unui Hasselblad montat pe un trepied, pus cu amabilitate la dispoziţie de Dan Lohan. Laboratoarele de la CIA aveau de lucru…

Dugheana lui Nabi Khalsar nu se deosebea de celelalte magherniţe hinduse de pe Ellery Street. În vitrina prăfuită se înghesuiau ceasuri Seiko japoneze, alături de deşteptătoare ieftine. Malko nu putea crede că un asemenea loc mizerabil putea fi bârlogul unor ucigaşi. Şi încă ce ucigaşi!

În anumite momente se întreba dacă Harilal Parmeshwar nu-şi bătuse joc de ei. Îl zărise pe Nabi Khalsar atunci când se ducea să-şi facă siesta. Un hindus înalt, deşelat, îmbrăcat europeneşte şi cu o barbă rară. De fiecare dată închidea grijuliu magazinul, cu ajutorul unui panou. Lipit de colină, imobilul nu avea o a doua ieşire.

Malko strivi un gândac enorm care se căţăra pe el. Trebuia făcut ceva. Din cauza atitudinii luate de poliţia locală, nu putea fi percheziţionat magazinul şi nici hindusul nu putea fi interogat. Un atac frontal n-ar fi servit la nimic. Nu mai rămânea decât o metodă: să-l sperie, făcându-l să creadă că fusese descoperit… O tehnică străveche, care dădea întotdeauna rezultate.

Hindusul şi-ar fi pierdut stăpânirea de sine şi ar fi comis o greşeală… Chiar dacă nu făcea nici o mişcare, situaţia nu putea fi mai rea decât era. De şase ore fierbeau în suc propriu.

Malko împinse scaunul şi spuse:

— Mă duc să cumpăr de la el un ceas.

— Putem merge şi noi? întrebă Chris Jones, căruia i se deschise apetitul pentru aventură.

Şiroind de sudoare rău mirositoare, ar fi făcut orice să iasă din cameră. Ar fi fost în stare chiar să bea apă de la robinet.

Cu un aer dezgustat, Milton se juca într-una cu piedica Coltului 38. Îl curăţase atât de bine, încât strălucea ca o bijuterie Cartier. Gândindu-se la microbii care se ascundeau în cuvertura de pe pat, i se făcu pielea ca de găină. Astronauţii intraseră în carantină pentru mult mai puţin. I se părea că deja îi apăruseră pete stranii pe corp. În fiecare seară, la Travelodge, se săpunea o jumătate de oră în apa clocotită, cu riscul să-şi jupoaie pielea.

— Nu, aşteptaţi-mă aici, spuse Malko, prefer să mă duc singur. Să nu ne cunoască pe toţi.

Suspinând, Chris se apucă din nou să numere gângăniile de pe tavan, în timp ce Milton îi luase locul lui Malko la fereastră.

Acesta coborî pe scara şubredă de ta Garrick şi odată ajuns pe trotuar, avu un moment de ezitare. În pas de plimbare, se îndreptă spre dugheană, de-a lungul străzilor pline de lume. În ciuda detaşării aparente, era puţin tensionat. Şi Thomas Rose fusese un bun profesionist, dar se lăsase descoperit.

Trecu o dată prin faţa magazinului. Acesta era gol şi se hotărî să mai aştepte puţin. Cu lume în jur, ar fi avut timp să inspecteze magazinul. Merse până la intersecţia cu Greig Street. De acolo, Ellery Street se termina într-o fundătură misterioasă, plină de cocioabe mizerabile.

Ajuns în dreptul unui magazin de suveniruri, Malko făcu cale întoarsă, croindu-şi cu greu drum printre gură-cască. Mai avea câţiva metri până la dugheană când zări o siluetă cunoscută.

Grace Lohan.

Îmbrăcată într-o rochie imprimată în culori pastel, fără machiaj şi cu un coş în mână.

Când li se încrucişară privirile, ea avu o uşoară mişcare de recul, apoi îl privi pătrunzător, surâzându-i rece şi întrebându-l pe acelaşi ton monden:

— Aţi ieşit la cumpărături?

Nu ştia dacă soţul ei îi spusese că stăteau la pândă şi se

mulţumi să răspundă:

— Da, mă plimb puţin. E un cartier pitoresc, bun pentru afaceri, cred...

— Desigur, fu ea de acord. Totdeauna aduc aici la reparat ceasul soţului meu. Este cel mai bun ceasornicar din Suva. Din cauza transpiraţiei şi a căldurii, ceasul se dereglează des.

Femeia nu părea dornică să prelungească discuţia. Îl salută pe Malko şi o luă în josul străzii, unde îşi parcase maşina. Magazinul ceasornicarului era în continuare pustiu. Malko se hotărî să-şi amâne planurile. Întâlnirea cu Grace Lohan îl tulburase în mod bizar. Încă un fapt care se adăuga la misterele anterioare. Aproape fără să-şi dea seama, piesele de puzzle se aşezau singure la loc în mintea lui. Era inutil să-i facă o vizită hindusului. Avea o idee mai bună.

Când Malko se întoarse în camera de la Garrick, gorilele păreau topite de căldură. Cămaşa de nailon a lui Chris putea fi stoarsă.

— Auziţi, zise Milton, mititica aceea cu care aţi vorbit în faţa magazinului era soţia lui Lohan.

Malko surâse.

— Da. N-am vrut să intru împreună cu ea în ceasornicărie. Haideţi, am terminat corvoada pe ziua de astăzi.

*

* *

În cămaşă cu mânecă scurtă, vice consulul era ocupat cu semnarea unor scrisori, în momentul în care Malko intră în birou. La încheietură îi strălucea un ceas mare marca Bulova, automatic şi etanş.

— Ce e nou? întrebă el. Aveţi rezultate?

— Nimic, zise Malko. Aşa nu ajungem nicăieri. Avem nevoie de câţiva din fachirii lui Harilal pentru a supraveghea cartierul. Altfel, nu avem decât să cumpărăm Hotelul Garrick şi să-l numim pe Chris Jones administrator pe viaţă.

Dan Lohan rămase cu stiloul în aer.

— Bună idee. Îi voi telefona imediat. Să nu vă supăraţi dacă o să vorbesc în limba lui. Este foarte sensibil.

Malko ascultă scurta conversaţie. Când închise, chipul vice consulului era radios.

— Nici o problemă, îl anunţă el. Harilal ne aşteaptă astă seară la el, la ora obişnuită. Ne va da ce am cerut şi m-a rugat să vă transmit salutări.

— Sunt mişcat, spuse Malko ridicându-se.

Când îi strânse mâna americanului, se uită la ceasul acestuia.

— Aveţi un ceas formidabil.

Flatat, Dan Lohan se umflă în pene.

— Sigur! L-am trecut prin vamă cu valiza diplomatică. Cea mai bună marfă de la Seiko. Nu a avut nici măcar o variaţie de o secundă de când l-am cumpărat. Formidabil, nu-i aşa? Toată lumea admiră ceasurile elveţiene, dar…

— Formidabil, spuse şi Malko.

Coborând pe scara îngustă de la consulat, i se strânse inima de mila vice consulului.

*

* *

Malko învăţase pe de rost drumul spre casa de cărămidă roşie. La vederea lui, gărzile îi surâseră arătându-şi dinţii strălucitori.

Făcea parte din familie. Cei doi Gurkha se înclinară adânc în faţa lui, cu barba atingând aproape pământul şi îi făcură semn să intre în casă.

Harilal Parmeshwar se pregătea să bea un ceai şi îl pofti pe Malko să se aşeze lângă el. Cu vocea lui gravă îl întrebă de sănătate, despre cum îşi petrecuse timpul la Suva, de parcă nimic nu se petrecuse.

Veşnicele ocolişuri orientale…

Harilal îl ascultă apoi pe Malko povestindu-şi problemele şi la un moment dat bătu din palme.

Gupta apăru imediat, îmbrăcată într-un sari portocaliu, foarte machiată, cu părul pieptănat într-un coc complicat, împodobit cu gardenii. Cu mâinile împreunate în dreptul feţei, îl salută pe Malko, apoi îngenunchie pe parchet în faţa lui, aşteptând cu ochii plecaţi. Tatăl ei îi vorbi îndelung, apoi se întoarse spre Malko.

— Va face ce trebuie. Nimeni nu va băga de seamă. Veţi veni aici în fiecare seară şi ea vă va informa asupra activităţii celui pe care l-am ales.

Malko se simţea teribil de jenat văzând că o misiune atât de periculoasă era încredinţată unei fetiţe, ţinând seama de legătura dintre ei. Începuse însă să-l cunoască pe Harilal. Hindusul nu făcea decât ce voia. Gupta îşi punea viaţa în pericol, dar pentru indieni nu era ceva important. Fata ridică uşor capul şi el îi admiră buzele vopsite şi ochii negri fardaţi cu khol. Machiajul era oare în cinstea lui?

Trebuia să se mai „înfrupte” o dată, pentru a strânge

legăturile de prietenie cu hindusul?

Gupta rezolvă dilema. După încă o reverenţă adâncă, părăsi încăperea.

Audienţa se terminase.

Capitolul XV

Din cauza zgomotului de la duş, Malko de-abia auzi bătaia în uşă. Înfăşurându-se în prosop, se duse să deschidă. Un puşti hindus cam de zece ani, în picioarele goale, îi întinse surâzând un plic.

Malko îl deschise. Pe hârtie, o mână neîndemânatică scrisese doar un singur rând în engleză.

Urmaţi-l pe băiat, este important. Veniţi singur.

Fiecare literă din semnătura lui Harilal era caligrafiată cu îngrijire.

Puştiul aştepta pe culoar, surâzând în continuare. Malko îi făcu semn să intre şi se îmbrăcă rapid în baie. Îl sună apoi pe Chris Jones în camera vecină şi îl anunţă că pleacă. Ţinea să respecte instrucţiunile din scrisoarea lui Harilal. Eforturile Guptei dăduseră în sfârşit rezultate!

Chris nu părea împăcat cu ideea.

— Aveţi încredere cioara aia vopsită? Lăsaţi-ne să venim şi noi.

Malko râse fericit. Gorilele erau incorigibile: cine nu avea pielea albă ca laptele, făcea parte din lumea tenebrelor.

— Gresaţi-vă armele şi aşteptaţi-mă, îi recomandă el înainte de a închide. Altfel, vă dau de băut doar apă nefiltrată.

Teribilă ameninţare.

Micul hindus urcă în Toyota alături de Malko, ghidându-l prin cuvinte disparate.

Urcară Waimanu Road, traversară cartierul Toorak şi puştiul îi făcu semn să oprească. Erau la mai bine de o milă de centru.

O luară pe jos, pe o potecă şerpuind printr-un cartier hindus de magherniţe din lemn, mişunând de lume.

Se opriră în faţa unei case amărâte şi Malko îl urmă înăuntru. Puţea a carry acru şi a găinaţ.

Micul hindus îi oferi lui Malko un scaun şubred, apoi dispăru în altă cameră şi se întoarse însoţit de o fetiţă cu nişte ochi imenşi negri, ca de sălbăticiune. Fata rămase în mijlocul camerei,

privindu-l pe Malko de parcă era un marţian.

— Tu stai, eu întorc, spuse puştiul, la fel de surâzător.

Ieşi şi închise uşa după el.

Malko îi surâse fetiţei, care îl contempla cu un aer grav. Nu purta decât un sari de mătase foarte fină, roşcat şi cârpit, prin care se ghiceau sfârcurile microscopice. Putea să fie foarte bine o puştoaică de zece ani bine hrănită, sau una de şaisprezece subalimentată…

— Cum te cheamă? întrebă el.

Ea îl fixă fără să răspundă.

— Nu vorbeşti engleza?

Din nou tăcere. De ce îl lăsaseră sub paza unei surdomute?

Brusc, se petrecu ceva bizar. Fără să-l scape pe Malko din ochi, fata începu să meargă de-a-ndărătelea spre pat. În ochi i se citea o invitaţie mută. I se făcu milă de ea. Cât timp era nevoit să aştepte, se gândiseră să-i ofere o prostituată.

Se apropie şi îi spuse uşurel, sperând să-l înţeleagă din intonaţie, dacă nu-i pricepea cuvintele:

— Nu-ţi fie frică.

Fixându-l în continuare, ea trase de sari, rupând partea din faţă.

Chipul nu-şi schimbase expresia. Malko îi zări pieptul slăbuţ, cu sfârcuri mari: era mult mai în vârstă decât bănuise.

— Hei! ce faci?

Ea continuă să sfâşie mătasea jegoasă, apoi tacticoasă, se zgârie adânc.

Malko sări şi îi imobiliză încheieturile.

Atunci ea începu să urle. Malko nu-şi închipuise că din pieptul costeliv puteau ieşi asemenea sunete ascuţite, care îi zgâriau timpanul. Simţi că înnebuneşte.

— Taci, strigă el. Eşti nebună!

Oprindu-se brusc, ea se repezi şi îl muşcă tare de mână. Malko îi dădu repede drumul şi ea profită, începând să smulgă alte bucăţi din sari şi urlând în continuare.

Malko îşi pierdu cumpătul.

Cu toate că mâna dreaptă îi sângera, o apucă pe fată de talie şi o trânti pe pat. Se gândise să-i astupe gura cu o pernă, ca să îi înăbuşe ţipetele.

În acel moment, uşa se deschise în spatele lui. Un strigăt gutural îl făcu să dea drumul fetei. Un hindus scheletic, înfăşurat doar într-o pânză, cu ţeasta rasă şi împodobită doar cu o meşă, îl

fixa plin de ură, cu ochii ieşiţi din orbite. Scuipă nişte cuvinte de neînţeles, se întoarse şi urlă ca un muezin, ritmându-şi strigătele cu bătăi de palmă peste gură. Încurajată, fetiţa o luă la goană.

Malko nu mai ezită şi se repezi spre uşă. Smintitul care o păzea se agăţă de el, urlând ca o sirenă de ceaţă.

Cu un şut puternic în stomac, Malko se degajă şi fugi. Hinduşii apăreau de peste tot, bărbaţi, femei şi copii; încercă să se orienteze prin labirintul de poteci desfundate, ajunse într-o fundătură şi fugi din nou, simţind cum îl ard plămânii.

Cu gloata pe urmele lui, se afundă pe o străduţă în pantă, sperând să capete destul avans pentru a se ascunde şi a găsi un telefon.

În spatele lui însă, urmăritorii se înmulţeau. În ciuda învăţăturilor lui Ghandi, nu exista pe pământ cineva mai însetat de sânge ca un hindus, în afară de un irakian.

Brusc, un lungan îi tăie drumul. Înarmat cu o maceta lungă, o agita furios, scoţând urlete feroce. Părea hotărât să-l facă bucăţi.

Greşeala lui fusese că fugise. Se opri şi aşteptă. Când gloata năvăli asupra lui, avu impresia că îl călcase un cilindru compresor. Adversarii lui se încurcau unii pe alţii. Singura lui frică era să nu se trezească înjunghiat pe la spate. Din fericire, cei mai mulţi nu aveau decât bâte. Pe jumătate mort, Malko urlă:

— Poliţia! Chemaţi poliţia!

Se pregăteau să-l linşeze pe loc. Deodată, un hindus înalt, cu barba căruntă, începu să împartă lovituri coreligionarilor săi, cu intenţia de a-l elibera pe Malko.

Acesta zăcea în noroi, cu hainele zdrenţe. Tot corpul îl durea. Simţi că este ridicat şi i se leagă mâinile la spate. Cineva îl scuipă în faţă şi mai încasă şi un picior în şale.

— Poliţia, gemu el.

— Nu poliţie, zise hindusul cu barbă căruntă.

Malko fu îmbrâncit cu ură şi târât de doi bărbaţi înalţi şi scheletici, împuţiţi şi păduchioşi. În ciuda slăbiciunii aparente, aveau o forţă surprinzătoare. Restul gloatei îi urma mormăind. O fetiţă culese de jos o piatră şi îl lovi pe Malko în piept.

Unul dintre bărbaţii scheletici surâse larg şi îi răsuci mai tare braţul lui Malko.

Acesta înţelese că era dus la locul faptei. La vederea lui Malko, gloata vui cu ură. Exact cum se întâmplase la Bagdad…

Hindusul cu meşă sări la Malko vociferând şi agitând un pumnal improvizat, confecţionat dintr-un arc de camion ascuţit şi

înfipt într-o bucată de coadă de mătură. Protectorul lui Malko îl îndepărtă ferm şi smintitul se mulţumi doar să-l scuipe.

— Chemaţi poliţia, repetă Malko.

Bătrânul nu se osteni să răspundă. Malko fu îmbrâncit în casă şi pe lângă el se strecurară vreo cincisprezece bărbaţi, toţi destul de în vârstă. Fetiţa era în continuare acolo, aşezată pe pat, împreună cu puştiul care îl adusese pe Malko. La vederea acestuia, ea începu să plângă, iar băiatul îl apostrofă pe un ton ridicat.

Două sute de capete se înghesuiau la uşă şi la fereastră.

Malko fu aşezat pe un scaun. Hindusul cu barbă căruntă rămase în picioare în faţa lui, avându-i alături pe alţi doi.

Arătă cu degetul noduros spre fetiţă şi i se adresă lui Malko într-o engleză aspră:

— Aţi încercat să violaţi acest copil.

Turbat de furie, Malko ridică din umeri. Capcana fusese bine pusă la punct.

— E grotesc!

Celălalt insistă:

— Aţi fost văzut de tatăl ei. Fata a declarat că aţi vrut să o posedaţi cu forţa şi că i-aţi sfâşiat sari-ul.

— Ea şi l-a rupt, protestă Malko şi după aceea s-a zgâriat. Minte.

— De ce ar face asta? întrebă bănuitor bătrânul.

Cel mai rău era că hindusul era de bună credinţă!

— Nu ştiu. Chemaţi poliţia, va face o anchetă şi dacă sunt vinovat, tribunalul mă va judeca…

Hindusul clătină din cap.

— Noi nu facem aşa. În cazul unui flagrant delict, noi suntem judecătorii, cei mai bătrâni din comunitate. Dacă cineva fură, i se taie un deget de la mână. Dacă recidivează, toată mâna…

Un adevărat popor luminat…

— Ce veţi face dacă voi fi găsit vinovat? întrebă Malko, încercând să-şi ţină firea.

— Vom zdrobi obiectul delictului între două pietre, ca să nu mai puteţi greşi niciodată, spuse senin hindusul. Aşa e legea.

— E un asasinat, răcni Malko.

Celălalt nu păru impresionat.

— Dacă nu sunteţi cu adevărat vinovat, nu aveţi de ce vă teme.

Se întoarse spre fetiţa îmbrăcată în zdrenţele sari-ului şi îi

vorbi îndelung.

Ea răspunse pe un ton ascuţit, dând drumul rochiei şi arătând răzbunătoare. Spre Malko: justiţia pedepsea crima… Hindusul îi mai puse şi alte întrebări şi se întoarse spre Malko.

— Fata confirmă că i-aţi sfâşiat sari-ul şi că s-a apărat, muşcându-vă de mână. Arătaţi mâinile.

Spuse o frază scurtă şi cei doi hinduşi îi dădură drumul lui Malko. Acesta întinse mâinile în faţă şi bătrânul hindus se aplecă să le cerceteze, găsind imediat muşcătura.

Dădu din cap plin de gravitate şi făcu semn lunganilor, care îi răsuciră lui Malko mâinile la spate.

— Băiatul spune că i-aţi cerut să vă facă rost de o femeie. V-a adus aici unde sunt prostituate. Din politeţe, a lăsat-o pe sora lui cu dumneavoastră cât timp s-a dus să caute o prostituată, dar nu aţi avut răbdare…

— Această fată minte, strigă Malko. A fost pusă să mă acuze.

Bătrânul se întoarse spre fetiţă şi îi vorbi cu severitate. Ea clătină cu indignare din cap. Hindusul spuse pe un ton sinistru:

— Nimeni nu i-a spus nimic. Aţi încercat să o violaţi. Altfel, cum puteţi explica prezenţa dumneavoastră aici?

Malko încercă să se justifice:

— Am fost convocat de cineva pe care îl cunoaşteţi. Harilal Parmeshwar. Chemaţi-l şi vă va confirma…

— Harilal Parmeshwar este un om bogat, nu calcă prin aceste locuri, obiectă bătrânul.

— Aduceţi-l aici, insistă Malko. M-a onorat cu prietenia lui.

Zecile de perechi de ochi sălbatici ce se iţeau în fereastră şi în uşă, urmăreau conversaţia fără să priceapă nimic. Nu aşteptau decât un lucru: linşajul.

— Probabil că i-aţi înşelat încrederea, spuse pompos bătrânul. Vă vom judeca.

Alungă afară mulţimea şi un frison de fericire străbătu asistenţa. Pentru orice eventualitate, cei mai puţin leneşi se apucară să adune pietre.

Se pregăteau de lapidare, o specialitate folclorică din India.

Cei trei hinduşi se sfătuiau cu voce scăzută. Nu trecu mult şi bătrânul hindus se proţăpi în faţa lui Malko, spunându-i cu o voce egală:

— V-am declarat vinovat. Veţi fi pedepsit imediat, aşa cum cer obiceiurile noastre.

Lui Malko i se puse un nod în gât şi abia putu rosti:

— În ce mod?

Bătrânul dădu un ordin scurt. Doi hinduşi se alăturară gărzilor lui Malko şi cu forţe unite, îl scoaseră pe brânci din încăpere. Malko se zbătea din toate puterile, răcnind, ţipând şi zgâriind. Într-un murmur de ură, mulţimea se dădu la o parte.

Hinduşii îl întinseră pe Malko pe o piatră în, are şi platâ, care servea drept spălător. Patru îl ţineau de glezne şi de încheieturile mâinilor. Un altul se apucă să-i descheie pantalonii. Gloata se apropiase şi Malko vedea ochii lacomi de ură ţintuindu-l ca într-un coşmar. Nu avea de la cine să aştepte milă.

În ciuda mişcărilor lui disperate, hinduşii reuşiră să-i scoată pantalonii şi lenjeria. De la brâu în jos era gol puşcă.

Singur, faţă în faţă cu mulţimea dezlănţuită şi fanatică, simţi cum îl cuprinde panica.

— Lăsaţi-mă, urlă el.

Panica scăpată de sub control îl făcu să tresară şi corpul i se arcui. Imediat, ceva rece îi fu strecurat sub fese. Bătrânul hindus profitase şi împinsese o piatră mare şi platâ. Fruntea i se acoperi de sudoare. Aşa cum îl ameninţase hindusul, aveau să-i strivească sexul între două pietre. Avea o şansă la o mie să supravieţuiască oribilei mutilări. Halal supravieţuire...

Bătrânul ridică braţul cu demnitatea unui mare preot care efectua un sacrificiu.

Cuprins de o teamă viscerală, Malko urlă să-şi spargă plămânii. Atenţi, hinduşii aşteptau. Închise ochii ca să nu vadă piatra căzând şi strânse cu putere din dinţi. Mai fusese torturat şi ştia că şi cele mai mari dureri fizice aveau o limită.

Şocul nu se produse însă. Malko deschise din nou ochii. Bătrânul ţinea în continuare braţul ridicat. O tăcere de moarte se lăsase peste mulţime. Extremitatea ţevii unui Colt 45 era proptită în bărbia „sacrificatorului”, înclinată în aşa fel încât glonţul să-i smulgă trei sferturi din ţeastă.

În spatele Coltului era un braţ şi la capătul lui mutra serioasă a lui Chris Jones. Cu mâna stângă îndreptase spre mulţime un pistol de calibru 38, cu piedica trasă. La trei metri de el, Milton Brabeck, însoţit de doi hinduşi, pe care Malko îi recunoscu drept servitorii lui Harilal, ţineau la respect ultimele rânduri ale gloatei, îndreptând spre ei două Colturi automate, care valorau greutatea lor în aur.

Chris surâse din vârful buzelor şi i se adresă bătrânului:

— Spuneţi-le să se retragă, dacă nu vor să le zbor creierii, zise

el vesel. Altfel o să cam împroaşte în jur.

Lui Malko îi reveni glasul.

— Nu trageţi, ne vor linşa. În plus, bătrânul e de bună credinţă. E o greşeală.

— Pentru el ar fi ultima, spuse gorila. Dacă nu veneam…

Îl lovi uşor sub bărbie şi cătarea se agăţă de pielea ridată. Bătrânul începu să sângereze.

— Spune-le maimuţelor tale să-i dea drumul prietenului nostru, zise el afectuos şi pune piatra uşurel jos.

Chipul hindusului devenise cenuşiu. Îşi trecu limba peste buze şi dădu un ordin cu vocea sugrumată. Gărzile îl eliberară cu regret pe Malko.

Frustrată, mulţimea se repezi în faţă. Chris trase cu exactitate trei gloanţe la cinci centimetri de primul rând şi împuşcăturile stârniră un nor de praf. Hinduşii se retraseră bombănind. Malko se ridicase deja în picioare şi se îmbrăca.

Mâinile îi tremurau şi nu reuşea să-şi revină. Îl apostrofă pe hindusul cărunt.

— Eraţi gata să comiteţi o greşeală îngrozitoare.

Ţeava Coltului afecta dicţia bătrânului. Bâigui un răspuns de neînţeles, apoi strigă ceva în limba lui.

Imediat, primul rând se apropie. Milton îi anunţă calm:

— Primul care face un pas e mort.

Probabil că limba engleză era obligatorie în şcolile hinduse, căci nimeni nu mişcă.

— Ce le-aţi spus? întrebă Malko.

Celălalt îşi adună bruma de curaj şi răspunse:

— Le-am spus că indiferent dacă acel om mă va ucide sau nu, sentinţa trebuie aplicată.

Indexul lui Chris se albi pe trăgaci.

— Cred că a venit timpul să-i zburăm căpăţâna ăluia.

Malko îi prinse încheietura, îndepărtând ţeava armei.

— Aşteptaţi!

Se întoarse spre hindus.

— Sunt un om cinstit. Întrebaţi-i pe aceştia doi. Vă vor spune că sunt într-adevăr prieten cu Harilal Parmeshwar. Mă cunosc.

În mod vădit, bătrânul nu aştepta decât o ocazie de a-şi salva viaţa. Să te laşi omorât nu era o decizie de luat cu inima uşoară…

Le făcu semn celor doi Gurkha să se apropie. Urmă o discuţie interminabilă şi de neînţeles. Chris şi Milton nu slăbeau

supravegherea. Malko îi întrebă cărui fapt se datora prezenţa lor chiar la momentul oportun.

Chris Jones surâse.

— A telefonat Dan şi i-am spus că aţi plecat la Harilal. L-a telefonat şi a descoperit mistificarea. Două grupuri au plecat în căutarea dumneavoastră. Cei pe care îi vedeţi ne-au adus aici, după pe au tot pălăvrăgit cu prietenii întâlniţi în cale. Noi eram pe urmele lor.

Cei trei hinduşi terminaseră discuţia. Foarte demn, bătrânul ridică mâinile pentru a calma gloata şi îi spuse lui Malko:

— Dacă veneratul Harilal Parmeshwar răspunde pentru dumneavoastră, nu putem să vă punem cuvântul la îndoială. Sunteţi liber.

Malko respiră mai uşurat.

— Aş vrea să-i interoghez pe copii, spuse el. Nu s-au putut gândi singuri la o asemenea uneltire…

Bătrânul hindus se adresă mulţimii care se împrăştia încet, privată de spectacolul linşajului. Imediat, cei doi copii care îl acuzaseră pe Malko fură împinşi în faţă de doi slăbănogi şi forţaţi să îngenuncheze.

Amândoi începură să suspine. Fata striga pe un ton ascuţit, ştergându-şi ochii cu o bucată de sari. În ciuda rolului odios pe care îl jucase, lui Malko îi era milă de ea.

Deschise gura ca să-i întrebe ceva, dar copiii se fofilară brusc printre picioarele adulţilor şi o rupseră la fugă. În câteva secunde, aveau un avans de douăzeci de metri. După ce primul moment de stupoare trecu, se auzi un urlet colectiv şi gloata de hinduşi o luă la goană după ei.

Gorilele şi Malko rămăseseră pe loc, împreună cu bătrânul.

Fetiţa se pregătea să se ascundă într-o casă, dar prima piatră o lovi în spinare. Căzu, încercă să se ridice, dar ploaia de pietre care urmă o lovi în cap şi ea rămase nemişcată, cu sângele curgând din rănile nenumărate.

Băiatul se întoarse în momentul în care o piatră mare şi rotundă îl lovi în genunchi. Încercă să se târască, dar un hindus de şaptesprezece ani se apropie la mai puţin de trei metri de el şi îi strivi faţa cu o bucată de stâncă.

În acest timp, alţi trei lapidau fetiţa de la mică distanţă, care muri cu capul zdrobit. Când apărură Malko şi cele două gorile, copii nu mai trăiau. Masacrul îi lăsă interzişi. Din ei nu mai rămăseseră decât două grămăjoare sângerânde. Osul zdrobit al

coapsei fetiţei ieşea prin sari…

— Doamne, suspină Malko. Ce monştri!

De ei se apropie un hindus având în mână o bucată de stâncă. Braţul lui Chris se destinse ca un şarpe. Explozia armei îi îndepărtă pe cei mai temerari. Căzut pe brânci, hindusul se dădu înapoi, dar nu lăsă piatra din mână: glonţul nimerise chiar în ea. Se ridică şi o luă la sănătoasa.

Milton era alb ca varul.

— Mor de poftă să trag în mulţime, zise el. Chiar dacă după asta ne-ar masacra.

Întristat, Malko îi spuse:

— N-ar servi la nimic. Handicapul a douăzeci de secole de civilizaţie nu poate fi depăşit cu gloanţe blindate…

— Ştiu, dar măcar aş fi împăcat.

Neputincioşi, cei trei albi coborâră strada, ieşind din atmosfera de coşmar. Era o lume lipsită de raţiune şi primitivă, cu care judecata lor de occidentali nu avea nici o legătură.

Ieşiră din cartierul hindus. Probabil că cele două victime fuseseră îngropate în pripă. Copiii erau mulţi. Doi în plus sau în minus nu mai conta…

Un singur lucru îl consola pe Malko: era aproape sigur că ştia motivul pentru care încercaseră să-l ucidă. Se apropia de ţintă.

Următorul lucru era să dea de Dan Lohan, care scotocea prin Toorak, undeva în vale.

Capitolul XVI

Gupta îşi reluase supravegherea, ca şi când nimic nu se întâmplase. Harilal Parmeshwar nu făcuse nici un comentariu asupra capcanei întinse lui Malko. Dacă voia să obţină un rezultat, trebuia să-i întindă şi el o cursă hindusului, cu ajutorul Guptei…

O capcană pe care Malko tocmai o inventase, gândindu-se la mormântul lui Stevenson şi la privirile lui Grace Lohan. Dacă avea dreptate, aproape toate piesele de puzzle aveau să se aşeze la locul lor.

Ceru o convorbire de la recepţie şi aşteptă. Dan Lohan era încă la birou.

— Nu. Nu am noutăţi, răspunse el la întrebarea vice consulului, dar m-am gândit la ceva. Atunci când a murit Thomas Rose, mă rog, în acea perioadă, exista vreo unitate a marinei americane la Suva?

— Desigur. Portavionul *John-F.-Kennedy.* A făcut o escală de două zile. Am organizat un cocteil foarte reuşit la Yacht Club. Comandantul…

— Vin des aici nave americane? îl întrerupse Malko.

— Da, destul de des. Cele care vin din Honolulu şi se duc în Australia se opresc aici. Suva este porto-franco şi îşi pot reface proviziile la un preţ mai scăzut.

— Am priceput, spuse Malko. Dan, vă rog să mai rămâneţi puţin la birou, trec pe la dumneavoastră.

— Acum? E şase şi jumătate. Grace mă aşteaptă, luăm masa la guvernator. E mai precis decât un ceas Bulova.

Râse de gluma făcută, dar Malko insistă:

— Telefonaţi-i lui Grace. Nu vom întârzia mult şi vă veţi putea duce după aceea la dineu. Ceea ce vreau, să fac nu suportă amânare.

Dan Lohan închise indispus telefonul. Din fericire, distanţele erau scurte la Suva. Malko ajunse la el peste cinci minute. Americanul fuma nervos şi îi aruncă lui Malko o privire îngrijorată.

— Ce v-a apucat? îmi ascundeţi ceva? Aveţi noutăţi?

— Nu încă, dar cred că e o chestiune de zile. Cu o condiţie.

— Care?

— Condiţia este ca o navă americană să facă escală aici cât mai repede. De preferat o navă mare. Pentru aceasta aş vrea să utilizez telexul dumneavoastră codat. Am de trimis un mesaj la Washington şi unul la Honolulu. Diferenţa de fus orar ne va aduce un câştig de timp.

Dan Lohan făcu ochii cât cepele.

— Pentru ce vreţi să aduceţi aici o unitate a marinei?

Malko surâse cu o uşoară tristeţe.

— Ăsta e secretul meu…

Vice consulul nu insistă. Se duse la seiful din perete şi scoase o cărticică.

— Acestea sunt codurile şi indicativele, zise el. În fond, nu aveţi nevoie de mine. Telexul este în încăperea de alături.

Malko fi mulţumi. Într-un anumit sens, aranjamentul îl satisfăcea. În momentul în care vice consulul puse mâna pe clanţă, îl întrebă:

— Dan, aveţi pe aici o Biblie?

De data aceasta americanul îl privi cu o îngrijorare făţişă. Spionii nu aveau obiceiul să folosească Bibliile drept arme. Se întoarse totuşi, scotoci în birou şi scoase o Biblie cu copertă roşie.

— Vreţi să vă rugaţi?

Malko împinse Biblia spre american:

— Dan, aş vrea să juraţi pe această Biblie că nu veţi spune nimănui că avem intenţia să aducem aici o navă militară.

Chipul vice consulului deveni violaceu. Se sufoca de indignare. Deschise gura şi o închise de mai multe ori înainte să răspundă:

— Bine dar nu aveţi încredere în mine, sau ce? Eu… dumneavoastră… lucrăm la aceeaşi firmă!

— Am încredere în dumneavoastră, spuse Malko domol, dar nu vreau nici o indiscreţie, fie ea chiar şi involuntară. Ştiu că dacă vă pun să juraţi pe Biblie, vă veţi abţine de la imprudenţe…

Dan Lohan ridică din umeri.

— E ridicol. M-ar mira ca Marina să vă trimită măcar o barcă. Au alte lucruri de făcut. Dacă vreţi să mă jur, o s-o fac şi pe asta.

Cu un aer furios, murmură câteva cuvinte cu mâna lipită de Biblie, sub privirea impasibilă a lui Malko, apoi bombăni ca un elev pus la colţ:

— Bun, acum pot să plec?

Malko îi strânse îndelung mâna.

— Distracţie plăcută la dineu. De îndată ce primiţi răspuns la telexurile mele, anunţaţi-mă, dar nu-mi comunicaţi, la telefon despre ce e vorba.

Vice consulul o luă la goană pe scări. Trebuia să fi ajuns deja la guvernator.

Rămas singur, Malko întocmi cu grijă primul mesaj destinat lui David Wise, şeful diviziei planuri de la CIA, cel care îl trimisese în Pacific. Doar el avea puterea de a convinge Marina să disloce una din preţioasele ei nave... Cu argumentele pe care i le prezenta, erau slabe şanse ca cei din Honolulu să refuze.

Mai mult ca oricine, aveau interesul să elucideze misterul morţii lui Thomas Rose, asta dacă Malko nu se înşela.

Malko scrise timp de o oră şi se duse personal la teleimprimator. Când ieşi din consulat era zece seara şi străduţele din Suva erau cu desăvârşire pustii. Dacă ipoteza lui era justă, avea să afle curând adevărul şi colonelului Kan-Mai nu-i mai rămânea decât să o ia din nou de la zero. Eterna muncă a Penelopei pentru Serviciile Secrete.

*

* *

Dan Lohan ajunse la cafeneaua de la Travelodge la şase dimineaţa, în momentul în care Chris Jones termina de mâncat ouăle cu şuncă. Avea un aer misterios şi important. Nu abordă nici un subiect sensibil în faţa gorilelor. În momentul în care ajunse cu Malko la capătul piscinei, explodă în surdină:

— Nu s-ar putea spune că nu aveţi relaţii mari, zise el admirativ. Tocmai am primit o radiogramă oficială din Hawai. Submarinul *Taurus* va face escală aici peste trei zile. Este în misiune de manevră.

Satisfacţia lui Malko era amestecată cu tristeţe. Îşi ascunse tulburarea faţă de american:

— Aţi fost deci anunţat oficial. Ca şi când nu am fi intervenit.

— Absolut.

— Ce veţi face în acest caz?

— Voi anunţa *Fidji Times* şi voi organiza un cocteil la Yacht Club.

Malko îşi contempla chipul în apa albăstrie a piscinei. Din fericire, Dan nu bănuia nimic. Era încă prea devreme ca să-l avertizeze.

— Procedaţi ca de obicei, spuse el, mai ales în ceea ce

priveşte *Fidji Times.*

Vice consulul plecă şi Malko se întoarse în cafenea, unde cele două gorile continuau să se îndoape cu ouă cu şuncă, singura mâncare pe plan local în care aveau încredere.

*

* *

Fidji Times consacrase o jumătate de pagină sosirii lui *Taurus.* Negustorii hinduşi îşi dereticau pieţele în aşteptarea marinarilor. Strivită de furtunile de la începutul sezonului ploilor, Suva se mai trezise puţin. Căldura era însă din ce în ce mai puternică.

La volanul Toyotei, cu cele două gorile pe bancheta din spate, Malko urca spre locuinţa lui Harilal Parmeshwar. Ca în fiecare seară, se ducea la raport, cu speranţa de a ajunge la finalul afacerii.

Ajungând în faţa casei, avu presimţirea unei catastrofe. Un grup animat de hinduşi ocupa peluza. Erau doar bărbaţi. Tăcură atunci când Malko ieşi din maşină, lăsându-şi gărzile pe loc. Era o chestiune de diplomaţie. În locul celor doi paznici de fiecare zi, erau şase, cu un aer şi mai sălbatic. Cu pumnale lungi la brâu, blocau complet uşa. La vederea lui Malko, se dădură rapid la o parte.

Îmbrăcat într-o tunică roşie, Harilal stătea în picioare în mijlocul mai multor hinduşi. Pentru prima oară de când îl cunoscuse Malko, purta o armă la brâu, un pumnal lung cu mânerul încrustat cu pietre multicolore, îl primi pe Malko la fel de politicos şi de rafinat, întrebându-l de sănătate şi cerându-i noutăţi despre Dan Lohan. Ochii lui aveau însă o fixitate care dezminţea amabilitatea cuvintelor. Malko îl simţi încordat, revoltat parcă de ceva. Ceilalţi hinduşi se grupaseră separat şi îl priveau curioşi pe Malko. Acesta profită şi întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

Ca şi când şi-ar fi scos masca, Harilal îşi pierdu dintr-o dată aerul impasibil. Grimasa feroce dădu la iveală dinţii strălucitori şi Malko simţi cum îl ia cu frig.

— Câinele ăsta şi-a bătut joc de mine, spuse el.

— A dispărut?

Hindusul clătină din cap.

— Nu. Veniţi.

Traversară casa şi ajunseră într-o încăpere păzită de patru hinduse aşezate în genunchi. La vederea şefului Gurkha, acestea se ridicară. El le dădu la o parte şi intră într-o cameră luminată

de făclii, în care plutea o aromă puternică de tămâie.

La început, Malko nu distinse nimic în penumbră, apoi văzu corpul întins pe masă, acoperit aproape în întregime cu flori de hibiscus şi cu gardenii. Se apropie şi scoase o exclamaţie de oroare. Cadavrul Guptei era de nerecunoscut, în special faţa. În orbitele din care fuseseră smulşi ochii îi îndesaseră bumbac. Acesta se îmbibase cu sânge, formând două bile roşii.

Buzele fetiţei fuseseră ciopârţite cu lama, dând la iveală dinţii strălucitori, într-un rictus ironic şi macabru. Numai nasul fin şi cârn rămăsese neatins.

Coborând privirea, Malko zări pumnalul înfipt în piept, printr-un triunghi de pânză verde, pătat de sânge. Mâinile încrucişate peste rană ţineau o floare de lotus. În spatele lui. Malko, şeful Gurkha spuse domol:

— Mi-au adus corpul adineauri, i-au scos ochii şi i-au tăiat buzele de vie. Apoi au ucis-o, executând-o ca pe o trădătoare, cu toate că era fata mea. Au îndrăznit aşa ceva!

— Ce oroare, spuse Malko şoptit.

Harilal se aplecă asupra micului cadavru, îi sărută tatuajul roşu de pe frunte şi ridică privirea, fixându-l pe Malko. Privirea lui lacomă părea halucinantă.

Ochii lui Malko se umpluseră fără voie de lacrimi. Văzuse multe lucruri oribile în meseria lui, dar tortura suferită de acel copil întrecea orice imaginaţie.

Harilal îi simţi tulburarea şi îl strânse de braţ cu mâna lungă şi cafenie.

— Veniţi, spuse el, vă aşteptam pentru răzbunare.

Capitolul XVII

Harilal Parmeshwar scoase de la brâu pumnalul lung, cu mânerul împodobit cu pietre preţioase şi i-l întinse lui Malko.

— Dumneavoastră vă revine onoarea de a-i tăia gâtul.

Ceilalţi hinduşi făcură cerc în jurul lui, unul mai feroce ca altul. Nici unul nu purta armă de foc, dar şi cel mai amărât pumnal ar fi putut tăia o vită în bucăţi. Malko nu-şi revenise încă din şoc. Chipul mutilat al Guptei îi juca în faţa ochilor. El era singurul responsabil pentru ce se întâmplase!

— Vă cer scuze, îi spuse el lui Harilal. N-ar fi trebuit niciodată să accept acest serviciu.

Surâzând sălbatic, Gurkha nu luă în seamă obiecţia.

— Toţi trebuie să murim. Gupta va reveni foarte repede printre noi într-o altă viaţă. Omul acela însă, m-a sfidat, m-a batjocorit. Sângele lui ne va răzbuna.

Hinduşii credeau cu adevărat în metempsihoză. Cu toate acestea, Malko era şocat de insensibilitatea tatălui Guptei. Voia să-şi răzbune onoarea, prin suferinţele oribile ale fetei sale.

— Ce vreţi să faceţi? întrebă el.

Hindusul îl privi drept în ochi.

— Să-l ucid cum a ucis-o pe Gupta.

Malko îşi storcea mintea cum să câştige timp. Şi el ar fi fost fericit să-l ucidă pe cel răspunzător de asasinat, dar dacă ceasornicarul murea, ancheta lui lua definitiv sfârşit.

— Probabil că ne aşteaptă, obiectă el.

Gurkha surâse cu un dispreţ suveran.

— Îi este doar şi mai frică.

— Dar poliţia...

— Poliţia nu se amestecă în aşa ceva, dar dacă tovarăşii dumneavoastră vor să ne însoţească, sunt bineveniţi.

Malko se gândi la gorilele care îl aşteptau cuminţi în Toyota. Era o surpriză plăcută pentru ei.

— Harilal, spuse el, vă cer să vă amânaţi răzbunarea. Pentru moment, am nevoie de Nabi Khalsar viu.

Hindusul clătină din cap.

— Nu. Nu vreau să aştept. Dacă nu vreţi să veniţi cu mine, mă

duc singur.

În timp ce vorbeau, traversară încăperea şi ajunseră pe terasă. Zărindu-l pe Malko, Chris Jones şi Milton Brabeck ieşiră din maşină, mai mult ca să-şi dezmorţească picioarele, decât din instinct.

Nu le plăceau chipurile sălbatice ale hinduşilor care îl înconjurau pe Malko.

Acesta îi ţinea piept lui Harilal Parmeshwar.

— Imposibil. Nu vă pot lăsa să-mi distrugeţi capcana. Au murit deja prea mulţi. Acum sunt aproape de capătul firului. Voi merge cu dumneavoastră mai târziu.

Ostil şi încruntat, Harilal îl asculta. Simţind tensiunea, Chris şi Milton se apropiară.

În replică, Harilal dădu un ordin şi şase dintre oamenii săi făcură zid între cei trei albi şi poartă. Semăna a declaraţie de forţă. Discret, Chris duse mâna la brâu, mângâind patul pistolului.

— Plecaţi, spuse Harilal, sunteţi un laş.

— Dacă ieşiţi de aici, răspunse Malko, telefonez la poliţie. Vreau ca Nabi Khalsar să mai trăiască două, trei zile.

— Sunteţi un trădător, şuieră Harilal. Veţi muri primul!

Strigă un ordin şi totul se petrecu foarte repede. Nimeni nu văzu apărând pistolul în mâna lui Chris, dar Milton, cu două arme de calibru 38 în mâini, se trezi cu vârful unui pumnal la cincizeci de centimetri de grumaz.

Fiecare hindus îşi scosese pumnalul. Erau mai bine de o duzină.

Pentru o secundă, tensiunea deveni insuportabilă. Malko ştia că ameninţarea pistoalelor nu avea să-i oprească pe Gurkha: mai văzuseră aşa ceva. Nu-l putea însă lăsa pe Harilal să-l masacreze pe Khalsar tocmai acum.

— Harilal, imploră el. V-aş putea lăsa să plecaţi şi v-aş întinde o cursă. Vă fac o propunere: viaţa lui Khalsar contra vieţii mele, pentru trei zile. După aceea, e al dumneavoastră.

— Cum îmi puteţi da viaţa? spuse Gurkha neîncrezător.

— Voi fi ostaticul dumneavoastră. Dacă Khalsar scapă şi este ucis de altcineva, mă puteţi omorî.

Şeful Gurkha reflectă câteva clipe, apoi trăsăturile i se destinseră uşor.

— Accept, pentru că avem legături de sânge. Aceştia doi vor rămâne şi ei aici ca oaspeţi ai mei. Dumneavoastră veţi fi păzit

de cei mai fideli oameni ai mei, până la încheierea învoielii. Dacă încercaţi să părăsiţi Suva, sau Khalsar fuge, vă vor ucide. Iar dacă totul se termină cu bine, peste trei zile îi veţi lua gâtul lui Khalsar.

— De acord, spuse Malko.

— Hei! Nouă nu ne-a cerut nimeni părerea, gemu Chris. Dacă tipul ăla se îmbolnăveşte de gripă, o încasăm.

După atâta tensiune, Malko simţi nevoia să destindă atmosfera.

— Şi eu, remarcă el, dar vor fi îndeajuns de delicaţi să ne înjunghie în somn. Sunt nişte domni…

Umorul lui nu avu succes. Chris şi Milton aproape că refuzau să asculte ordinul. Harilal întinse mâna.

— Daţi-mi armele. Sunteţi între prieteni.

Gorilele nu gândeau acelaşi lucru. Chris chiar se pregătea să calculeze câţi hinduşi putea omorî înainte de a fi doborât… Cu toate acestea, se supuseră. Privirea imperativă a lui Malko îi convinsese. Harilal dădu un ordin şi apăru un servitor, purtând o tavă de argint. Se opri mai întâi în faţa lui Chris…

Când îi veni rândul lui Milton, acesta predă cele două pistoale şi întoarse privirea. Servitorul se îndepărtă cu tava plină de arme şi Malko spuse domol:

— Milton…

Cu regret, acesta scoase de la brâu un pistol cu ţeava retezată, de care se vede treaba că uitase.

— Totul va fi în regulă, îi asigură Malko. Vă dau cuvântul meu. Aveţi încredere în mine?

Tăcerea nu putea fi considerată un răspuns total afirmativ…

Doi Gurkha, sălbatici şi muţi, îmbrăcaţi cu şorturi kaki decolorate, cămăşi, turbane şi sandale, îl încadrară pe Malko. Pumnalele li se ghiceau pe sub haine. Harilal îi surâse rece lui Malko.

— Nu vorbesc decât dialectul nostru. Au ordine să vă însoţească pretutindeni. Vor dormi cu dumneavoastră în cameră.

Minunat, dar aşa fusese înţelegerea. Cei doi Gurkha, cărora nu le ştia nici măcar numele, se urcară în Toyota. Malko îşi luă la revedere de la gorile şi demară.

Ce era mai periculos de acum urma.

*

* *

Cuterul alb al lui Ai-Ko era la chei, înghesuit între două mini-

cargouri jegoase. Malko se bucură. Căpătase o afecţiune specială pentru micuţa metisă, atât de candidă şi ciudată. Spera să o găsească la bord…

Gurkha îl urmau ca nişte canişi. Puntea cuterului era pustie.

— Ai-Ko?

Treizeci de secunde mai târziu, tahitiana era în braţele lui, frecându-se de el ca o pisicuţă amorezată. Indiferenţi, Gurkha se aşezară pe punte. Ce se petrecea nu-i privea. Ai-Ko îi privi temătoare.

— Sunt prietenii tăi?

Malko îi mângâie părul.

— Ar fi prea mult de explicat. Mai târziu. Acum am nevoie de tine. Îmi poţi face un serviciu mare de tot?

Ai-Ko trepida de bucurie.

— Orice vrei, dar mai întâi vino, Georges nu e aici…

Nu se sătura niciodată. Din nefericire, nu era momentul!

— Îţi pui viaţa în joc, o avertiză Malko. Te voi apăra, dar…

Ea îi puse mâna pe gură.

— Nu-mi pasă! Spune-mi!

Malko îi explică. Ai-Ko îl ascultă şi într-un final dădu din cap şi aprobă cu entuziasm:

— E foarte uşor!

Se gândi la Gupta, vru să-i povestească despre ea, dar se abţinu. La ce bun.

— Când vrei să încep?

— Imediat, dacă poţi.

Ea dispăru sub punte să se îmbrace, aruncându-i lui Malko o privire încărcată de regrete. Acesta contempla apa murdară a portului Suva. Patronii săi, în birourile cu aer condiţionat de la Washington, uitau că în anumite ţări, nu se rezolvă totul cu aparate de ascultare.

Urmărind-o însă pe Grace Lohan în locul lui Nabi Khalsar, risca mai puţin.

Capitolul XVIII

Grace Lohan plecă de acasă la opt seara, îmbrăcată într-o rochie uşoară, din material imprimat şi cu părul strâns în coc. Soţul ei avea să lipsească toată seara, ocupat cu preparativele pentru cocteilul de la Yacht Club, dat în cinstea lui *Taurus.* Submarinul urma să sosească a doua zi dimineaţa. Ai-Ko era aşezată pe o bancă, aşteptând parcă autobuzul. Soţia vice consulului nu-i dădu nici o atenţie şi o coti grăbită la stânga. Mai merse puţin, apoi o luă pe Thakombau Road, un bulevard larg urcând spre cartierul rezidenţial din Suva.

Cu picioarele goale, ca o mică fidjiană, Ai-Ko o urmărea de la distanţă. Mult mai departe, Malko, îmbarcat în Toyota împreună cu cei doi Gurkha, o supraveghea, gata să intervină la nevoie.

Malko opri maşina pe Queen Elisabeth Drive colţ cu Thakombau. Putea vedea silueta micuţă urcând coasta. Cei doi Gurkha, aşezaţi în spate, erau neclintiţi ca nişte statui.

Ai-Ko o luă la dreapta pe Berkley Crescent şi dispăru. Malko porni imediat maşina. După o sută de metri, aproape că se lovi de Ai-Ko. Fata se întorcea în fugă. Îi deschise portiera. Ochii metisei străluceau de aţâţare.

— Am văzut-o intrând într-o casă, spuse ea. Dacă ocolim pe la Parcul Guvernatorului, ferestrele dau în spate şi veţi putea vedea înăuntru.

Întoarseră maşina spre Queen Elisabeth Drive, lăsând-o în dreptul gardului şi îşi continuară drumul pe jos, pe o alee mărginită de manghieri înalţi. Ai-Ko cerceta casele şi la un moment dat arătă spre una din ele.

— Acolo.

Întunericul îi făcea invizibili. Cei doi Gurkha îl urmau fără să pună întrebări. O fereastră de la etajul doi era luminată. Din copacul din faţa casei s-ar fi văzut bine înăuntru. Malko spera să fie fereastra potrivită…

Le dădu de înţeles celor doi prin gesturi că voia să se urce în copac. Serviabili, îl ajutară să se prindă de prima creangă. Frunzişul des îi ascundea mişcările. Ajuns destul de sus, se căţără pe o creangă ieşită în afară şi privi.

Fereastra nu avea perdele, iar camera nu era mobilată decât cu un covor mare şi cu un lampadar.

Nabi Khalsar era aşezat de profil, în poziţia lotus, înfăşurat într-o pânză şi cu turbanul pe cap. Zărind-o pe Grace, Malko fu gata să cadă. Nici o şuviţă deranjată, chipul la fel de puritan şi de demn, dar în rest femeia era goală, cu mâinile unite în dreptul feţei, după obiceiul hindus şi aşezată în faţa lui Khalsar. Hainele îi erau împăturite cu grijă pe covor, alături de un pachet mare. Între ea şi hindus se afla o farfurie plină cu un lichid roşiatic.

Rămaseră nemişcaţi mai multe minute. Malko începuse să aibă cârcei şi i se păru că stau aşa de o veşnicie.

Khalsar îşi desfăcu încet pânza din jurul mijlocului şi rămase gol puşcă. Atent, îşi plasă sexul cu extremitatea în lichidul din farfurie. Cu acelaşi aer impasibil, Grace îngenunchie în faţa lui.

Bărbatul închise ochii şi membrul începu să se umfle, ajungând repede într-o erecţie totală. Grace respira ritmic. Cu ochii închişi, hindusul îi ignora prezenţa.

Aproape la fel de repede cum se umflase, sexul îşi recăpătă poziţia iniţială, cu extremitatea în lichidul roşiatic.

Atunci se petrecu ceva extraordinar: lichidul începu să scadă: hindusul „bea” literalmente cu sexul conţinutul farfuriei, în mai puţin de un minut, aceasta fu goală!

Grace îşi pierduse aerul impasibil. Cu buzele întredeschise, părea fascinată de ce se întâmpla sub ochii ei.

Bărbatul întinse încet mâinile şi sexul se umflă din nou.

De-abia atunci Grace înaintă şi se lăsă pătrunsă de hindus. Acesta nici măcar nu deschise ochii.

Malko nu putea auzi, dar vedea chipul lui Grace contractându-se şi îşi dădu seama că urla nebuneşte. Masca de puritanism se topise şi semăna cu o iapă în călduri.

Hindusul stătea în continuare nemişcat ca o statuie, de parcă nu simţea nimic. După un timp care i se păru lui Malko infinit de lung, Grace se desprinse din încleştare şi se rostogoli pe podea.

Imediat, sexul hindusului se dezumflă, sprijinindu-se de farfurie şi eliminând lichidul. O dovadă mută a autocontrolului.

Doar atunci Nabi Khalsar deschise ochii.

Malko oftă uşurat. Grace Lohan se îmbrăca.

La un moment dat îl zări pe hindus întinzându-i femeii un obiect de mărimea unei frapiere de şampanie, pe care aceasta îl luă cu precauţie, de parcă era ceva preţios şi fragil.

Hindusul se aşează din nou în poziţia lotus. Nu schimbaseră nici

măcar un sărut. Sex abstract, imaterial, un soi de misticism erotic.

Nici măcar după ce Grace plecă, Nabi Khalsar nu-şi modifică poziţia. Malko îl pândi, sperând să fie un simulant, dar acesta îşi vedea în continuare de meditaţie.

Traversară parcul. Dan Lohan avea să mai lipsească două ore bune. Pentru ceea ce intenţiona să facă, Malko prefera să fie singur.

Malko o lăsă pe Ai-Ko în apropierea portului şi cu cei doi Gurkha pe urmele lui, se îndreptă spre vila lui Lohan.

*

* *

Grace Lohan le deschise chiar ea. Nu fu surprinsă la vederea lui Malko. Privirea îi deveni întrebătoare atunci când îi văzu însoţitorii.

— Nu vă temeţi, spuse el, sunt îngerii mei păzitori. Grace se schimbase şi purta o rochie de crep alb, foarte sobră. Fără machiaj şi cu ochii albaştri şi nevinovaţi, părea virtutea în persoană. Malko se întrebă dacă nu visase.

— Dan este la Yacht Club, spuse ea.

Surâsul lui Malko deveni mai rece.

— La dumneavoastră am venit, Grace. Pot să intru?

Liniştea de pe chipul ei se tulbură puţin, dar se dădu la o parte şi îl pofti înăuntru. În salon era răcoare. Grace Lohan se aşeză pe marginea unui divan, cu mâinile încrucişate pe genunchi, într-o atitudine atentă ţi mondenă. Malko îi privea genunchii rotunzi, acoperiţi pe jumătate de rochie. Era oare aceeaşi femeie?

— Cu ce vă pot fi de folos?

Malko era foarte încurcat. Detesta să tortureze o femeie. Chiar dacă era convins de justeţea acţiunii sale, doamna Lohan era o victimă. Clima, simţurile, soţul şi ceva mai puternic decât ea.

— Nu vă voi întreba despre relaţiile pe care le aveţi cu Nabi Khalsar, spuse el fără menajamente. Viaţa personală vă priveşte. Vreau însă să ştiu ce v-a dat mai devreme.

Tăcerea dură parcă la nesfârşit. Grace Lohan încasă lovitura. Încheieturile i se albiră şi păli îngrozitor. Ochii albaştri îl fixau în continuare pe Malko.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, spuse ea domol, cu o voce uşor tremurătoare. Relaţiile mele cu domnul Khalsar sunt absolut normale. Este un excelent artizan şi un om de o mare valoare morală. Un fel de sfânt. Un om care…

Îşi căuta cuvintele. De îndată ce pronunţase numele lui Khalsar, îşi recăpătase siguranţa de sine.

— … care a făcut dragoste cu dumneavoastră aşa cum nu vă închipuiaţi nici în cele mai nebuneşti vise, încheie Malko. Aşa cum s-a întâmplat mai devreme.

Un spasm nervos contractă buza superioară a femeii. Părând mai bătrână cu douăzeci de ani, îl contempla pe Malko cu un amestec de stupefacţie şi oroare.

— De unde ştiţi? şuieră ea.

— V-am văzut şi pentru asta vă cer scuze.

— M-aţi văzut?

Vocea îi era sugrumată.

— Da.

— Dumnezeule!

Înecată de ruşine, în glasul ei se simţea totuşi o umbră de mândrie…

— Nu asta mă interesează, se grăbi Malko să o asigure, ci obiectul pe care vi l-a dat Khalsar şi pe care l-aţi adus în braţe, ca pe ceva preţios.

Prăbuşită, ea reuşi să clatine din cap, afirmând fără convingere:

— Nu ştiu. V-aţi… înşelat. Nu mi-a dat nimic.

Privirea aurie a lui Malko se înăspri. Lohan trebuia să se întoarcă. Cu o răceală voită, îi spuse:

— Dacă nu-mi spuneţi adevărul, am să scotocesc toată casa, în timp ce gărzile mele vă vor imobiliza.

Ea nu cedă încă.

— Sunt ridicolă, spuse ea cu o voce aproape normală. Îmi pare rău că am umblat cu ascunzişuri. Am să vă arăt despre ce este vorba.

Se ridică şi ieşi din cameră. Malko o urmă. Ea se duse la un dulap de pe hol de unde scoase un pachet înfăşurat într-o pungă de hârtie cafenie. Îl puse pe masă şi băgă mâna în pungă.

— Veţi vedea că nu merita deranjul, spuse ea pe un ton monden.

Gesturile îi erau perfect normale, dar o uşoară încordare din voce îl făcu atent pe Malko. Făcu un salt şi o apucă de braţ, trăgând-o înapoi.

— Nu vă apropiaţi de masă, îi ordonă el.

Cei doi Gurkha dăduseră năvală. Malko îi potoli cu un gest.

Grace îşi scoase încet mâna din pungă şi făcu un pas înapoi.

Buza de jos îi tremura. Izbucni brusc în suspine şi se prăbuşi pe divan.

— Oh! ucideţi-mă, gemu ea. Omorâţi-mă înainte să vină Dan.

Malko îndepărtă hârtia cafenie, dând la iveală coaja galbenă a unui ananas enorm, apetisant şi parfumat. Îl examină şi văzu că partea superioară a fructului fusese decupată ca un capac.

Pipăi şi reuşi să o urnească, descoperind o cavitate. Pe o plăcuţă metalică rotundă marcată de la 0 la 300, pivota un cursor, aflat în acel moment în poziţia superioară, separat de plăcuţă printr-un ştift. Era de ajuns ca acesta să fie apăsat şi mecanismul de ceasornic se punea în mişcare. Cu gândul la ce s-ar fi putut întâmpla, Malko se înfioră şi închise ananasul. O foarte reuşită maşină infernală. O scutură de umeri pe Grace, rămasă într-o stare de prostaţie pe divan.

— Dacă se apasă butonul în poziţia zero, se declanşează explozia, nu-i aşa?

— Da, recunoscu ea. Oh! Doamne, aş vrea să mor!

Malko o apucă de umăr şi o sili să se ridice. Chipul îi era scăldat de lacrimi şi se smiorcăia încontinuu. În jurul gurii îi apăruseră două riduri adânci. Vârful nasului, foarte roşu, îi dădea un aer uşor ridicol. Prudent, rămase între maşina infernală şi ea.

— Dacă îmi spuneţi tot, promise el, plec cu această maşinărie şi nimeni nu va afla nimic. Nici măcar soţul dumneavoastră.

— Dar Khalsar?

Malko dădu din cap.

— Nu vă va denunţa…

— Doar nu vreţi să spuneţi că…

— Nimic pe lumea asta nu-l mai poate salva, spuse Malko. A ucis-o în mod sălbatic pe fata lui Harilal Parmeshwar. Şi-a amânat doar moartea.

Ea coborî privirea şi spuse pe un ton scăzut:

— Teribil.

— Cum aţi ajuns în situaţia asta?

Grace ridică din umeri ca un om care îşi pierduse toate iluziile.

— Oh! M-a îndoctrinat într-un mod foarte abil. Mai întâi nu mi-a cerut nimic. M-a atras prin spiritualitatea lui, explicându-mi că reprezenta o sectă care venera pacea. Nu ucidea nici măcar o insectă. Viaţa de aici e plictisitoare. Dan nu se ocupă niciodată de mine. Într-o zi, parcă înnebunisem. Khalsar a profitat de slăbiciunea, mea fizică. A fost ca un drog. Făcea din mine ce voia, dar nu dădea nimic în schimb. Uşor, uşor, a început să-mi

spună că SUA, din cauza politicii agresive, era singura piedică în calea păcii universale. Avea răspuns la toate. Până la urmă l-am întrebat ce aş putea face pentru cauza pentru care lupta…

— Şi?

— Mi-a vorbit despre bombe… Trebuiau plasate în vasele de război americane. Aşa cum făcea Kim. Acesta era şi mai mult sub influenţa lui Khalsar. Când a plecat în Samoa de vest, a luat cu el un sac cu bombe, jurând să le plaseze pe toate! N-a îndrăznit, după ce a avut ioc incidentul.

— Thomas Rose?

Grace întoarse capul.

— A fost ucis de oamenii lui Khalsar. Kim s-a comportat imprudent faţă de el, acordându-i încredere. L-a urmărit şi a intrat în casa lui Khalsar. Apoi a fost surprins…

— Şi cu toate acestea aţi acceptat să-l ajutaţi?

Ea strânse din dinţi şi muşchii îi jucară pe sub pielea întinsă.

— Nu. La început am refuzat.

— Şi?

— A refuzat să mă vadă mai multe zile. Eu… am înnebunit. Am fost gata să-i mărturisesc totul lui Dan, dar îmi era prea ruşine. L-am implorat pe Khalsar să găsească pe altcineva. Mi-a spus că dacă refuzam să mă supun, Dan urma să afle totul.

Vechea poveste. Nu atât de crude şi de machiavelice, toate centralele de spionaj foloseau aceleaşi metode. Grace Lohan era „marioneta” ideală.

— Presupun, vru Malko să se asigure, că urma să invitaţi câţiva din oficialii de pe *Taurus* şi să le oferiţi un ananas trucat în momentul plecării. Cine ar fi bănuit-o pe soţia vice consulului, sau pe un băiat nevinovat din Peace Corps? După aceea, submarinul ar fi explodat după imersiune şi cauza ar fi rămas necunoscută, pentru că Nabi Khalsar s-ar fi debarasat mai devreme sau mai târziu de Grace…

Grace trebuia adusă cu picioarele pe pământ.

— „Pacifistul” dumneavoastră era pur şi simplu un agent al Serviciilor de informaţii comuniste chineze. Thomas Rose a fost omorât pentru că a descoperit acest lucru.

Îi povesti despre fotografia colonelului Kan-Mai. Grace era lividă.

— Dan nu trebuie să afle niciodată, spuse ea. Mă voi sinucide.

— Dumneavoastră i-aţi spus că m-am îmbarcat pe *Tofua?*

Ea coborî privirea şi îngălbeni de ruşine ca ceara:

— Da. Mi-a ordonat să vă supraveghea. Tot eu i-am spus că urma să locuiţi la *Fidjian...*

Malko clătină din cap. Ce se pregătea să facă era împotriva regulilor spionajului, dar el era un nobil austriac. Grace nu mai reprezenta un pericol.

Luă cu precauţie ananasul şi îi spuse femeii:

— Vă promit că nimeni nu va afla nimic. Ar fi bine totuşi dacă de acum încolo vă veţi alege amanţii cu mai multă grijă...

Ea îl privi, cu ochii plini de lacrimi şi tremurând din tot corpul. Crezu că avea să i se arunce în braţe, dar Grace se stăpâni şi murmură:

— Mulţumesc.

Malko ieşi împreună cu cei doi Gurkha.

Nu se răcorise încă. Printre copacii de pe Queen Victoria Parade se zăreau luminile de pe *Taurus.* Străzile din Suva erau pline de marinari ferchezuiţi. N-aveau să afle niciodată că acea escală ar fi putut să fie ultima.

Nici Dan Lohan nu avea să afle nimic. La ce bun?

Nabi Khalsar nu avea intenţia să o denunţe pe Grace. Urcând coasta Waimanu spre casa lui Harilal Parmeshwar, Malko îşi zise că orele chinuitoare nu trecuseră încă.

Capitolul XIX

Chris Jones era cenuşiu la faţă, iar Milton Brabeck bătea în verde. Amândoi se repeziră la Malko.

— Oh! Fi-r-ar să fie! Am crezut că nu mai veniţi. Dacă aţi şti…

Milton înghiţi în sec.

— E incredibil, parcă am fi în evul mediu. Voia doar să privim. M-a scârbit şi am plecat. Celălalt e probabil mort…

Se aflau în încăperea din spate a dughenei lui Nabi Khalsar. Din momentul în care Malko plecase de la Grace Lohan şi îl anunţase pe Harilal Parmeshwar că duşmanul îi aparţinea, trecuseră şase ore. Şeful Gurkha îi ceruse ca până pune mâna pe Nabi Khalsar oamenii lui să-l păzească în continuare. Gorilele erau încă la el acasă. Malko se întorsese la Travelodge, fără să-şi închipuie că Gurkha avea să treacă la acţiune imediat.

Se înşelase. În plină noapte, Harilal îi telefonase. Până să aibe timp să le răspundă gorilelor, draperia se dădu la o parte şi şeful apăru. Îl invită pe Malko să intre.

Acesta rămase încremenit. Camera semăna cu un abator. Sânge peste tot, pe pereţi, pe podea, dâre largi ca de vopsea şi o duhoare insuportabilă.

Pe masa de lemn din mijlocul camerei se afla o grămadă sângerândă care gemea încontinuu: ceea ce mai rămăsese din Nabi Khalsar. Gol complet, era plin de sânge din cap până în picioare. Malko se apropie şi fu cuprins de o greaţă violentă.

La fel ca la Gupta, orbitele erau doar două găuri însângerate. Ochiul drept îi atârna pe obraz, ca o cochilie monstruoasă. În locul organelor sexuale era o gaură astupată cu bucăţi de pânză, pentru ca hemoragia să nu-l omoare prea repede pe hindus.

Toată pielea fusese tăiată, smulsă, arsă, pentru a provoca maximum de durere. În ciuda îngrozitoarei mutilări, bărbatul încă trăia. Pieptul i se ridica într-o mişcare neregulată.

— Nu i-am tăiat încă limba, comentă calm Harilal Parmeshwar, căci mai are destulă putere să vorbească.

Scârbit, Malko văzu că şeful Gurkha ţinea în mână o baghetă subţire de oţel cu care scobea rănile hindusului; când înfigea extremitatea ascuţită în carnea învineţită, când îl plesnea. Cu o

expresie de cruzime lacomă pe chip, se învârtea în jurul corpului torturat, căutând punctele încă sensibile.

Se aplecă peste Khalsar, îi înfipse bagheta în orbita stângă şi răsucind-o uşor, atinse creierul. Khalsar scoase un răcnet neomenesc.

— Încă trăieşte, remarcă Gurkha satisfăcut.

Începu să înţepe metodic masa sângerândă. De fiecare dată, bagheta se înfigea adânc în carne. Nabi Khalsar nu reacţiona aproape deloc. Trupul mutilat tresărea uşor, sau un strigăt îi scăpa de pe buze, apoi cădea din nou în comă.

Toate oasele mâinilor îi fuseseră zdrobite cu bagheta de oţel şi se transformaseră într-o masă informă şi umflată, ca o băşică de sânge.

Harilal Parmeshwar înfipse metodic bagheta într-un loc extrem de sensibil. Strigătul care urmă nu se transformă în răcnet, dar se prelungi, sfredelitor, asurzindu-i. Hindusul se zvârcolea ca o omidă tăiată în bucăţi.

Gurkha se aplecă avid spre chipul victimei şi întrebă ceva, în timp ce mişca bagheta.

Gata să leşine de greaţă, Malko nu auzi răspunsul. Harilal îşi îndreptă brusc spinarea, lăsând bagheta pe loc. Îngenunche în faţa seifului din perete, întoarse manetele şi întredeschise uşa. Gurkha se ridică şi îi surâse lui Malko.

— Ceea ce este în seif vă aparţine. Acum nu va mai vorbi.

Uşurat că scăpa de oribilul spectacol, Malko se aplecă, dar strigătul lui Khalsar îl înţepeni. Harilal o luase de la capăt şi hindusul chinuit de durerea insuportabilă se jeluia continuu şi din ce în ce mai slab. Într-un târziu tăcu: îşi pierduse cunoştinţa..

În afară de teancurile de cărţi fidjiene, seiful conţinea hârtii pe care Malko le înhăţă. Se întoarse chiar în momentul în care tortura se transformă în cel mai îngrozitor spectacol la care asistase vreodată. Harilal lăsă bagheta şi apucă pumnalul încrustat cu nestemate. Vârî lama printre dinţii lui Khalsar şi îi deschise gura cu forţa. Cu rapiditatea unei cobre, întinse mâna stângă şi apucă limba, trăgând-o cu putere afară din gură.

Vârful pumnalului se înfipse încă puţin şi Gurkha făcu un gest scurt: secţionase limba de la rădăcină. Timp de o clipă ţinu bucata sângerândă în mână, privind-o gânditor, apoi o aruncă pe jos.

Pe faţa şi pe bărbia condamnatului sângele curgea şiroaie. Se sfârşise. Sufocat de propriul sânge, Nabi tuşi, scuipă, împroşcând

totul în jur. Era halucinant. Şi totuşi trăia!

Harilal îi întinse lui Malko pumnalul încă murdar de sânge.

— Aţi promis că îi veţi tăia gâtul. Momentul a venit.

Malko, simţind mânerul încă umed în palmă, avu o mişcare de recul. Se gândi la Gupta, la chipul ei mutilat, la corpul zdrobit. În acel moment, lichidarea lui Nabi Khalsar era singura acţiune justă. Harilal avea să-l tortureze până la ultima suflare. Gurkha erau vestiţi pentru sălbăticia fără limite.

I se puse un nod în gât. Nu era în stare. Se simţi deodată un străin, un intrus, în acel măcel demn de evul mediu. Dacă îl ucidea pe hindus, o parte din el se pierdea, sacrificată pe altarul CIA şi al spionilor reuniţi. Fugise întotdeauna de probele care, sub pretextul întăririi spiritului, reuşeau de fapt să-l distrugă. În definitiv, era Alteţa Sa Serenisimă prinţul Malko, cavaler de onoare al Ordinului suveran al cavalerilor de Malta.

Printre altele.

Ochii lui aurii susţinură privirea rece a şefului Gurkha.

— Nu, spuse el.

Harilal Parmeshwar îl contemplă câteva clipe, cu un amestec de dispreţ şi de compătimire. Răsuci pumnalul în mână şi se aplecă spre Nabi Khalsar. Ca şi când ar fi tăiat o bucată de carne, îi înfipse lama în gât şi apăsă cu toată puterea. Sângele ţâşni slab din carotidele secţionate şi capul căzu pe spate, aproape desprins de gât.

— E bine, zise Harilal.

Puţin sânge îl stropi pe Malko. Înnebunit de oroare, se dădu înapoi şi fugi. Văzându-i expresia de pe chip, Chris Jones şi Milton Brabeck păliră. Fără un cuvânt, Malko le făcu semn să-l urmeze. Elerry Street era liniştită şi pustie.

Adormită în noaptea tropicală, Suva se odihnea liniştită.

*

* *

Malko pândea expresia lui Dan Lohan care citea hârtiile găsite în seiful lui Nabi Khalsar. Le parcursese deja pe cele redactate în engleză şi după o scurtă ezitare, i le întinse pe cele în hindustani vice consulului. Dacă exista o cât de mică referire la Grace, era bine ca informaţia să rămână la Suva. Dan Lohan avea să sufere, dar nu şi-ar fi distrus cariera.

Dan clătina nemulţumit din cap după fiecare pagină citită. O parcurse pe ultima şi ridică privirea.

— Nimic. M-aş fi mirat să fie altfel. Acte comerciale, facturi,

poliţe, scrisori. Pentru orice eventualitate le voi trimite la NSA pentru o eventuală descifrare.

Malko fu de acord. Misiunea lui în Pacific se terminase. *Taurus* plecase după un cocteil foarte reuşit la Yacht Club. Dan Lohan fusese felicitat călduros de comandant, foarte impresionat de clasa şi distincţia lui Grace, gazda recepţiei.

Fidji Times publicase în pagina a patra necrologul lui Nabi Khalsar. Poliţia ancheta într-o doară, ca de fiecare dată când avea loc o reglare de conturi între hinduşi. Trebuia ceva mult mai important pentru a împrăştia toropeala tropicală a micuţei insule. De altfel, poliţia nu amintise nimic despre mutilările suferite de hindus. Ceasornicăria fusese închisă şi scoasă la vânzare.

Ananasul trucat aştepta cuminte în seiful consulatului. În mod oficial, fusese descoperit la domiciliul hindusului, care vorbise înainte de a muri. Chris Jones, care se pricepea la explozive, demontase mecanismul de aprindere: foarte modern, fabricat la Pekin; o serioasă metodă de convingere.

Din nefericire, nu avea să se afle niciodată din ce motiv acceptase Nabi Khalsar să-i ajute pe chinezi.

S-ar fi putut să fie o veche ură pentru albi, exploataţi cu abilitate. Ideea cu plasatorii de bombe, persoane în afară de orice bănuială, era genială. Dacă Kim Maclean n-ar fi vorbit prea mult şi Thomas Rose nu s-ar fi aflat acolo, s-ar fi petrecut nişte catastrofe.

În continuare trebuiau cercetate atent porturile din lumea întreagă unde colonelul Kan-Mai ar fi putut constitui reţele similare, dar asta era altă poveste.

— Am cerut ca un Sabreliner de la Pago-Pago să vină să ia nenorocita asta de bombă, îi spuse Dan Lohan. N-aţi vrea să profitaţi de ocazie?

Malko acceptă bucuros. Cuterul lui Ai-Ko plecase spre Tahiti şi spre Polinezia franceză. Avea mare nevoie de destindere. De la Pago-Pago, escala următoare era Tahiti şi de acolo, cu un zbor UTA avea să se întoarcă în Europa, fie prin Los Angeles, fie prin Noua Caledonie şi Extremul Orient.

— Trec să vă iau de la Travelodge peste două ore.

Chris Jones şi Milton Brabeck plecaseră din ajun la Nandi, de unde un DC-8 îi dusese în Tahiti şi de acolo la Honolulu şi în final la Los Angeles. Plecaseră nemulţumiţi pentru că nu-şi putuseră exercita talentele.

Poate altă dată.

Când Malko ajunse pe pista de la Suva, Dan Lohan era acolo. Sosise şi avionul. Vice consulul se scuză faţă de Malko.

— Grace n-a putut veni să-şi ia la revedere. Avea o migrenă teribilă. M-a însărcinat să vă transmit toate cele bune.

Era mai bine aşa. Cei doi îşi strânseră mâinile îndelung. Vice consulul nu avea să afle niciodată cât îi datora lui Malko. Singura problemă nerezolvată era Kim Maclean, singur în jungla din Samoa cu bombele sale.

Capitolul XX

Un obiect negru şi fusiform se detaşa pe verdele închis al vechiului crater: *Taurus* tocmai sosise la Suva. Într-un du-te vino de vedete rapide, echipajul debarca la ponton, de unde nave mai mici îi duceau fie în oraş, fie la Intercontinental.

Drifterele sud coreene, minuscule şi ruginite, îşi făceau în continuare veacul la soare. O pâclă de căldură plutea peste colinele verzi ce înconjurau micul port din Pago-Pago.

Odihnindu-se lângă piscina de la Intercontinental, Malko degusta melancolic un J & B. Votca rusească era necunoscută la Pago-Pago, iar pe cea americană, pe caje o folosea la castel pentru curăţatul băilor, n-ar fi băut-o el. În acea seară pleca spre Tahiti.

Împreună cu felicitările telegrafice ale lui David Wise, fotografia lui Kim Maclean fusese difuzată tuturor birourilor de imigrare americane. Nu se putea face mai mult.

Cei din Samoa de vest nu l-ar fi predat niciodată şi CIA nu putea organiza o expediţie pentru capturarea lui. Dacă i-ar fi fost dezvăluit secretul, ar fi devenit şi mai periculos. Părerea lui David Radcliff era că până la urmă avea să se predea, după ce se va sătura să mănânce doar cartofi dulci.

Malko trăgea cu ochiul la emisiunea transmisă de televizorul aşezat pe colţul barului, mândria celor din Pago-Pago. Era un program educativ. Un samoian voinic şi hazliu spunea *cheese* şi în aceeaşi clipă toţi samoienii din insulă repetau după el...

Intercontinentalul era plin de ofiţeri şi de marinari, care aruncau ocheade unor stewardese de la Panam, îmbrăcate în bikini. Era o schimbare în bine, faţă de văduvele californiene care nu se mai săturau de exotism.

Era o căldură îngrozitoare. Cabina roşie a telefericului care făcea legătura între Solo Hill, aproape de reşedinţa guvernatorului, cu vârful Mont-Avola, aflat de cealaltă parte a golfului, strălucea în soare, suspendată deasupra apei de culoarea smaraldului.

Apăru un grup de oficiali de pe *Taurus,* venind de la plajă şi din grădină. Unul dintre ei ţinea în mână un superb ananas.

Malko încremeni.

Un ananas!

Aidoma bombelor confecţionate de Nabi Khalsar.

Un impuls absurd îl făcu să se ridice. Ofiţerii se opriseră să admire stewardesele, dar el nu voia totuşi să pară ridicol. În definitiv, erau milioane de ananaşi inofensivi. Pentru orice eventualitate, făcu câţiva paşi şi scrută aleile grădinii şi plaja micuţă.

Îl recunoscu instantaneu. Kim Maclean îşi răsese barba, dar statura impozantă rămăsese aceeaşi. Întoarse capul şi îl zări şi el pe Malko. Era îmbrăcat într-o cămaşă hawaiană, un jeans, iar la gât purta un colier de scoici! Nu semăna deloc cu un sabotor…

Până să intervină Malko, Kim făcu un salt şi se repezi la ofiţerul care ţinea ananasul, i-l smulse din mână şi o luă la fugă, strângând fructul la piept ca pe o minge de rugby, spre holul hotelului.

Când Malko ajunse la uşă, Kim o cotea la stânga, în direcţia opusă portului.

Unde se ducea?

La ponton putea găsi o barcă şi ar fi ajuns la *Taurus* înaintea lui.

Cu Malko pe urmele lui, Kim începu să urce colina pe partea opusă drumului, prin hăţişuri. Malko se gândi la teleferic: cablul trecea chiar peste rada portului. Kim se pregătea să bombardeze submarinul!

Probabil că venise din Samoa de vest la bordul unui velier indigen, hotărât să-şi atingă ţelurile nebuneşti. Nu aflase de moartea lui Khalsar.

Dispăru de sub privirile lui Malko şi ajunse la drumul spre teleferic.

*

* *

Samoianul limfatic, însărcinat cu funcţionarea telefericului, moţăia în birou la răcoare. Nu era o oră de vârf şi cabinele se succedau la o jumătate de oră.

Nu păru tulburat de prezenţa unui alb, care apăru la ghişeu gâfâind şi strângând la piept un ananas.

— Un bilet, repede, ceru el.

Samoianul dădu din cap şi surâse amabil.

— Nu trebuie să vă grăbiţi, mister, cabina nu vine decât peste douăzeci de minute.

Kim avea o privire de nebun.

— Vreau să plec acum.

— Imposibil. Trebuie să aşteptaţi.

— Dacă nu mă ajutaţi să plec acum, vă omor! strigă el.

În câteva secunde, Malko avea să fie acolo.

Speriat, funcţionarul se dădu înapoi. Kim ocolise deja şi intrase în încăpere. Îşi scoase cu un gest rapid colierul de scoici, trase de un fir care ieşea dintr-o cochilie şi aruncă rapid laţul în jurul gâtului samoianului, de parcă era un lasou de bâlci.

Se aruncă în spatele unei mese. Neîndemânatic, funcţionarul încerca să scape de colierul improvizat.

Se auzi o serie de explozii seci şi samoianul dispăru într-un nor de fum, apoi se prăbuşi, tăiat în două de la nivelul umerilor de o explozie sângeroasă. Scoicile fuseseră burduşite cu exploziv. Kim meşterise mecanismul în junglă, demontând una dintre bombe şi folosind un detonator de fricţiune. Se ridică şi se repezi la tabloul de comandă. Era foarte simplu. Trebuia doar să apese pe butonul „start”.

După ce-l apăsă, o luă la fugă spre cabină, chiar în momentul în care Malko ajungea pe platou.

Cabina începuse să se mişte, balansându-se uşor. Kim sări înăuntru şi închise uşa, prăbuşindu-se pe o banchetă de lemn. Închise ochii o secundă. Avea să sfârşească frumos: chiar dacă îl prindeau la Mont-Avola, avea destul timp să arunce bomba. Dacă ochea bine, putea distruge submarinul *Taurus.*

*

* *

Malko urcă în goană treptele. Partea din faţă a cabinei se legăna deja în gol. Nu putea ajunge la uşă, pe care de altfel, Kim o închisese…

Fără să stea pe gânduri, făcu un salt disperat şi se agăţă de partea din spate a cabinei, prinzându-se de o balustradă. Fu gata să cadă, deoarece cabina se balansa violent. Fără voie, se uită în jos. Era deja la două sute de picioare înălţime, chiar deasupra drumului.

Cabina înainta lent spre partea opusă a golfului.

Kim simţi ceva anormal. Malko îi văzu chipul furios lipit de geam.

Pipăind în jur, Malko încercă să se agaţe mai bine. Dacă ajungea la uşă, ar fi putut poate să o deschidă. Se aplecă şi văzu că geamul din dreapta al cabinei era coborât.

În momentul în care băga capul pe fereastră, pumnul lui Kim îl lovi cu putere în tâmplă. Ameţit, îşi recăpătă echilibrul în ultimul moment. Sudoarea rece îi curgea pe gât.

Chipul schimonosit al lui Kim apăru brusc, ca un maimuţoi dintr-o cutie.

— Dacă încercaţi ceva, sărim în aer amândoi! strigă el.

— Sunteţi nebun! spuse Malko.

În mai puţin de două minute, cabina avea să treacă pe deasupra lui *Taurus.*

Dacă rămânea în exterior, Malko nu risca mare lucru. Kim şi-ar fi lansat bomba dar nu l-ar fi lezat în vreun fel. Soarta lui *Taurus* putea fi însă pecetluită.

Încercând să intre în cabină, Kim ar fi sărit în aer şi odată cu el şi Malko…

Inspirând adânc, Malko mai înaintă un metru.

Cabina se legăna din nou. Chipul schimonosit al lui Kim era chiar în dreptul lui Malko. Acesta se apucă de marginea geamului şi îl coborî complet.

Cu o lovitură de cap, Kim încercă să îl arunce în gol.

Malko se feri şi încercă să introducă braţul drept în cabină şi să descuie uşa.

Kim puse cu delicateţe ananasul pe podea şi se aruncă asupra lui Malko. Acesta îşi încordă toţi muşchii pentru a rezista şocului. Agăţat de balustrada din interior, avea un sprijin mai bun.

Kim îl prinse de gât şi începu să strângă.

Aplica o tactică superioară. Dacă voia să evite strangularea, Malko trebuia să dea drumul balustradei de care se sprijinea. Atunci Kim nu avea decât să-l împingă cu putere şi ar fi căzut în apa verzuie a craterului.

Timp de câteva secunde, se luptară pe viaţă şi pe moarte. Lui Malko i se înceţoşară ochii. Îşi desprinse mâna stângă, încercând să-l tragă pe Kim de păr. Îl simţi cum îşi ia avânt pentru a-l arunca în gol. Avea să-i smulgă încheietura mâinii, sau să-i luxeze umărul…

Malko întâlni privirea de nebun a adversarului. Un rictus de ură îi dezvelea dinţii gălbui. Capul lui Malko pivotă spre spate. Submarinul fusiform şi negru era aproape sub cabină.

— Nu veţi reuşi! strigă Malko înecându-se.

Kim ezită o fracţiune de secundă. Văzuse şi el submarinul nemişcat, plutind pe apa verzuie. Îi dădu drumul lui Malko, înjurând obscen.

Luă ananasul de joc şi se repezi spre partea din faţă a cabinei. Era cel mai bun loc pentru a lansa bomba. Chiar pe axa telefericului.

Kim încercă să deschidă fereastra cu o singură mână, dar nu reuşi.

Agăţat de zăvorul uşii culisante, Malko trăgea de el din toate puterile.

Zăvorul cedă brusc şi inerţia aproape îl aruncă în gol. Kim se întoarse spre el şi ezită. Malko, în echilibru pe cornişa îngustă, înainta spre uşa deschisă. În momentul în care Kim se întoarse, reuşi să-şi strecoare braţul şi să apuce un mâner din interior. Nu-i mai rămânea decât să sară în cabină.

Kim puse ananasul jos.

— Ticălosule! Ticălosule!

Închise cu forţă uşa, strivind braţul lui Malko în deschizătură.

Dacă şina n-ar fi fost ruginită, i l-ar fi rupt. În ciuda eforturilor lui Kim, şocul fu totuşi suportabil. Scoase un strigăt de durere, dar nu dădu drumul punctului de sprijin.

Aproape imediat, simţi o durere violentă în mâna cu care se agăţase de mânerul cabinei, atât de ascuţită încât fu gata să-şi piardă echilibrul. Kim îl muşcase.

Reuşi să se ţină, în ciuda durerii insuportabile şi se hotărî să rişte totul pe o carte. Dădu drumul ferestrei şi se prinse de tocul uşii culisante. În echilibru instabil deasupra hăului, singura lui asigurare era mâna pe care americanul se străduise să o desprindă, muşcând-o. Timp de câteva secunde avea să fie la cheremul acelei mâini.

Piciorul stâng îi alunecă un centimetru şi simţi cum i se strânge stomacul.

Trase cu toate puterile de uşă. Aceasta culisă. Piciorul drept al lui Malko porni ca o rachetă şi îl lovi pe Kim în zona inghinală, aruncându-l în peretele opus.

Americanul căzu, strigând ca o nevăstuică în călduri. Malko avu impresia că a luat şi mâna lui cu el, ca buldogii. Îşi luă avânt şi sări în cabină. Mâna muşcată era complet amorţită de durere şi fu nevoit să se sprijine de bancheta din spate pentru a-şi reveni.

Kim se ridică, apucă ananasul şi făcu un salt înainte. Malko îl placă, îndepărtându-l de fereastră. Se luptară cu furie câteva clipe. Dezlănţuit, Kim lovea cu piciorul, muşca, mormăia ca o fiară, dar nu dădea drumul ananasului.

Prin uşa rămasă deschisă, Malko văzu fuselajul lui *Taurus.* Kim nu-l mai putea distruge. Instinctiv, îi dădu drumul, dar americanul profită. Kim se rostogoli în faţă. Pe sub cabină trecea acum un vechi cargou sud coreean, venit după peşte gata conservat!

Se întoarse, cu o privire de nebun.

Cu un gest scurt, scoase capacul ananasului. Înainte ca Malko să poată face un gest, Kim smulse ştiftul, apăsă pe butonul negru şi se ridică în picioare, surâzând veninos.

Pentru o fracţiune de secundă, Malko fu paralizat de frică, însă ochii de dement ai lui Kim îl aduseră la realitate.

— Aruncaţi-l, urlă el.

Kim strânse şi mai tare ananasul la piept şi se dădu înapoi până la peretele opus. Pe buze îi juca un surâs rău.

— Vă e teamă, nu-i aşa?

Malko apucă ananasul cu ambele mâini şi trase de el, antrenându-l şi pe Kim. Se cramponă cu toată forţa de dement.

— Vom sări în aer, repetă el.

Telefericul urca de-a lungul peretelui spre vârful Mont-Avola. Malko se gândi să sară, dar până jos erau cel puţin cincizeci de metri. Moarte sigură. Încercă din nou să-i smulgă lui Kim maşina infernală.

Americanul se crampona de ea ca un copil de mamă. Malko număra mintal secundele. Ar fi fost o prostie să moară astfel, ucis de un nebun. Moartea lui n-ar fi servit nimănui.

— Aruncaţi bomba, îl imploră.

Kim nu se osteni să răspundă. Chircit, îl contempla pe Malko cu un aer ironic.

Acesta ezită o fracţiune de secundă, apoi îl apucă pe Kim de păr cu amândouă mâinile. Se răsuci, trăgându-l cu violenţă pe american spre uşa rămasă deschisă. Surprins, acesta nu opuse prea mare rezistenţă. Era mult prea târziu când realiză pericolul. Ţinu bomba doar cu mâna dreaptă, încercând să se agaţe cu cealaltă de clanţă.

Stând în echilibru în cadrul uşii, aerul călduţ îi mângâie faţa. Câteva secunde între viaţă şi moarte, apoi Kim dispăru cu un strigăt gâtuit. Strângea în continuare bomba la piept.

Cu ochii închişi, sprijinit de perete, Malko încerca să-şi vină în fire. Ucisese un om. El care ura violenţa şi crima!

Brusc, cabina păru să se ridice, ca aspirată de o mână uriaşă. Malko se rostogoli pe podea şi aproape că ieşi şi el prin uşă. Timp

de mai multe secunde, fu azvârlit de colo, colo, ca sub influenţa unui ciclon. Zgomotul exploziei fu repercutat de versanţii muntelui Mont-Avola.

Malko se aplecă pe fereastra din spate. O pată neagră murdărea coasta muntelui, undeva în mijlocul cocotierilor.

Atât mai rămăsese dintr-un element strălucit al Peace Corps…

Undeva mult mai jos, marinarii sud coreeni gesticulau pe micile lor şalupe ancorate la pontonul fabricii de conserve. Malko nu putea vedea ploaia de rămăşiţe umane, care le picase în cap, chiar în timpul siestei… dar sigur nimeni nu avea să se ducă să verifice dacă bucăţi din Kim Maclean nu se amestecaseră cu peştii.

După mai puţin de un minut, telefericul ajunse la punctul terminus. Tehnicienii de la staţia TV se repeziră să-l ajute pe Malko să iasă. Tâmpla îi era împodobită cu un imens hematom şi nasul îi sângera abundent.

— Ce s-a întâmplat? întrebă şeful staţiei.

Malko făcu o grimasă de durere.

— Am stat de vorbă cu un pacifist.

Cuprins

Capitolul I.....5

Capitolul II.....14

Capitolul III.....22

Capitolul IV.....32

Capitolul V.....45

Capitolul VI.....53

Capitolul VII.....65

Capitolul VIII.....71

Capitolul IX.....83

Capitolul X.....86

Capitolul XI.....99

Capitolul XII.....109

Capitolul XIII.....115

Capitolul XIV.....126

Capitolul XV.....131

Capitolul XVI.....140

Capitolul XVII.....145

Capitolul XVIII.....149

Capitolul XIX.....156

Capitolul XX.....161

Cuprins.....168

Malko se aplecă și întoarse corpul, știind dinainte ce avea să găsească.

– Dumnezeule!

Corpul era călduț și încă moale. O rană căscată îi despicase gâtul de la o ureche la alta. Bricheta lumină deodată un obiect așezat lângă capul moartei. Instinctiv, Dan Lohan întinse mâna, îl ridică și îl aruncă imediat.

– Limba ei, murmură, i-au tăiat limba...

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- El Coyote și cartelul drogurilor
- Adio Zair, Adio Mobutu
- Vânați-l pe Radovan Karadzici
- Aventură în Afganistan
- Joc periculos în Sierra Leone
- Capcana Cecenă
- Scrisoare pentru Clinton
- Teroarea Khmerilor Roșii
- La vest de Ierusalim
- Operațiunea Lucifer
- Hong-Kong Express
- Teroriștii din Bruxelles
- Lovitură de stat la Tripoli
- Complot împotriva lui Gorbaciov
- Îngerul negru din Montevideo
- Un agent CIA în Congo
- Numele de cod: „El Diablo"
- Yggdrasil - manipulare satanică
- Răzbunarea lui Saddam Hussein
- Moarte în Jamaica
- Escală la Gibraltar
- Viză pentru Cuba
- Dans macabru la Belgrad
- Ciuma neagră din Bagdad
- Aurul de pe râul Kwai
- Spânzuraților din Bagdad
- Sirena diabolică
- De veghe în Israel

PREȚ **8 000 Lei**

ISBN 973-9138-59-4